

Sahu:

Isten ölelése

**Egy gyógyító spirituális
útja - gyógymódjai**

Kézirat

Hódmezővásárhely, 2005.

ELŐSZÓ HELYETT

Miért adtam először „Isteni párbeszéd” címet az írásomnak? Egyrészt, mert kapcsolatba kerülhettem Istennel, másrészt, mert EGY-ek vagyunk Vele.

Köszönöm szeretett családomnak, hogy mellettem állnak, mindenben segítenek, de elsősorban a férjemnek kell köszönetet mondani a türelméért, a jóságáért, a sok segítségéért, hisz ez tette lehetővé, hogy tanulhassak, majd spirituálisan kibontakozhassak. Isten meghagyta a szabad akaratomnak. Köszönöm jóságos férjemnek, hogy nem gátol annak érvényre juttatásában. Legyen áldott érte!

Hálás vagyok azoknak az embertársaimnak, akik tanítottak, akik megosztották velem tudásukat, illetve akik könyvek ajánlásával vagy kölcsönzésével segítettek a fejlődésemet. Sose fogom elfelejteni, amit egy kedves, nagy tudású természetgyógyász: Marika tett a férjem életének megmentéséért, majd egyengette az utamat. Matild barátnőmtől kaptam az első ezoterikus témájú könyvet, amely halálközeli élményekről szólt. Tanítóim, mestereim közül Kovács András, Kercselics Imrét, dr. Eőry Ajándokot és Csáng Jáot emelném ki, akiknek különösen sokat köszönhetek.

Köszönöm a Johannita Segítőszolgálat csupa-szív helyi vezetőjének, hogy orvos létére is bízott bennem, és a sok segítséget, amit tőle kaptam.

Rátaláltam a lélektársamra, aki igen magas spirituális szinten áll, és mindig segít megfejtetni a bennem felmerült, számomra még rejtélyes kérdéseket. Kaptam egy vizsgafeladatot az Égiektől, és hozzá egy nagyszerű lelket, egy csodálatra méltó, önzetlen ember, egy látó személyében, aki nélkül ez a gyógyítás nem sikerült volna. Teljes szívemből szeretem őket.

Mindenekelőtt azonban Istennek és az Égieknek tartozom hálával - mindenért. Nincsenek véletlenek, tudom, hogy ők egyengették az utamat. Mindig azokat az embereket küldte és küldi hozzánk a jó Isten, azokat az információkat bocsátja a rendelkezésünkre, amelyekre épp szükségünk van a fejlődésünkhöz, vagy a küldetésünk teljesítéséhez.

Boldog vagyok, hogy ebben a korszakban születhettem a Földre, s így részese lehetek annak a csodának, amit a bolygónk magasabb spirituális szintre kerülése nyújt, még akkor is, ha most egy kaotikus időszakot élünk. Látom, ahogyan a fehér mágia küzd a fekete mágiával.

Tartsunk hát össze, erősítsük a közös tudatot a szeretet kisugárzásával, mert ezen múlik a fehér oldal győzelme, ami a Föld megmentését jelenti. Földanyánk nagyon szenved - érzem -, hisz tönkretettük Őt, felborítva a biológiai egyensúlyt. A génmanipulációval beláthatatlan következményeket teremtettünk, és megmérgeztük a Földet is a vegyszerekkel.

Leghőbb vágyam volt, hogy látóvá válhassak. Ez e képességem folyamatosan fejlődik. Láttam már védőangyalt, gonosz erőket, látom a gyógyító fényt, valamint a védőburkot, magamon és másokon, kommunikált már velem telepatikus úton is egy jó szándékú szellem, s ugyanilyen módon tarthatok kapcsolatot Istennel. Jó érzés segíteni az itt rekedt szellemeknek, hogy tovább léphessenek. Kapcsolatba kerülhettem a Földanyával és az elemekkel.

Nagyon könnyű ítélkezni mások felett. Isten nem ítél, így nekünk sincs jogunk hozzá.

Tudom, hogy a szeretet mindent legyőz, mindenek felett áll, hisz akit Istennek hívunk, a csodálatos Fénylény, ő maga a Feltétel Nélküli Szeretet. Mi, pedig az Ő részei vagyunk, amint a csepp víz is a tengerből, a végtelen óceán része.

Sahu

1. rész

Isten átölelt - gyógyító lettem

ELSŐ GONDOLATKÖR

NEVELTETÉSEM

Most értem csak igazán, hogy az én drága szüleim milyen csodálatos emberek voltak, és hogy mi mindenre tanítottak meg, anélkül, hogy tisztában lettem volna az értékével. Úgy hittem, egy szeretetteljesebb, letűnt világ hátra maradt hírnökei ők, s a lelkiviláguk és a nevelési elveik a mi "modern" korunk-ban már idejét múltak.

Ez a "modern kor" tűzzel-vassal irtotta a hitet, tiltotta a másságot, tömeggondolkodókat nevelve. Hallgass volt a neve annak, akinek egyéni gondolatai, ötletei is támadtak. Pedig minden ember egy-egy csoda, egy-egy önálló egyéniség, egyedi és megismételhetetlen - ezt ma már tudom.

A másságomat nehéz volt teenagerként megélni: azt hittem, nem vagyok normális. De ebben a rosszban is, mint minden rosszban, volt valami jó. Egy csipőficamos, félszeg kislánnyal, akit kigúnyoltak, igazi jó barátnőkké váltunk, megosztva egymással mindent, kölcsönösen segítve egymást. Az ember boldog lehet, ha életében legalább egy igaz barátra vagy barátnőre szert tehet. Nekem azonban akadt másik is, sőt ma már több is van. Hálásan köszönöm a jóságát annak a barátnőmnek, aki a szűkös időben ételt adott, és azoknak is, akik lelki táplálékkal segítettek. A német barátnőmnek, s a Pesten élő, német származású, már magyarrá vált barátnőmnek különösen sokat köszönhetek, hisz ők indítottak el azon az úton, mely egy fantasztikus személyiség-fejlődéshez vezetett, s így visszatérhettem a gyermekkoromban szüleim által megmutatott útra, amin tovább haladva, visszajutottam Istenhez. Fejlődésemet nagyban segítette egy természetgyógyász barátnőm, Marika is, aki az utamat egyengette. Ő egy csodálatos gyógyító. Voltak, akik remek könyveket adtak kezembe. Köszönet érte! És köszönet Istennek, aki vezérli lépteimet, s ilyen nagyszerű emberekkel hozott össze. Köszönet a hálás betegeimnek, akik szeretettel vesznek körül, s a barátjuknak tekintenek.

Így juthattam el oda, hogy megtapasztalhattam a jó Isten őszinte, igaz szeretetét, védelmét és ölelését. Ő többet segít, mint hinnénk, csak meg kell tanulni, észrevenni. Nem avatkozik bele a szabad akaratunkba, de ha megkérjük őt, akkor segít. Ez megnyilvánul egy-egy dalban, filmben, könyvben, melyből tanulhatsz, néha pedig egy jó embert küld segítségül. Egy édesanya pedig még „odaátról” is segíti a gyerekeit. Engem is segített. Tudom, sose vagyok egyedül, a lelke velem van, és velem van a jó Isten, mert lehetetlen nem velem lennie, és lehetetlen nem Vele lennem. Ez az EGY-SÉG.

Édesanyám, fent az Égben...

Édesanyám, fent az Égben!

Köszönöm, hogy velem vagy e földi létben.

Köszönöm, hogy egyengeted, irányítod utamat.

S reám hagytál - emlékkönyvben - vigasztaló szavakat.

Nagy igazság, amit írtál! - Jó Isten már bennem él,

Itt lakik a szívem mélyén, s jó Anyám is velem él.

Odafentről segítenek, egyengetik utamat,

Barátokat küldenek Ők, akik velem haladnak.

Hallgassátok, íme, itt áll, mit írt emlékkönyvembe,

Mithagyott rám Édesanyám itt, e földi létemre:

„Ha az élet szenvedése nyomja fájó szívedet,

Imádkozz a jó Istenhez, Ő letörli a könnyedet.”

És valóban! - sokszor letörölte a könnyeimet.

Véletlenek nincsenek. Nem véletlenül születünk bele bizonyos családba, se bizonyos korba. Mindannyiunknak megvan a küldetésünk, a saját szellemi fejlettségünknek megfelelően. Mert különböző szellemi fejlettségi szinten állunk, s éppen ezért nincs jogunk lenézni az embertársainkat. Ez a szint nem azonos az iskolázottsággal, mely csupán a fizikai agyunk befogadó képességére apellál. Egyszer egy főiskolát végzett munkatársam kijelentette, hogy az intelligenciaszint a diplomával mérhető. Ő a többi embert lenézte. Példaként az egyik unokabátyámat hoztam fel, aki tudományos kutató, s egy kutatóintézet igazgatója volt, mielőtt eltávozott közülünk. Bemutatkozásnál sose tette a neve elé a "Dr"-t. Kedves, vidám, közvetlen ember volt, senkit se nézett le. Az intelligencia itt kezdődik! Manapság a pedagógusok többsége nem nevel, csak tanít, feltéve, hogy megfizetik, hisz ma már ingyen nem korrepetálnak, nem büszkék a tanárok arra - mint hajdan -, hogy felzárkóztatják a gyengébb képességű nebulókat, hanem miközben "lehülyézik" (bocsánat a csúnya szóért, de még ennél drasztikusabb szavak is hangzanak el pedagógus-szájból), megbuktatják őket. Pedig lehet, hogy az a bukott diák nagyszerűbb lélek, mint az őt megbuktató tanára; csak épp más érdekli őt, nem az, amit az iskolában a fejébe akarnak verni, vagy a tanár nem tudja kellően megszerettetni a tantárgyát. Példa erre a saját fiam is, aki tudós lett. Természetesen, nem lehet általánosítani, hisz vannak nagyszerű pedagógusok is. Tőlük elnézést kérek!

Visszatérve az unokabátyámhoz, ő volt az egyik példaképem, a szüleim mellett, akik sohasem dicsekedtek sem a származásukkal, sem a műveltségükkel. Egy egyszerű ember elmesélte, milyen jól esett neki, hogy apukám egyenrangú partnerként kezelte őt, hogy közvetlenül elbeszélgetett vele. Az édesapám jószágos, szerény és szelíd ember volt - anyukámmal egyetemben-, jólelkű,

segítőkész. Sose hallottam a szüleimet panaszkodni, pedig igencsak nehéz körülmények között éltünk. Zsíros kenyéren és lekváros kenyéren nőttem fel, mégis boldog gyermekkorom volt. A szüleim szépen éltek, szerették egymást, nem veszekedtek. Összetartottunk, mindent elosztottunk, igazságosan. A munkából egyenlően vettük ki a részünket, s egyformán jutott mindnyájónknak a pihenésből is. Anyukám dalolva végezte a házi munkákat, ő mosogatott, én törölgettem, s közben én is dalra fakadtam. "Hamisan énekelsz" - hívta fel a figyelmemet anyukám. Kicsit elszégyelltem magam, de nem éreztem megalázkodást; elhallgattam egy rövid időre, majd újból kezdtem.

Szigorú, de igazságos nevelésben részesültem, ugyanakkor, ha valami miatt elkeseredtem, anyukám így bízott: "Ne búsulj kislányom, meglátod, minden rendbe jön!" És az égen tornyosuló sötét felhők máris bárányszerűvé szelídültek. Ez abban a korban volt, amikor a szeretetet érzélgősségnek titulálták, a jóságot, az önzetlen segítőkészséget gyanúsítást ítélték. (Még 5 évvel ezelőtt is akadt, aki naivnak nevezett, mikor elszóltam magam, hogy azért élünk a Földön, hogy szeressük és segítsük az embertársainkat. Én viszont csak szánni tudom az ő diplomás tudatlanságát. Ugyanő volt, aki lenézte a nem diplomások "kasztyóját".)

Ahol nincs hit, ott nincs szeretet, ahol nincs szeretet, ott nincs összetartás, ahol nincs összetartás, ott nincs béke. Ez pedig a támadás a legjobb védekezés elvét szülte, és sokszor szüli még ma is. Ahol a szeretet és az összetartás uralkodik, ott jól élnek az emberek, ahol a széthúzás, intolerancia, önzés, kapzsiság, ott a szegénység az úr. Az emberekbe a félelmet plántálták, ami lelki, majd testi betegséghez vezet. Hisz két alapvető érzelmünk létezik: a félelem és a szeretet, a többi érzelmünk e kettő keveréke. A félelem a betegségnek és minden rossznak az okozója, a szeretet viszont mindent legyőz: a betegséget, és az élet nehézségeit egyaránt.

Szabad választásod van, ezt meghagyta Isten, hogy megtapasztalhasd önmagad, és így, rajtad keresztül Ő is megtapasztalhatja önmagát. Rajtad múlik tehát, hogyan élsz, hogy viszonyulsz az embertársaidhoz, boldog és sikeres leszel-e! Nagy szavak - mondhatod, ahogy én is gondoltam korábban, s megtagadtam Istent, mondván, ha létezne, nem szenvednék ennyit. Ma már tudom, hogy minden szenvedés a lelki fejlődésemet szolgálta és szolgálja, minden rossz valami jónak a csíráját hordozta és hordozza magában. A betegség nem ellenségünk, hanem jó barátunk, mert arra figyelmeztet, hogy valamit rosszul teszünk, helytelenül érzünk, gondolkodunk, cselekszünk, amin változtatni kell. Ehhez azonban erős akaratra és hitre - ha nem is Istenbe, de legalább a gyógyulásba vetett hitre - van szükségünk. Édesanyám itt is példa volt számomra. Rákos lett, lemondtak róla az orvosok. Ő azonban erősen akarta a gyógyulást, és meg is gyógyult. Még 34 évig élt a műtét után. Akkor még tiltottak bennünket Istentől, de anyukám hitt benne, s bizonyára ez a hite adott neki erőt, s még az a tudat, hogy nekünk szükségünk van rá.

Sokszor egy orvosba vagy egy természetgyógyászba vetett hit is elég erős lehet a gyógyuláshoz. Ezt saját praxisomban is tapasztaltam, mint természetgyógyász. Kezeltem többek között féloldali bénulásos embereket. Az egyik csodálatosan gyógyult, míg a másik állapota semmit sem javult. Vajon miért? Aki betartotta az utasításaimat, tehát hajlandó volt tenni a saját gyógyulásáért, akart gyógyulni és elhitte, hogy meggyógyulhat, annál látványos javulás állt be az állapotában. A másik ember azt mondta, ő már sose fog meggyógyulni. Az ő állapota változatlan maradt. Meg is mondtam neki őszintén, nincs értelme a kezeléseknak, felesleges pénzkidobás. Nem szabad fölöslegesen pénzt kihúzni az emberek zsebéből. Az előbbi dicsőíti a gyógyítót, az utóbbi azt mondja, kuruzsló. Pedig ugyanarról a gyógyítóról van szó. Mi nem az állapotot kezeljük, hanem az embert, betartva a holisztikus szemléletet, mely 3 szinten működik: testi, lelki és szellemi síkon. Ha bármelyik szinten felborul az egyensúly,

az betegséghez vezet, tehát ezt az egyensúlyt kell helyreállítani. Aki ebben nem partner, az nem gyógyítható, annál csak tüneti kezelést lehet alkalmazni, ami azt jelenti, hogy a betegség később visszatérhet, vagy elindul egy láncreakció, vagyis a kezelt betegség következményeként egy vagy több újabb betegség alakul ki. Lehet azonban, hogy csak a gyógyász nem szimpatikus a betegnek, mert a rezgéseik nincsenek egymással összhangban. Ilyen esetben másik gyógyítót kell keresni. Aki az orvostudományban hisz, azt az orvos tudja meggyógyítani, aki a természetgyógyászatban bíz, azt egy természet-gyógyász kezelése gyógyítja meg. És ez így van jól. Véleményem szerint orvosokra és természetgyógyászokra egyaránt szükség van, s az lenne az ideális, ha - mint ahogy a rendelet is előírja - össze tudnának fogni, hisz a gyógyulni vágyó ember a fontos! Ezt kellene szem előtt tartani, és nem volna szabad rivalizálni. Az egyik betegem ezt szépen megfogalmazta. Ő igen hálás a kezelőorvosának is, és nekem is. Azt mondta, iskolapélda volt a mi példánk.

Fontos, hogy ha valaki elkezd egy kúrát, azt csinálja is végig. Mint ahogy a gyógyszert is mind be kell szedni, az orvos utasításának megfelelően, mert különben bajt okozhatunk magunknak, ugyanúgy egyéb kúrát is végig kell csinálni, hisz a fél gyógyulás annyi, mintha semmit sem tettünk volna az egészségünk helyreállításáért.

Nincs rosszabb, mint párhuzamosan több gyógyászhoz járni, mert azzal többet árthat magának a beteg, mint amennyit használ. Nem járnak a betegek egyszerre több háziorvoshoz sem. Gondoljunk csak bele, mi lenne, ha az egyik háziorvos felírna egy antibiotikumot, majd egy másik orvos erről nem tudva, felírna egy más fajta antibiotikumot, s így a túlادagolás komoly problémákat okozna. Vagy léteznek olyan gyógyszerek, amelyeket együtt nem szabad szedni. Ezért nem volna szabad az embereknek házilag, laikusként gyógyszerezni magukat, csak az orvos vagy gyógyszerész tanácsát kikérve. Egyik ismerősöm bújt az orvosi könyveket, már diagnosztának is képzelte magát, és "tudta", milyen antibiotikumokra van szüksége neki és a férjének, s ő adagolta. Volt olyan betegem, akinek az antibiotikum túlادagolás következtében legombásodott a légzőrendszere - ezt egy orvos specialista állapította meg -, én gyógyítottam ki belőle.

Még szólok később a gyógyításról, most azonban visszatérek a lelki fejlődésemhez.

Szüleim arra tanítottak, szeressem mindenkit, az emberekben a jó tulajdonságokat keressem, a hibáikat nézzem el, hisz hiba nélkül nincs ember. Ne ítélkezzem felületesen, ne pletykáljak az emberek háta mögött. Ha valakivel gondom van, tisztázzam vele. A becsületes ember nem támadja hátba az ellenségét sem, hanem szemtől-szemben harcol vele. A becsületes ember mindig nyugodtan nézhet a tükörbe, s nyugodtan hajthatja álmra a fejét.

Ha valaki megbánt, nem biztos, hogy szándékosan teszi, lehet, hogy csak rossz napja van, valami bánat érte. Kérdezzem meg, mi történt - mondta anyukám -, és akkor kiderül, miért szólt úgy hozzám, ahogy nem kellett volna. Tehát alkalmazzam az "akinek nem inge, ne vegye magára" elvet.

Arra neveltek, ne vegyem el a másét. A Balaton-parti városban, ahol gyerekeskedtem, a házak előtt gyümölcsfák voltak és krumplit termeltek. Ott senki sem vett le egy szem gyümölcsöt sem a fáról, még a gyerekek sem, pedig az ötvenes években nagy volt a nyomor, mégis tiszteletben tartották az emberek egymás tulajdonát. Viszont ha kért az ember, adtak, méghozzá ingyen! Ma divat a panaszkodás, pedig abban az időszakban igazán lett volna miért siránkozni, mégis méltósággal viselték az emberek a nyomort. Kőszegen - mesélték -, még ma is kiteszik a kapu elé a kimért gyümölcsöt, és aki visz belőle, becsülettel leteszi az árát.

Még mindig az ötvenes években járunk, a helyszín: Keszthely. Gyermekkorom nagyobbik felét itt töltöttem, boldogságban. A szívem mélyén ott lapul a kedves városkám kitörölhetetlen emléke.

Az én Keszthelyem

*Keszthely, édes álmom,
Rég utánad vágyom!
Nem feledem soha
Gyermek-boldogságom!*

*Drága, jó emberek ,
Szeretettel telve! -
Ölelnélek titeket
Most is, ha lehetne.*

*Elkerültem onnan
Messze idegenbe,
Szívem majd' megszakadt,
Utánad epedve.*

*Lelkém arany fényét
Fogadjátok tőlem,
Gondolatom ott jár
Tavon és erdőben.*

*Küldetésem része:
Másutt kell most élnem,
De a szép évekre
Örökre emlékszem...*

*Szeretlek titeket,
Régi, kedves népem.
Isten áldjon, drága
Gyerekkori fészke!*

2007-04-19

A szüleimnek a háború alatt el kellett menekülniük az Alföldről így kerültünk oda. A szívem csücske a Dunántúl, hisz hajdan édesapám családja onnan származott el az Alföldre, és a gondtalan gyerekkor emlékei is örökre bennem élnek. A mostani lakóhelyemen sok fájdalom ért, a politikának köszönhetően, de ma már itt is otthon vagyok.

Az ötvenes években egyik rokonunknak köszönhetően kapott apukám munkát - ami nagy szó volt, rossz káder lévén -, halászként dolgozhatott. Kedvezményesen kapta a halat, így volt mit ennünk. Sőt, a szomszéd erdész is kapott belőle, ő meg vadat adott érte. Folyt a cserekereskedelem... Húst csak hetente egyszer lehetett venni a hentesnél, ahol hosszú sor állt, s bizony sokszor bűdös volt a hús, ha ugyan el nem fogyott, mire sorra került az ember. Egyik ismerősünk, mint volt vasúti igazgató, büntetésből a múltbéli beosztásáért, nem kapott munkát. A szüleim vittek a családjának halat, mondván: ne búsuljatok, amíg nekünk van mit enni, addig ti sem éheztek. Ezt sose felejtették el, s felnőtként ahányszor Keszthelyen jártam, mindig szívesen látott vendég voltam náluk, nemcsak etettek, de szállást is kaptam, férjestől. A szüleim szeretetteljes segítsége és az ismerőseink hálája is lelki nagyságról tanúskodik. Nekem még voltak tiszteletre méltó példaképeim, akiktől sok szépet és jót tanulhattam. A leghatásosabb nevelési módszer a személyes példamutatás.

Anyukámnak nem volt pénze akkoriban ruhára, apukámnak a halászatból kapott viaszosvászon esőköpenye volt a kabátja, s foltos térdű nadrágban járt. Karton anyagot nagymamám küldött, s egy ismerős néni varrta meg fillérékért, (vagy halért? – nem tudom már) a nyári ruhát, anyukámnak.

A téli tüzelőt 10-12 km távolságból, az erdőből hordtuk haza, kézi kocsival. Apukám sokszor dupla műszakot húzott le, majd jött elénk, és segített anyukámnak a kocsit húzni. Számomra ez felejtethetetlen élmény volt. Boldogan sikongatva szabadultam ki a négy fal közül a természet ember-nem-járta lágy ölére. A kis tisztáson, melyet a fák-bokrok sűrűje rejtett, eldugtuk a kocsit, a kis elemózsiát és a vízzel teli csatos üveget. A pici tisztást beragyogták az aranylós napsugarak. A természet felséges csendjét a madarak trillázása törte meg csupán. Beszippantottuk a fenyőerdő illatát, s a fák tövében apró gombák kalapjai integettek. Micsoda zamata volt annak a gombának!... Én is szedtem a gallyakat s a fenyőtobozt. A dombra eső-mosta mészkeűt vitt föl, s a fenyőgyökerek alkották a lépcsőket.

Hazafelé jövet, az országút mentén búzatáblák zöldelltek, majd aranykalászaik ringtak, s a kék búzavirág, a piros pipacs, a fehér margaréta színpompája melegséggel töltötte el kis gyermekszívemet. A vadvirágból egy csokornyit mindig került a szobaasztalra.

Fárasztó, küzdelmes élet volt, de csodás! Megtanított a természet szeretetére. Ma, a városi rohanásban nem látjuk meg a szépséget, a boldogságot, amit a természet nyújt. Ma már nincs búzavirág, mert a vegyszerekkel kiirtották. Ma az a lényeg, hogy minél többet termeljenek a gazdák, és minél gyorsabban, minél több pénzt "kaszáljanak". Az se számít, hogy ilyen módon önmagunkat mérgezzük. Gyermekeink, unokáink létét kérdőjelezzük meg. Pedig létezik biogazdálkodás és léteznek biotermékek a háztartásban is. Megvesszük drága pénzért a mérgezett húst és zöldséget, s szintén drága pénzért azokat a készítményeket, amelyek méregtelenítik a szervezetet, ha nem akarunk májzsugorodásban, keserves kínok közt meghalni. Megvesszük a szintén vegyi úton előállított, vagy esetleg gyógynövény alapanyagú, csak kémiai módosított, drága gyógyszereket, hogy ezzel próbáljuk helyrehozni a mérgek által okozott betegségeket. Így egy ördögi körben forgunk. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy egyáltalán ne szedjünk gyógyszert, de csak akkor, amikor valóban szükséges. A jó Isten mindent megadott, megtermi a Földanya, amire szükségünk van, így a természet gyógyító szereit is. Az más kérdés, hogy a telhetetlen ember

manipulálta a természetet, ezzel létrehozott olyan betegségeket, melyekre Isten nem készült fel a teremtéskor. Általában ilyenkor kellenek a gyógyszerek.

Meghalni?... Hisz nem halunk meg, a lelkünk tovább él, csupán az elnyűtt fizikai testünket hagyja el, hogy szabadon szárnyalhasson, egy más tudatállapotba, más dimenzióba kerülve, megtapasztalva a szavakkal le nem írható szeretetet és boldogságot. Azonban nem mindegy, hogy előtte mennyit szenvedünk, habár a szenvedésből is tanulunk, s így fejlődünk.

MÁSODIK GONDOLATKÖR

FORDULAT AZ ÉLETEMBEN

Keszthelyen az emberek még az 50-es években is vallásosak maradtak, és a katolikus pap bejárt az iskolába hittant tanítani. Ez ugyanolyan óra volt, mint a többi. Minden vasárnap jártunk a templomba. Akkor még a vasárnapoknak igazi ünnepi hangulata volt, a templomnak pedig csodálatos varázsa. Ma már tudom, hogy nemcsak a szentképek, a színes üvegablakok, és a prédikáció tették ezt, hanem régen a templomokat oda építették, ahol pozitív földsugárzást találtak, s ez feltöltötte a híveket energiával. Régen a lakóházakat is úgy építették, hogy bemérték a káros földsugárzásokat, s ezt figyelembe vették. Így az ágyak megfelelő helyre kerültek. Ugyanis a káros földsugárzások is betegséghez vezetnek, különösen a kereszteződések veszélyesek. Amelyik szervünket rendszeresen éri a negatív hatások, ott megsérül az energiamező, és az ott lévő szervünk megbetegszik. Tehát arról a helyről el kell tenni az ágyat.

Gyerekkoromban elhittem, hogy van Isten, csak nehéz volt értelmezni, érthetetlen volt számomra, hogyan létezik az, hogy Isten mindent lát, mindent hall és mindenütt jelen van. Ma már ezt is értem, csak idáig hosszú út vezetett. Gyönyörű kis szent éneket tanultam gyerekeffel, melyet mindig megkönnyeztem. Még ma is emlékszem rá: az ártatlan gyerekszájból a tiszta lélek hangja csendül:

*"Jézuska, Jézuska, figyelj most reám!
Kis szívem, hű szívem szeret igazán.
Szívemet egészen Neked adom,
Szeress Te is engemet nagyon-nagyon!"*

*Jézuska, köszönök, és hazamegyek.
Áldj meg és segíts, hogy otthon jó legyek!
Neked itt egyedül rossz lesz nagyon,
Azért a kis szívemet nálad hagyom."*

Az ötvenes évek komor egén az emberek szívéből fakadó szeretet-napsugár mégis áttört, és a szüleim rettegését eltakarta gyermekszemem elől. Csupán a kijárási tilalom és a Fő téren álló tank látványa suhant át gyermek-lelkemen némi félelemárnyként '56-ban.

A szomszéd gyerekek csapata összeverődött, s boldogan játszottam velük. Ősszel a hatalmas gesztenyefák lehullott, puha lombjában hemperegtünk, az út alatt átfutó nagy betonudák szolgáltak búvóhelyül. Labdáztunk és hintáztunk, kergéztünk és bújócskáztunk. A parkban teleszedtem tavasszal a kis játékvödrömet ibolyával. Télen a lejtős utcán szánkóztunk. A deszkalapokból tákolt szánkómat hokedlinek nevezték el a gyerekek, de azért jól csúszott a síkos, jegesre szánkózott havon.

1959-ben a 11. évemet tapostam, amikor visszaköltöztünk az Alföldre, és ezzel gyermekkorom felhőtlen korszaka lezárult. Hatodik osztályos, 12 éves voltam, amikor megkezdődött a kálváriám. Egy más világba csöppentem, ahol tűzzel-vassal irtották a vallást. Nem mondhatom, hogy teljesen boldogtalan voltam, mert szüleim szeretete elkísért, és az otthonunk menedékhely volt számomra. Azonban egy dögkeselyű kiterjesztette hatalmas szárnyait, ezzel felhőként takarva el a napsugaras életem egy részét.

Amikor ideköltöztünk, rávezették az iskolai papírjaimra, hogy hittanra járok. A szüleimet egy pedagógus ismerősük figyelmeztette, hogy ebből baj lesz. Anyukám meglepődött, hisz Keszthelyen ez természetes volt. Itt nem íratnak be

hittanra, de néha eljártam, és minden vasárnap elvitt nagymamám a misére. És egyszer...

...a padtársam az iskolában odasúgta nekem, hogy valószínűleg engem is hívatni fog az igazgató, mert templomba járok. Ő már volt az irodájában. Úgy is történt! Az igazgató szavaira nem emlékszem, csak arra, hogy porig sújtott a dorgálása, rémülten álltam az íróasztala előtt. Ő faggatott, kik járnak még hittanra, misére. Én azzal védekeztem, hogy nem ismerem név szerint, akik odajárnak, mert Keszthelyen laktunk. De ő csak faggatott, én sírtam, és éreztem, hogy nem szabadulhatok tőle. Végül kinyögtem az egyik osztálytársnőm nevét, akinek már úgylis mindegy volt, hisz beárulták. Aztán - mivel látta, hogy semmire se megy velem - elengedett. Olyan pszichés hatást gyakorolt rám, hogy attól kezdve félve léptem be az osztályterembe, úgy éreztem, én nem vagyok a többi gyerek közé való, egy kis pondrónak éreztem magam, s legszívesebben lapos-kúszásban közlekedtem volna. Az igazgató bácsi értett a pszichológiához, hisz a papoknál tanult. Anyukámat is behívatta, és leszidta, hogy kétlaki életet élnek a szüleim, mert az iskolában másképp nevelnek és otthon is másképp. Az iskolában mindent elkövettek, hogy jó kádert neveljenek belőlem. Énekkarra kellett járnom, ahol indulókat énekeltettek, pedig hamis volt a hangom. Bizony, szenvedés volt ez számomra. Két éven keresztül csak négyes rendű lehettem, mert megmondta az igazgató, hogy még jeles se lehetek, hiába tanultam jól. Majd amikor a szerencsétlen gyerekeken keresztülgázolva, fölfele "bukott", a városi pártbizottság titkára lett, és új igazgatót kaptunk, végre, nyolcadikosan kitűnő lehetett a bizonyítványom. A templomot azonban nagy ívben kerültem. Még a rendszerváltás után is időbe telt, míg be mertem tenni a lábamat a templomba. Ez az igazgató - s nem ő volt az egyetlen, másokon keresztülgázoló, köpönyegforgató karrierista - a papoknál tanult, majd törtető kommunista lett. Pedagógusokat is menesztett az állásukból, a karrierje érdekében. Később félreállították, mondván, nem eléggé fejlődőképes, s egy tsz függetlenített párttitkára lett. Majd a rendszerváltás után ismét köpönyeget fordított.

Nem áll szándékomban politizálni, hisz az nem az én asztalom, s nem is értek hozzá, de mindez nagyban meghatározta a személyiségem fejlődését, az istenhitem alakulását. Végre, ki kell kiáltanom a nagyvilágba 54 évesen a fájdalmamat, hogy végleg megszabadulhassak tőle. Hisz, amiért nem tudott ez az ember besúgónak használni, felnőtt koromban bosszút állt rajtam, ami még fájdalmasabb volt, említést téve a régi ügyről. De mindenkinek van egy kerek tükre - a lelkiismeret tükre -, melybe előbb-utóbb bele kell néznie, legkésőbb a "halála" pillanatában. Halál! - nem létezik, hisz a lelkünk nem hal meg, csupán leveti az elnyűtt, megunt fizikai testet.

Sok mindenben mentem keresztül, mint ahogyan mások is, egyik "csapás" ért a másik után. Felnőttként is nagyon nehéz körülmények között éltünk a családommal, sokszor rettegtem attól, lesz-e mit ennünk, pedig rengeteget dolgoztam. Már odáig jutottam, hogy azt gondoltam, bárcsak mielőbb eltelne ez az átkos élet, hisz csak a pusztta létért való küszködésből áll, semmi szép nincs benne. Azt mondtam, mint sokan mások: nincs Isten, mert ha lenne, nem engedné, hogy annyi "csapás" érjen, hisz én mindig mindenkinek jót akartam, és akin tudtam, segítettem. Ez a szokásos szöveg volt, pedig csak hinnem kellett volna benne és kérni a segítségét. Már azt is tudom, hogy ezek nem csapások voltak, hisz minden "rossz" valami jónak a csíráját hordozza magában. A megpróbáltatások a fejlődésünket szolgálják.

HARMADIK GONDOLATKÖR

FEJLŐDÉSEM

Anyukám halála után változott meg minden. Tudom, éreztem, hogy ő segített onnan, fentről. Tizenkilenc éves voltam, amikor apukám beteg szíve felmondta a szolgálatot. Anyukám 23 évvel élte őt túl. Édesapám elvesztése nagyon fájt, és nem értettem, miért mindig a jó embereknek kell korán elmenniük, míg a gonoszok hosszú életűek. Igaz, relatív, hogy ki a jó és ki a gonosz, hisz mi ember-alkotta normák szerint élünk. Ma már tudom, hogy a Földről való eltávozás a jó Isten kegyelme, hisz a földi létünk sok szenvedést tartogat. Apukám megszabadult az önmeg-tapasztalás terhétől, s odaát boldogság, szeretet, a jó Isten ölelése várta.

Vigyáznunk kell, hogy ne tartsuk itt a hozzátartozóink lelkét, mert ha bezárul a fényzorompó, nem tud elmenni, itt reked. Amikor siratjuk őket, valójában önmagunkat sajnáljuk, mert nem látjuk többé, nem halljuk a hangját, nem tudjuk átölelni, egy úr marad a szívünkben. Pedig ők odaátról is szeretnek, segítenek bennünket, mint ahogyan azt édesanyám is, nem egyszer tette.

Sok fantasztikus dolog történik az emberrel, ha odafigyel az eseményekre. Ugorjunk egy kicsit előre az időben! Az egyik sógorom rákos volt, túl a kemoterápián, s már lemondtak róla az orvosok. Éppen a Táltos Iskolába jártam, ahol többek között távgyógyítást és szellemgyógyászatot is tanultam, ez utóbbit egy ENSZ-oklevéllel rendelkező híres gyógyásztól. Ezt a gyógymódot Angliában elismerik, olyannyira, hogy ott a kórházakban a beteg választhat, hogy a sebész szikéje alá fekszik, vagy szellemműtétnek /pszí-sebészet/ veti alá magát. Ez a gyógymód azonban kizárólag a hiten alapul. Jézus is a hit alapján gyógyított: "Legyen a te hited szerint!" A sógornőm végső kétségbeesésében arra kért, segítsek a sógoromon. Tudtam, hogy nem volna szabad megtennem, mert a sógorom nem hisz ebben a gyógymódban, márpedig a beteg beleegyezése nélkül tilos gyógyítani. Ha egy lélek a szabadságot, a másik dimenzióba történő eltávozást választja, nem akadályozhatjuk a döntésében. Tudtam, hogy nem tarthatom itt, de legalább a szenvedésén szerettem volna könnyíteni. Így hát – az ő tudta és beleegyezése nélkül - távgyógyítással kezeltem. Szörnyű hideget árasztott, éreztem, hogy rosszat teszek magammal. A segítő szándék azonban erősebb volt mindennél, és megismételtem a kezelést. Ismét éreztem, hogy tilos területre léptem. Meg is kaptam a figyelmeztetésem: napokig lógott kezem-lábom, nem volt bennem erő. És még szerencsés is voltam, hogy ennyivel megúsztam! Többé nem próbálkoztam, s a sógorom hamarosan eltávozott.

A halála után kb. egy héttel azonban történt valami. Egy éjjel felijedtem álmomból, egy puha huppanást éreztem a fejemen. Felsikoltottam, és felugrottam, a térdemen találtam magam. A családom is megrémült, gyorsan felkapcsolták a villanyt, s kérdezték, mi történt. A heverőm fölötti polcon állt egy váza, szárított virágokkal. Az esett le, a földön hevert. A fejemet az egyik szárított virág érintette meg. Eljött a sógorom elbúcsúzni! A szkeptikusok erre azt mondanák, van ilyen, a váza nem jól állt a polcon. Csakhogy aki már némi jártasságot szerzett a szellemvilágban, belekóstolt a spiritualizmusba, az tudja, hogy nincsenek véletlenek. És valóban: a sógorom szelleme itt rekedt. Odaát már tisztában volt vele, mit tudok, és később a segítségemet kérte, s én segitettem is neki elmenni. Nem foglalkozom szellemidézőssel, asztaltáncoltatással, mert az veszélyes dolog. Óvakodni kell a fekete mágiától! A fehér mágiával viszont sok emberen lehet segíteni. Illetve, lehet a fekete mágiával is gyógyítani, csakhogy annak nagy ára van.

Ott tartottam, hogy anyukám "fönről" segített egyengetni az utamat. 1991. tavaszán távozott el, s ezen a nyáron meglátogattak bennünket a német barátnők. Akkor épp egy olyan korszakomban voltam, amikor nem hittem Istenben. A barátnők meggazdagodtak, ami látható volt az öltözködésükön, a kocsijukon, és a csodálatos ajándékokon, amikkel elhalmoztak bennünket. A barátnőm elmesélte, hogy vállalkozó lett, mert a munkahelyén - azelőtt erdészmérnök volt - marták egymást az emberek, mindenki féltette az állását, és ezt ő nem szerette. Mesélt a munkájáról, ami nekem nagyon megtetszett. Említette, hogy Magyarországra is ki akarják terjeszteni a vállalkozást, de ez még néhány évbe beletelik. Kértem, ajánljon be, hisz mi is szeretnénk függetlenek lenni, csak nincs tőkénk vállalkozni.

Akkoriban mi nagyon nehezen éltünk. A második, jelenlegi férjem-mel hét évig laktunk albérletben, majd nagy nehezen vettünk egy kis házat, emiatt tele voltunk adóssággal. Még munka után is vállaltam pluszt. Látástól vakulásig dolgoztam, de se nyaralásra, se ruházkodásra nem telt. Nagyon elkeseredett voltam, az élettől is elment a kedvem. A német barátnők egy kis reménysugarat nyújtottak.

A következő év tavaszán Pestre hívtak, munka ügyben, mint utólag kiderült, a német barátnőnek köszönhetően. Egy fantasztikus üzleti lehetőséget kínáltak fel. Akkor éreztem, hogy anyukám irányított felém egy segítő kezét, amit meg kell ragadni, s így elfogadtam az ajánlatot. Itt lehetőségem nyílt Európa legnagyobb menedzserképzőjén részt venni, ahol olyan oktatásban részesültem, mely egy új úton indított el, s óriási személyiségfejlődésen mentem keresztül. Ez az új út - az életfilozófiáját tekintve - nem volt számomra teljesen új, tulajdonképpen visszatérés volt a szüleim által gyermekkoromban tanítottakhoz. Elkezdtem olvasni az ajánlott könyveket, és fokozatosan döbbsenem rá, hogy mindezt belém nevelték a szüleim, csak időközben elfelejtettem, hisz tömeggondol-kodókat nevelt az akkori társadalom a korosztályomból. A szeretetet és a segítőkészséget naivitásnak titulálták, az érzelmeit kimutató embert pedig negatív értelemben vett "romantikus" jelzővel illették. Aki nem káromkodott, azt "úr"-nak nevezték, s megbélyegezték, mert az intelligens viselkedés is "bűn" volt. „Ne játszd az úri nőt” – mondta egyik kolleganőm, amikor nem akartam drasztikus szavakat használni.

A hosszú időn át visszafojtott érzelmek azonban egyszer robbanásszerűen a felszínre törnek. A minden emberben benne lakozó szeretet nem tud megnyilvánulni, újra kell tanítani az embereket a toleranciát, az empátiát, meg kell tanulni egymást szeretni és tisztelni. Le kell küzdeni a gátlásokat, rá kell döbbseneni az embereket arra, hogy nem szégyen, nem megalázó a kérés és a bocsánatkérés. Meg kell tanulniuk először is önmagunkat szeretni, hogy képesek legyünk másokat is szeretni. Hisz két alapvető érzelem létezik: az egyik a szeretet, a másik a félelem. Az előbbi felemel, egészségessé, sikeressé tesz, az utóbbi betegségbe és nyomorba dönt. A többi érzelem e kettő keveréke.

Amit a szüleim optimizmusnak hívtak, azt ma pozitív gondolkodás-ként emlegetik. Anyukámnak is volt egy ilyen pozitív könyve, még a háború előtti időből: Perlaky Lajos: "A ma életművészete". Sokszor láttam anyukám kezében, de nem tudtam, hogy az ad neki erőt az élet nehézségeinek elviseléséhez. Néha én is olvastam a szép gondolatokat.

Neveltetésem miatt megszólaltak, rám szóltak, így lassan áttértem felnőtt fejfel a tömeggondolkodásra és a közönséges viselkedésre. Így aztán sok mindent elfelejtettem, és mindent újra kellett és kell tanulnom. Most már tudom, hogy nem a szüleim voltak maradiak, hanem az emberek távolodtak el Istentől és a legfontosabb érzéstől, a szeretettől.

Olvastam egy kis történetet, aminek lényege az alábbi:

Valahol Nyugat-Európában, egy kis településen volt egy kedves népszokás: az emberek minden szembe jövőnek egy kis labdacsot adtak át, szeretetük és nagyrabecsülésük jeléül. Egyszer egy idegen költözött a településükre. Furcsállta a szokást, s azt mondta az egyik embernek: Mi értelme van átadni a labdacsot, amikor az egyiket odaadod, aztán kapsz helyette egy másikat? Igaza van - gondolkodott el az ember, nincs semmi értelme, s többé nem adott labdacsot a szembe jövőnek. S így lassan a többiek is leszoktak róla, megszűnt lassan az összetartozás érzése, a szeretet, az adás-kapás öröme, az emberek eltávolodtak egymástól. Sokszor elgondolkodtam azon, milyen hosszú az út lélektől-lélekig, milyen érzéketlen az emberek többsége mások iránt, pedig egyek vagyunk, hisz mindannyian egy-egy kis rész vagyunk Istenből, s amit másokkal teszünk, azt önmagunkkal tesszük.

Nekem is, mint másoknak, nehéz, küzdelmes életem volt, komoly küzdelem a létfenntartásért, pedig minden embernek joga lenne - Isten megadta - a nyomor nélküli élethez, hogy az étele, ruhája, lakása megle-gyen, aztán aki szorgalmas, célratörő, annak több is megadasson.

Valahogy így alakult ki a hitetlenségem és a pesszimizmusom, amin egy hosszabb folyamat eredményeként lehet csak változtatni. Arra is szükség van, hogy egy pozitív, szeretetteljes légkörbe kerüljön az ember, labdacs-adogatók közé. En ezt megkaptam. A jó Isten visszavezette lépteimet a helyes útra. Azonban hosszú utat kellett bejárnom, míg elértem a Teremtő útját, és ráléphettem végre...

Egyre több és több olyan emberrel ismerkedtem meg, akik vágnak az emberi kapcsolatokra, a barátságra, szeretetre, egy mosolyra és hitre. A hasonló a hasonlót vonzza - ez az Univerzum törvényszerűsége.

Mindennek megvan a maga ideje, a fejlődés útján lépésről-lépésre haladhat az ember.

Minden rossz magában hordozza valami jónak a csíráját. A munkahelyi túlterhelést már nehezen viseltem, s a pozitív gondolkodásról szóló tanulmányaim és olvasmányaim arra készítettek, hogy valamit tegyek, de munkahely változtatásra nem volt lehetőségem, így mást kellett kitalálni. Ekkor következett az agykontroll, amit önszorgalomból, könyvből tanultam meg, s ez újabb élményt jelentett számomra. Helytelen volt a munkához való hozzáállásom, maximalista voltam önmagammal szemben. Mindent megcsináltam, szó nélkül. Ezért aztán rám is kaptak, túlterheltek munkával. Mire eljött a nyári szabadság ideje, már mérhetetlenül fáradt voltam. Ekkor vettem meg Sylva könyvét, és végigcsináltam becsülettel a gyakorlatokat. Az eredmény meglepett. Én, a kis nyuszi, a szabadságról visszatérve kijelentettem, hogy változtatok a munkastílusomon, mert ez így nem mehet tovább. És a reakció nem volt negatív, ahogyan azt vártam, tudomásul vették.

Az agykontroll sokat segített az élet nehézségeinek leküzdésében. Ez volt az első nagyobb lépés a spiritualizmus és Isten felé vezető úton.

NEGYESEDIK GONDOLATKÖR

ELINDULÁS A SPIRITUÁLIS FEJLŐDÉS ÚTJÁN

Később kölcsön kaptam egy könyvet a pesti kedves, csupa szív barátnőmtől: Kenneth Ring: A halált átélni, az életet megnyerni c. művét. Áldja meg érte a jó Isten! Azelőtt félttem a haláltól, hisz nem tudhattam, mi vár a túlparton. A félelem és a kíváncsiság vegyes érzésével néztem a könyvet, végül a kíváncsiságom győzött, és olvasni kezdtem. Felkeltette az érdeklődésemet, belevetettem magam az olvasásba. Az író nem a saját élményét meséli el, hanem a kutatásai eredményét publikálja. A saját otthonában vendégül látott

2-3 hétre olyan embereket, akiket visszahoztak a klinikai halál állapotából. Volt köztük ateista, hívő és olyan ember is, aki egyik csoportba se tartozott.

Korábban úgy gondoltam, a klinikai halál állapotában az agy működik, tehát álmodnak az emberek. Viszont érdekes volt a kutatás eredménye és elgondolkodtató, sőt meglepő, hogy egy ateista és egy hívő ugyanazt "álmodta", és ráadásul, sok ember "álmodott" hasonlót. Ebben valaminek lenni kell - gondoltam -, ez nem álom, hanem valóság.

Egy asszony, kilépve a testéből, a kórház mosodájában találta magát, és látta, hogy az ágyneműket nem mosták ki, csupán átvasalták. Majd amikor magához tért, ezt meg is említette, és csodálkoztak rajta, honnan tudhatja. Ő azonban nem mert beszélni az élményéről, mert félt, hogy bolondnak tartják.

Egy másik nő, aki igen erős szemüveget hordott, látta magát a műtőasztalon, hosszú haja lelógott. Az egyik műszeren egy számot látott, s csodálkozott, hogyan tudja szemüveg nélkül elolvasni. Amikor a műtét után magához tért, kérte, hogy engedjék be a műtőbe. Megnézte a számot és stimmel. Az élményéről azonban ő se mert beszélni.

Többen élték át a könnyed érzést, a gyors repülést, keresztül a sötét alagúton, melynek túlsó végén a csodálatos, ragyogó fénylénnyel találkoztak. A fény nem bántotta szemüket, körülvette őket szeretetével, jóságával, és elnézőnek bizonyult az emberi gyarlóságokkal szemben. És valóban, Isten nem büntet, amit mi bűnnek hiszünk, az valójában nem az. Minden, amit rossznak tartunk, a fejlődésünket szolgálja. Voltak, akiknek gyorsan, mozgófilmszerűen pörgött le az életük, párhuzamosan látva önmagukat és embertársaikat az adott szituációban. Sokan átlátták az Univerzum összefüggéseit.

Ez a könyv ébresztett fel bennem valami sejtést, hogy talán mégis létezik Isten.

A következő könyv, amit kölcsön kaptam - s tudom, hogy nem véletlen, mert véletlenek nincsenek -, az "Átölel a fény" volt. Ez az írás számol be az eddigi legteljesebb halálközeli élményről. Olyan gyönyörű olvasmány, hogy nem bírtam letenni, valósággal mesébe illő. Talán ha elsőként ezt a regényt olvasom el, el se hiszem, hogy igaz.

Itt beigazolódtott, hogy mindennek megvan a maga sorrendje, és a jó Isten tudja, hogyan tanítson bennünket, lépésről-lépésre. A mű olvasásakor megfogalmazódott bennem: van Isten!

VISSZAKAPTAM A HITMET!

Még valahol távol élt képzeletemben, túl a felhőkön, túl a kék égen, de valahol már ragyogott jóságos fénye. Egyre többször kértem a segítségét, s Ő meghallgatta imáimat, és ettől kezdve tudtam, hogy "letörli a könnyeimet" - úgy, ahogy azt anyukám írta az emlékkönyvembe...

Ez a könyv döböntett rá újra engem - amire szintén már gyermekkoromban megtanítottak a szüleim -, hogy nem szabad elítélni másokat. Az igazi szeretet feltétel nélküli. Sokat kell az embernek dolgoznia a saját lelkén, fejlesztenie kell a szellemét, hogy idáig eljusson.

Betty, az író, amint indult vissza a Földre, hogy küldetését teljesíthesse, szétnyílt előtte az égbolt, kísérői kérdezték:

- Mit látsz?

- Egy nagyvárost, s az egyik utcasarkon egy részeg embert, amint a saját piszkában fekszik - felelte.

- Nem szabad ítélni mások fölött - figyelmeztették kísérői. Ez az ember egy nagyszerű lélek, aki a Mennyekben is igen nagy tiszteletnek örvend! Neki ez a küldetése. Van egy barátja, akivel a Földre jövetelük előtt megegyeztek. A Földön azonban nem emlékeznek a küldetésükre, nem ismerik egymást. Ez a barátja egy ügyvéd a földi létében, akit - elhaladva a részeg mellett - a látvány arra késztet, hogy még több jót tegyen az emberekkel.

Ez az írás is hozzájárult ahhoz, hogy később - párhuzamosan az akupresször szakkal -, a fülakupunktúrás addiktológus szakot elvégezzem mellyel az alkohol-és drogfüggő embereket le lehet szoktatni a szerről, méghozzá, ez egy igen kellemes módja a leszokásnak, mert nem kell gyógyszer szedni, nem jelentkeznek az elvonási tünetek, és a legtöbb esetben már az első kezelés után csökken az alkohol, a drog iránti éhség. Aki hajlandó alávetni magát a hathetes kúrának, az le tud szokni. De fontos, hogy legalább havi egy fenntartó kezelést felvegyen, mert fennáll a visszaesés veszélye.

ÖTÖDIK GONDOLATKÖR

ISMERKEDEM A GYÓGYÍTÁSSAL, A FÉRJEM ÉLETBEN MARAD

A halálközeli élmények olvasása után egy igen nehéz időszakunk következett, mely meghatározta a további életem alakulását. A férjem súlyos beteg lett, 3 hónapig élet-halál közt volt. Az intenzív osztályon egy bőrszövet-váz feküdt (nem látszott rajta semmi hús), szemei mélyen, feketén, beesve a gödörbe. Akkor még nem hittem a távgyógyításban, az energiakezelésekben, és egyáltalán, az ezoterika kevésbé volt ismert számomra.

Az egyik barátnőm ajánlott egy gyógykészítményt, azonban szájon át nem mertem beadni a férjemnek, mivel mesterségesen táplálták. A barátnőm megadta egy természetgyógyász ismerősének a telefonszámát, azzal, hogy kérdezzem meg tőle, adhatom-e férjemnek az általa ajánlott készítményt. Marika, aki egy nagyszerű, csodálatos gyógyító azt mondta, nem javasolja, viszont energiával lehetne kezelni, ha a férjem is beleegyezik. Szilveszterkor hívtam fel Marikát, másnap fogadott, miután a férjem beleegyezett, hogy gyógyítsa.

A kislányommal együtt néztük végig az első kezelést. Én nagyon szkeptikus voltam, árgus szemekkel figyeltem a pálcát tartó ujjait, gondolván, biztosan azokkal mozgatja, hisz mitől mozoghatna a pálca. Ám az ujjai meg sem mozdultak. Az első meglepetés akkor ért, mikor lehívta a férjem fantomját, és mutatta a méreteit: ilyen sovány, szegény? - kérdezte, és ilyen magas? Csoháloztam, honnan tudja, hisz nem ismeri őt.

Felvitte a férjem szellemét az Atya elé, és megkérte, kérjen bocsánatot a bűneiért, és ő is bocsásson meg mindenkinek, aki megbántotta. A férjem, akiről úgy hittem, ateista, bocsánatot kért. Ekkor igen meghatódtam.

Aztán történt valami döbbenetes dolog. Azt mondta Marika, a férjem mindkét vállán van egy-egy szellem, azokat el kell küldeni. Ők nem rosszak, csak itt rekedtek, és szükségük van energiára, ezért leszívják a férjem energiáját. Azt mondta, csukjuk be a szemünket, imádkozzunk, és mondjuk a szellemeknek, hogy szeretjük őket, tudjuk, hogy jók, és kérjük meg, menjenek el oda, ahova valók. Ekkor láttam mindkét vállán egy-egy sűrű, tejfehér ködszerű "valamit", amik fölfelé tölcsezerűen kiszélesedtek, kb. 40 cm magasságig, majd beleolvadtak a levegőbe. Aztán láttam, amint mindkettő egy pillanat alatt elrugaszkodik a vállától, és fölfelé elsuhan. S ugyanezt látta Marika és a kislányom is. Így szereztem bizonyosságot arról, hogy nem csupán a képzeletem játéka volt.

Azután megkezelte energiával a férjemet. Amikor befejeződött a kezelés, megfogalmazódott bennem, hogy ez egy csodálatos dolog, és égető vágyat éreztem, hogy én is csinálhassam. Megkérdeztem Marikától, hol tanulhatnám meg ezt a gyógyítást. Ő vitt el Kovács András Táltos Iskolájába.

A kezelés utáni napon, amikor meglátogattam a férjemet; újabb döbbenet ért. Ránéztem a homlokára, s azt láttam, simult a bőre és párnásodott. A karján ugyanezt tapasztaltam. Olyan erős meggyőződésemmé vált, hogy hízásnak indult, hogy ettől a gondolattól senki sem tudott volna eltántorítani. Másnap a kislányunk nem tudott bejönni velem a klinikára, a harmadik napon, amikor meglátta az édesapját, az volt az első szava: "apa hízott"! Erre megszólalt a férjem is: "Éppen ma mondta a főorvosnő, hogy híztam." Ezek a dolgok hihetetlennek tűnnek egy laikus számára, de ma már tisztában vagyok vele, hogy a körülöttünk levő valóságnak csak mintegy 2 %-át tudjuk érzékelni itt, a földi létünkben.

Kapott még pár kezelést a férjem Marikától, s meg is látogatta őt a klinikán. Hál' Istennek, nagy tudású orvosok kezelték a férjemet, akik mindent megtettek a

gyógyulásaért. Majd egy életmentő műtét következett. A műtét után azt mondta a professzor úr, sikerült a műtét, de pár napig kritikus lesz az állapota, mert nagyon legyöngült, nem tudták felerősíteni, így nem biztos, hogy túléli. Az operáció utáni ötödik napon láttam őt kimenni, rágyújtani. Mintha a nagy vágás nem is létezett volna, kiegyenesedve járt, és úgy ült le a székre, mintha mi sem történt volna. Ugyanakkor láttam egy négyhetes műtött embert, aki kétrét görnyedve közlekedett, és kapaszkodnia kellett a szék karfájába, hogy le tudjon ülni.

A férjemet két héttel a műtét után hazaengedték. Ennek már öt éve, és hál' Istennek, jól van. Igaz, a lumbágója elővette egyszer, de 3 kezeléssel rendbetettem.

Amint megműtötték a férjemet, még abban az évben vizsgát tettem a Táltos Iskolában. Ott kezdett nyiladozni az értelmem az Univerzum felé.

A táltosok ősmagyar gyógyítók, tanítók és papok voltak egy személyben. Később ez a három tudomány különvált. A táltosok tovább gyógyítottak, míg el nem jött a sötét középkor, a boszorkányégetés korszaka. Egy időben már csak a papok privilégiuma lett ez a gyógy mód, majd nekik is megtiltották az energiával történő gyógyítást.

A hajdani utolsó táltos azt mondta, ha eljön a vízöntő korszak, akkor újraélednek a táltosok. És itt van! És a táltosok ismét gyógyítanak. Kovács András kezelte Yoko Onót, aki azt mondta, a magyar táltosok a világ legkiválóbb gyógyítói. Valóban, fantasztikus eredményeket lehet elérni ezzel a gyógy móddal. Jézus is így gyógyított.

Megragadott az ősmagyarok vallása, úgy éreztem, ez egy igen tiszta hit: a lelkiismeret hite. Ők nem mutattak be áldozatokat, nem gyilkoltak, hanem ha valami rosszat tettek, akkor száz jót cselekedtek, úgy vezelkedtek. Azt mondták rájuk, pogányok, napimádók, pedig ez tévedés volt. Az Istent, a csodálatos Fénylényt a Nap fényességével tudták ábrázolni. Tehát ők egyistenhívők voltak.

A Táltos-táborban tartott Pap Gábor művészettörténész is egy előadást, aki a Szent Koronánk kiváló ismerője. Azelőtt nemigen hallottam a magyarság őstörténetéről, csak azt tudtam, amit az iskolában tanítottak nekünk.

Meglepődve hallottam, Kínában tanítják az iskolában, hogy volt két magyar császáruk. Amikor Pesten, a kínai klinikán tanultam, megkérdeztem a tolmács-orvost: valóban így van? Válasza újabb meglepetésként ért: igen, felelte, ti onnan származtok. És mutatta, hogy itt van Kína, az alatta levő területen éltek a hunok. Megkérdezte, tudom-e, miért épült a Kínai Nagyfal. Nem tudtam. Felvilágosított, hogy a magyarok ellen, mert be akartak nyomulni az országba. Amit viszont ő nem tud: a magyarok hatalmas kultúrával rendelkeztek, állítólag Lemúriából származnak, telepatikus úton kommunikáltak hajdan, mint a magasabban fejlett lények, és képesek voltak materializálódni. Az volt a küldetésük, hogy a kultúrát terjesszék a Földön, és eszük ágában sem volt más népeket leigázni. Ezt a perzsák sem tudták, azért irtottak ki 300000 magyart. Népünk szellemi fejlettsége még ma is megmutatkozik, és ma sem az a célunk, hogy nacionalizmusunkat hangoztassuk, és hogy másokat leigázzunk, hanem felismertük a jövő útját: az összetartozás szükségességét, ami a Földanyánk magasabb spirituális szintre kerülésével majd megvalósulhat.

HATODIK GONDOLATKÖR

ISMEREKEDÉSEM AZ UNIVERZUMMAL

Hagyjatok fel az elkülönüléssel! - mondta Isten a Beszélgetések Istennel c. könyvben. Az ország egyes részein még mindig jobban összetartanak az emberek, és segítik egymást, ott jobblét is uralkodik, mint ahol elzárkóznak egymás elől, "betartanak" egymásnak, mindenki a saját pecsenyéjét sütögeti, ahol a családtagoknak is pénzért "segítenek". Ha nincs miből adni, nem is adhat az ember, ez így igaz, de munkával, jó szóval a szegények is támogathatják egymást. A kedves szó, a biztatás erőt ad, ami csökkenti a feszültséget az emberben, a nyugalom pedig képessé teszi a megfontoltabb gondolkodásra, így könnyebben talál megoldást a szorult helyzetből való kilábalásra. Először adnunk kell, aztán kaphatunk. És ez így működik az emberi kapcsolatokban, a boldogulásban. Ezt minden sikerorientált ember tudja. A kályhának sem mondhatjuk: adj, kályha meleget, majd aztán adok neked fát! Előbb meg kell rakni a kályhát, aztán ad meleget. Az éhezőtől nem szabad sajnálni az ételt! Ő hálás lesz, és amikor nem is gondoljuk, akkor fog rajtunk segíteni. Aki önzetlenül ad, az jóval többet kap vissza az életben. Nem biztos, hogy éppen attól, akin segített, lehet, hogy mástól. De az nem számít, hisz mindannyian egyek vagyunk.

Részei vagyunk Istennek - vagyis a teljes Univerzum összenergiájának -, mint egy-egy kis csepp az óceán vizéből. Tehát, mint az Univerzum részei, egyek vagyunk, s a sok kis részecske alkotja a teljes egészet. Ha másokat bántunk, azzal ugyanúgy önmagunkat is bántjuk. Ha másokat segítünk, önmagunkat is segítjük.

A gondolatnak teremtő ereje van - olvastam. Akkor még nem értettem, mit jelent ez valójában. Ma már tudom, hogy a gondolat: energia, és igen magos a rezgésszáma. A beszéd is energia, valamivel alacsonyabb rezgésszámú, mint a gondolat. És ha a gondolati rezgések számát igen erősen lecsökkentjük, akkor azok anyaggá sűrűsödnek. Így lehet materializálni. Valójában minden létező = energia, s ez a minden létező maga Isten, a teljes Univerzum.

Ha nagyon erősen és kitartóan gondolunk valamire, mintha az már megvalósult volna, akkor előbb-utóbb úgy is lesz. A gondolat tehát így teremti! Ezért nagyon vigyázni kell a gondolatainkra is, nemcsak a kimondott szavainkra. Az Univerzumban nincs hazugság, az mindent úgy értelmez, ahogyan gondoljuk, vagy mondjuk, és azt valósítja meg. Amikor valamit szeretnénk elérni, fontos, hogy ne azt mondjuk: "akarom" - mert ezt az Univerzum úgy is értelmezi, és a dolog megmarad az akarás szintjén -, hanem ki kell jelenteni - jelen időben -, hogy az már a birtokunkban van, rendelkezünk vele.

Mindig konkrét dologról kell beszélnünk, nem általánosságban. Pl. ha azt mondom, szeretnék, vagy akarok egy lovat, azt nem kapom meg, de ha azt mondom, van egy lovam, akkor előbb-utóbb lesz is, mert a körülmények úgy fognak alakulni, hogy megvalósuljon az elképzelésem.

Most egy kaotikus időszakot élünk, ami talán 2012-ig fog tartani, ugyanis ez alatt az idő alatt egy magasabb rezgéstartományba kerül a Föld, magasabb szellemi fejlettségi szintre jutunk, s ezt igen nehezen éljük meg. A káosz megmutatkozik a sok tragédiában, a gyilkosságokban, a természeti csapásokban, a terrorcselekményekben, azonban látszik, hogy sok-sok ember valami jobbra vágyik, többen tartják fontosnak a környezetvédelmet, és megmutatkozik az emberek igénye a természettel való szorosabb kötődésre, sőt, lakóhelyemen is, ahol az emberek eltávolodtak egymástól, már többen vágnak az egymáshoz való közeledésre. Az emberek nagy részét nem elégíti ki többé, hogy csupán a TV előtt üljenek, rájöttek, az nem pótolhatja a személyes kapcsolatokat.

Nagylány koromban volt egy jó kis társaságom, lányok, fiúk összejöttek, hol egyikünk, hol a másikunk lakásán, lemezt tettünk fel, táncoltunk, beszélgettünk irodalomról, zenéről, művészetről, barkohbáztunk stb. A társalgásunk nem pletyka szinten folyt. Nem jártunk el csavarogni, a szüleink tudták, kikkel barátkozunk. A mai szülők nem látják szívesen a gyerekeik barátait, inkább hagyják, hogy elcsavarogjanak. Így kerülnek rossz társaságba, szoknak rá az alkoholra, a drogra. Nekem a tanulás után még be kellett segíteni a házi munkákba, majd aztán jöhetett a hobby vagy a strandolás. A szüleim foglalkoztattak, hogy lekössék a figyelmemet, ne unatkozzam. Rászoktattak az olvasásra, ami igazán hasznos időtöltés. Olyan könyvet veszek a kezembe, ami az érdeklődési körömnek felel meg, a TV viszont leginkább unaloműzőnek jó. Persze, kényelmesebb elé ülni. Akarva, akaratlanul tömök az ember tudatalattiját nemkívánatos információkkal. Pedig a tömegkommunikációnak kellene az emberek művelődését szolgálnia, a kultúrát terjesztenie, megtanítani az embereket az egymáshoz való helyes viszonyulásra, a toleranciára, a szeretetre, az összetartásra, egymás segítésére. Családok hullnak szét, mert a családtagok már nem kommunikálnak egymással, nem osztják meg örömeiket, bánatukat, nem tárgyalják meg a gyereknevelés kérdéseit, s más fontos dolgokat, hanem mint a kábítószer-élvezők, TV-függővé válnak, számukra más már nem is létezik. Nem beszélve arról, hogy leszoknak a gondolkodásról, nem "tornáztatják" az agyukat, ezáltal pedig szellemileg fokozatosan leépülnek.

Léteznek más civilizációk, nálunk alacsonyabb és magasabb fejlettségi szinten álló értelmes lények is. Magasabb civilizációt képviselnek pl. a Hathorok, akik már túljutottak a földi emberek fejlettségi fokán, és a testvéreinknek tekintenek bennünket. Ők segítettek minket az atlantiszi korban, majd az egyiptomi fáraók idejében, és most újra itt vannak bolygónk közelében, hogy segítsenek átvészelní ezt a nehéz időszakot. A föld lakói sem egyformán fejlettek, szellemileg. (Itt nem a fizikai agyról van szó, hanem a spirituális fejlettségi szintről.) Vannak, akikkel már fel tudják venni a kapcsolatot ezek a telepátikus úton kommunikáló lények, s általuk üzennek az embereknek. Különböző gyakorlatokat tanítanak, melyek légzéstechnikákból állnak. Kipróbáltam az első gyakorlatot, és fantasztikus hatással volt rám. A nyakcsigolyáimmal gond van, emiatt nem tudtam oldalra fordítani a fejemet. A becsomósodott, fájdalmas vállaimat egész szépen rendbe hozta az akupresszúra, de a nyakam nem fordult. A Hathorok által ajánlott első gyakorlatot közvetlenül egymás után háromszor megismételtem. Ezután úgy éreztem, fellazult a nyakam, fitté váltam, fiatalabbnak éreztem magam. Megpróbáltam elfordítani a fejemet, és a meglepetés erejével hatott, hogy sikerült!

Más, magasabban fejlett lények is a Föld körül gyülekeznek, kíváncsiak, mi fog történni, mert ilyen gyors ütemű fejlődés még a bolygónk történetében nem fordult elő.

Hogy mi lesz, megmenekül a bolygónk, vagy megsemmisül, azért mi vagyunk a felelősek, senki sem avatkozik bele a döntéseinkbe, még Isten sem. Azonban vigyáznunk kell, nehogy úgy járjunk, mint az atlantisziak! Mi is közel állunk már ehhez.

A pénzhajhászás tönkretesz bennünket. A mezőgazdaságban olyan növény-és állatfajokat kísérleteztek ki, melyek nagyobb anyagi hasznot hajtanak. Lényeg, hogy minél többet termeljenek, a minőség ugyanakkor nem fontos. A génmanipulációnak beláthatatlan következményei lesznek. A műtrágyák tönkretették a talajt, és a növényvédő szerekkel megmérgezték a növényeket. Az ízük sem olyan, mint régen volt. Igen, kevesebb a vitamin és az ásványi anyag bennük, ezért pótolni kell étrend-kiegészítőkkel a táplálékunkat. Féléretten szedik

le a gyümölcsöt, kínjában érlelik, szállítják, hosszabb ideig tárolják, ezáltal sokat veszítenek a tápértékükből. A féléretten leszedett déligyümölcsöket sugárkezelésnek vetik alá, majd melegítéssel érlelik. És ezek az egészségesek? Alig lehet télen egészséges burgonyát kapni, csupa fekete. Régen még a disznóknak sem adták volna oda a jobb érzésű emberek. A hagyma csupa rothadt, és félig éretten szedik fel, mint a gyümölcsöket. Nincs idő rá, hogy beépüljenek a tápanyagok a zöldségekbe, gyümölcsökbe. Amellett a Nap érlelő energiájára is szükségük van. Az „Életkristály” úgy készül, hogy a gyümölcsöket a napon érlelik, így nyerik el a gyógyhatásukat.

Felborult a biológiai egyensúly is, a természetes kártevők már nem tudják ellátni feladatukat, amire teremttettek. A gazdák félnek a kapálástól, ezért nem akarnak visszatérni a biogazdálkodáshoz. Arra nem gondolnak, hogy önmagukat ugyanúgy mérgezik, mint másokat. Aztán csodálkozunk - és ráfogjuk az alkoholra -, ha májzsugorodásban pusztulunk el. Igen fontos a szervezet méregtelenítése! Szem előtt kellene tartani, hogy a Földet az unokáinktól kölcsönöztük.

A felvágottak, a konzervek, az üdítők, és még sorolhatnám, mi minden káros az egészségünkre. De hisz ez mind üzlet - pénz!

A háztartásokban is vegyszereket használnak, ami nemcsak a bőrnek árt, hanem még be is lélegezik az emberek. A Balaton vizét a háztartási vegyszerekkel mérgezték meg, amit az esővíz belemosott az egyre zsugorodó magyar tengerbe. Pedig léteznek biológiailag lebomló termékek is. Csak az emberek tudata még nem áll azon a szinten, hogy képesek legyenek különbséget tenni az egészségüknek ártó és az azt kímélő dolgok között. Csodálkozunk, hogy olyan sok az allergiás megbetegedés. Haragszunk a parlagfűre, de a levegőszennyezéssel, a sugárfertőzéssel nem törődünk. Fel kellene ébrednünk, amíg nem késő!

HETEDIK GONDOLATKÖR

GYÓGYÍTANI TANULOK – ŐSMAGYAR GYÓGYMÓD TALÁLKOZÁSOM A SZELLEMEKKEL

A Táltos Iskolában először a radieszteziát tanultuk. Vannak pozitív és negatív (azaz káros) földsugárzások.

A *pozitív* sugárzások feltöltik energiával az embert, szellemileg és fizikailag is friss lesz, sőt gyógyhatásuk is van. Régen a templomokat olyan helyre építették, ahol pozitív sugárzás volt. Az emberek azért érzik jól magukat a templomokban, mert egyrészt ez a sugárzás feltölti őket energiával, a sok ember kisugárzása összeadódik, másrészt a békesség, a nyugalom, a szeretet, az ima ereje is pozitív hatású. Az egyéni tudatok összeadódnak, kollektív tudattá, kollektív hitté válnak.

Hajdan a lakóházakat is úgy építették, hogy a fekvőhely kikerülhesse a negatív földsugárzásokat.

A *negatív* sugárzások leszívják az ember energiáját, a csakrák részben vagy egészben elzáródnak, és nem tud a szervezetünk rajtuk keresztül feltöltődni. A testünket körülvevő védőburkot, az aurát is elvékonyítják, és az a szervünk, amelyik éppen ott helyezkedik el, ahol ez a sugárzás éri, megbetegszik, sőt egy Hartman-vízér kereszteződésben még rákos megbetegedés is kialakulhat. Előfordult, hogy egy ember rákban halt meg, majd a következő háztulajdonost, akinek ugyanott állt az ágya, szintén a rák vitte el. Számtalan esettel lehet találkozni, akiknek a betegségét a negatív földsugárzás okozza. Hiába gyógyítjuk meg, ha nem fekszik ki abból a zónából, a betegsége visszatér, így csak tüneti kezelést lehet alkalmazni, hisz a kiváltó ok nem szűnt meg.

Sokan küszködnek alvászavarral, s altatókon élnek. Pedig csak az ágyukat kellene áthelyezni megfelelő helyre, máris nyugodt lenne az éjszakájuk, és kipihenten ébrednének. Jó példa erre az egyik barátnőm, aki nemcsak hogy nem tudott aludni, de éjszakánként rosszulételek jöttek rá. Amint kifelé került a rossz helyről, végigaludta az éjszakát, rosszulételei megszűntek.

Még nem tudtunk férjemmel a káros sugárzásokról, amikor valami furcsát tapasztaltunk: úgy éreztük, mintha az ágy nagyon hideget sugározna magából.

Szabályosan fáztunk, és igen kellemetlen volt. Azzal próbáltuk magyarázni, hogy a város alatt lévő, a betyárok által készített alagútrendszer egy ága a házunk alatt húzódhat, abból áradhat a hideg. Számomra olyan elviselhetetlen volt, hogy el is feküdtem onnan. A férjem azonban a helyén maradt. Aztán hat év elteltével bekövetkezett a betegsége, amibe majdnem belehalt. A természetgyógyász barátnőm, aki távgyógyítással kezelte, egyszer bemérete a lakást, és akkor derült ki, hogy Hartmann-vízér kereszteződésben feküdt, és épp ott keresztezte egymást a két zóna, ahol a betegsége kialakult.

Bebizonyosodott, hogy vannak az országúton is olyan útszakaszok, melyeket vízér szel keresztül. Azon a szakaszon a gépkocsivezetők egy pillanat alatt elálmosodnak, a figyelmük hirtelen lecsökken, nem tudnak összepontosítani. Ezeken a helyeken sok baleset történik.

Még energetikát, távgyógyítást és szellemgyógyászatot is tanultam. Ez utóbbiból Kercselics Imrénél vizsgáztam - aki ENSZ-oklevéllel rendelkezik -, szintén a Táltos Iskolában.

Egyik barátnőm kért meg elsőként, hogy távból kezeljem meg. Felpuffedt a hasa, nagyon fájt. Megkezeltem, majd felhívtam telefonon, s boldogan újságolta, hogy jobban lett. Nagyon örültem, egyrészt, mert tudtam rajta segíteni, így nem

szenvedett tovább, másrészt, mert ez bizonyíték volt számomra, hogy nekem is működik a gyógyítás. Ezután sokszor kezeltem őt, különböző természetgyógyászati módszerekkel, és mindig eredményes volt a gyógyításom. Azelőtt öt éven át egyik betegségből ki se gyógyult szinte, máris egy másik betegség ütötte fel a fejét.

Kezeltem őt energiával, akupresszúrával, fülakupunktúrával, gyertyáz-tam, moxáztam, szellemműtétet is kellett végrehajtani, de a rátelepedett szellemet is elküldtem róla. Tévedés ne essék, nem foglalkozom szellemi-dézéssel, asztaltáncoltatással, azok veszélyes dolgok. És mindenkit óva intek a fekete mágiától is!

Aki nem egyezik bele, azt nem szabad kezelni sem távgyógyítással, sem szellemműtétet végrehajtani rajta. Néha az ember nagyon akar segíteni, de nem lehet megtenni. A szellemvilággal nem szabad szembeszállni. Tiszteletben kell tartani az univerzális törvényszerűségeket. Mindennek megvan az oka. Van, aki maga vállalt a leszületése előtt bizonyos betegségeket, mert azokból tanul, a szellemi fejlődéséhez szüksége van rá, bár a földi életében ezt nem tudja. Vagy a lelke már szabadságra vágyik, úgy döntött, hogy eltávozik, akkor ezt nem akadályozhatjuk meg, legfeljebb könnyebbé tehetjük távozása útját. Azonban sok esetben lehet segíteni, ott, ahol esetleg már az orvosok nem tudnak mit tenni. Elnézést kérek az orvosoktól, távol álljon tőlem, hogy megkérdőjelezzem a tudásukat. Vannak azonban olyan esetek, amikor egy alternatív gyógymóddal lehet segíteni a betegen. Természetesen, egy vakbélgyulladás vagy egy sérvet meg kell operálni. Vagy pl. tüdőgyulladás gyanújával is orvoshoz küldöm a beteget stb. Fontos az is, hogy a beteg az orvosával kontrolláltassa a gyógyulását.

Volt egy esetem: az egyik páciensemét fülakupunktúrával kezeltem, mert nagyon ideges volt, és nem akart rászokni a nyugtatókra. A lába trombózisos volt, s ráadásul lábszárfekélyel is küszködött. A gerince fájt, mert valamikor eltört. A lábszárfekélyére egy kenőcsöt ajánlottam. Rendszeresen, naponta kétszer átkötötte a lábát, és a fekélye néhány hónap alatt szépen begyógyult. A beteg hátcsigolyáit szellemműtéttel cseréltem ki, ennek hatására elmúlt a gerincfájdalma. A szellemműtétről azonban tudni kell, hogy kizárólag a hit alapján működik a gyógyulás. Itt beteg szerveket egészségesre ki lehet cserélni, s ez először lélekszintre, majd fizikai síkra is átíródik. Olvastam, hogy Angliában a szellemgyógyászok a kórházakban hivatalosan működhetnek, s a páciens eldöntheti, hogy a szikét választja vagy a szellemműtétet. Én magam is végeztem több szellemműtétet, sikeresen. Egyetlen esetben nem íródott át, mert a beteg nem hitt benne, csak kíváncsiságból próbálta ki.

Minden gyógyulás a hit alapján működik. Ezt magam is tapasztaltam. Kezelek féloldali bénulással embereket, akiknek az állapota szépen javul. Ez hosszabb folyamat, kitartás kell hozzá. Volt viszont egy betegem, aki azt hajtogatta, ő már úgyse fog meggyógyulni. Nem is értem el nála eredményt. Úgy 3-4 kezelés után megmondtam, nincs értelme a kezeléseknak, felesleges pénzkidobás, de ő kíváncsi volt, végül belátta, igazam van. A kíváncsiság azonban kevés a gyógyuláshoz.

Visszatérve a trombózisos betegemre: egy alkalommal panaszkolta, hogy fáj a lába. Orvoshoz küldtem, ő azonban nem akart elmenni. Mondtam, ne akarjon engem bajba sodorni, ez esetben írjon alá egy nyilatkozatot, hogy saját felelősségére nem ment orvoshoz. Így sikerült rávennem, hogy kontrolláltassa le a betegségét. Hozta az orvosi leletet, amin az állt, hogy a vérkeringése igen jó, trombózis nem mutatható ki.

Akik vidékről jöttek az egyhetes Táltos Táborba, egy kollégiumban kaptak szállást. Pár nap elteltével az egyik társunk szóba hozta, hogy igen furcsa dolgok történnek éjszakánként a kollégiumban. Erre többen nekibátorodtak, és megoldódott a nyelvük. Addig nem mertek szólni, mert féltek, hogy esetleg bolondnak nézzük őket, de nem tudtak aludni a szellemektől, éjjel fél kettőkor kezdték a "műsorukat".

Elmesélték, hogy két, ugyanolyan típusú walkman is elromlott, ugyanaz a hibája lett. A polcokról különböző tárgyak potyogtak le. Ez még lehetett volna véletlen is. Ám a következő történet már nem egy véletlen esemény: Az egyik társunk lefeküdt, és a heverő úgy kezdett mozogni, rázkódni, mintha valaki alulról ütögette volna. Azt hitte, valaki a társai közül meg akarja tréfálni, befeküdt az ágyneműtartóba. Lenézett, és látta, hogy nincs is ágyneműtartó. Ekkor már egy kicsit megijedt. És mivel a többiek is furcsa dolgokat tapasztaltak, kezdett gyanússá válni a dolog.

Aztán elkezdtek kommunikálni az egyik szellemmel, kifaggatták őt. Elmesélte a szellem, hogy valamikor a kollégiumban lakott, és ott halt meg, mert megijedt. Kiderült, hogy a tükörben látott valamit, ami halálra rémisztette. Kíváncsiak voltunk, a tanítómestereink pedig segíteni akartak, ezért többen elmentünk a kollégiumba. Amelyik szobába a mesterünk bement, a szellemek nem mozdultak. A másik szobában viszont "csinálták a műsorukat". Akkor még nagyon féltem a szellemektől. Először nem mertem bemenni a szobába, majd látva, hogy másokat nem bántanak, én is bemerészkedtem, sőt ott tanultam meg, hogyan lehet érzékelni a jelenlétüket. Időbe telt, amíg sikerült leküzdeni a félelmemet. Később én is megtanultam, hogyan lehet segíteni az itt rekedt szellemeknek, hogy eltávozhassanak oda, ahol élniük kell. Szokták is kérni a segítségemet.

Hiszem, hogy sátán és pokol nem létezik, úgy, ahogyan azt tanultuk valamikor. Gonosz erőket azonban valóban vannak. Mivel a gondolatnak teremtő ereje van - Isten meghagyta nekünk a teremtő képességet -, képesek vagyunk ilyen erőket teremteni, sőt akár 500 km, vagy nagyobb távolságból is rá lehet valakit venni, pl. gyilkosságra. Kérdés: ki a gyilkos? Aki végrehajtotta a tettet, vagy aki rávette őt. A válasz egyértelmű. Abban a bizonyos kollégiumban, több szobában is sátánista rajzokat lehetett látni. Hátborzongató éjszaka volt. Nem szabad félni a szellemektől, a jókkal lehet kommunikálni, ha ők jelentkeznek, de a rosszakkal nem szabad foglalkozni, tilos beavatkozni a dolgaikba, akkor nem bántanak.

Első ízben akkor láttam szellemet, amikor Marika elküldte a férjem válláról. Nem volt bennem semmi félelem. Ők jó entitások voltak, csupán itt rekedtek, és szükségük volt energiára. A kollégiumban azonban rettenetesen féltem, s alig mertem utána hazamenni.

Egy éjszaka arra ébredtem, nagy, puha tappancsok gyalogolnak végig a testemen, a lábamtól felfelé haladva. Ébredésemkor hanyatt feküdtem. Úgy megrémültem, hogy azon gondolkoztam, felgyújtsam-e a villanyt. Először nem mertem megmozdulni, majd a félelmem olyan erős volt, hogy mégis a villanygyújtás mellett döntöttem. Semmit se láttam. Azonban egy darabig csak lámpafénynél mertem aludni. Lakott néhány szellem a szobában, azokat el kellett küldeni.

Volt egy olyan időszakom, amikor több alkalommal is rám telepedtek. Ilyenkor lógott kezem-lábam, gyöngé, erőtlen voltam, s néha még a torkom, légcsövem is fájt. Kezdetben Marika segített rajtam, s amint eltávoztak rólam, jobban lettem. Aztán én is megtanultam őket elküldeni, így másokon is tudtam segíteni.

Eltelt valamennyi idő a félelmetes, tappancsos eset után, és megnyugodtam. Olyan egy-két héttel azelőtt, hogy kitört volna Szerbiában a háború, ismét volt egy élményem. Szintén hanyatt fekve aludtam, s arra ébredtem, hogy egy nagy, ovális, tejfehér, ködszerű lapos korong elsuhant fölöttem, ismét a lábamtól felfelé haladva. Azt "mondta": baj van! Ezt, természetesen, nem szavakkal közölte, hanem telepatikus úton. Megijedtem, hogy a fiammal lehet valami, de hál' Istennek, tévedtem. Semmi baj sem történt a családban. Ezután tört ki a háború. Azóta se tudtam rájönni, miért közölte ezt velem. Természetesen, senki sem örül egy ilyen tragikus eseménynek, de Jugóban se ismerősöm, se rokonom nincs, nem értettem az összefüggést. Valaki mondta azóta, hogy sokszor hívják fel olyan emberek figyelmét különböző vészhelyzetekre, akikkel képesek kommunikálni. De nem minden esetben tud az ember mit kezdeni az információval.

NYOLCADIK GONDOLATKÖR

TANULMÁNYAIM FOLYTATÁSA – KÍNAI ORVOSLÁS - NÉPGYÓGYÁSZAT

Amikor tapasztaltam, hogy szép eredményeket érek el a gyógyítás terén, elhatároztam, hivatalosan is megszerzem a képesítést. Marikától tudtam meg, hogy az ETI-ben lehet olyan vizsgát tenni, amely működési engedély kiváltására is feljogosít, s így hivatalosan gyógyíthatok. Beadtam a jelentkezésemet, és belevetettem magam a tanulásba. Egészségügyből és általános természetgyógyászatból tettem sikeres vizsgát, majd ezután lehetett szakot választani. Marikával mindketten a hagyományos kínai orvoslást választottuk. Párhuzamosan két szakon vizsgáztunk: akupresször és fülakupunktúrás addiktológus szakon.

Az "Egészség Biztonság" Alapítványt dr. Eöry Ajándok hívta életre, s megalapította a Kínai Klinikát. Ő hozta be Magyarországra a hagyományos kínai orvoslást azzal a céllal, hogy elterjessze hazánkban, amit a Magyar Tudományos Akadémia 1989-ben hagyott jóvá. Az alapítvány Kína egyik leghíresebb kutatóakadémiájával működik közre, s a legjobb kínai orvosokat hozta Budapestre. Mi ott tanultunk, és a gyakorlati időnket is - akupresször szakon - ott töltöttük le. Pszichológiát a Tamasz Ambulancián tanultunk dr. Fórizs Éva pszichiátertől, akit igen megkedveltünk, és a fülakupunktúrás addiktológia szak kötelező gyakorlatát ott töltöttük le.

Eöry Ajándok egy igen vidám és jóindulatú, kedves, nagy tudású ember, aki példaképemmé vált. Ő a Magyar Máltai Szeretetszolgálat budapesti központjának a vezetője. Van egy mozgó orvosi rendelőjük, mellyel minden este kimennek a Kőbánya-Kispest vasútállomásra, és ott kezelik a hajléktalanokat. Alkalmazzák a fülakupunktúrás addiktológiát is. Kérésünkre megengedte, hogy mi is kezelhessük ezeket a szerencsétlen embereket. Igen hálásak voltak nekünk, már a második nap vártak bennünket, sorba ültek, és tartották a fülüket, hogy beszurjuk.

Elhatároztam, hogy itthon én is vállalom ilyen karitatív tevékenységet. Megkerestem a Johannita Segítőszolgálat vezető orvosát, aki örömmel fogadta ajánlatomat. Így jártam a hajléktalan szállóra. Elmondtam az embereknek, mivel foglalkozom, hogy leszokhatnak ezzel a kellemes módszerrel a szerről. Elvonási tünetek nem jelentkeznek, nem kell gyógyszert szedni, mellékhatása nincs, megnyugszanak és jól tudnak aludni. Egyeseknek a gyógyszerrel sem szabályozható magas vérnyomásuk rendeződik, mások a pánikbetegségüktől szabadulnak meg, egyesek látása javul, mások vizezési panaszai elmúlnak, csökken az agresszivitás. Először páran jelentkeztek, majd egyre többen vették igénybe a kezelést. Aztán már más betegségekkel is hozzám fordultak. Ott ültek sorban, és már várták, hogy menjek.

A hagyományos kínai orvoslás (HKO) szerint a szerfüggő betegek a relatív yang-többlet állapotába kerülnek, ami a yin-energiák gyengülését vonja maga után, ez pedig agresszivitást, szeretetlenség-érzést szül. Ezt kompenzálja az önjutalmazás, vagyis a szerek élvezete. Az akupunktúra segítségével a yang-többletet meg lehet szüntetni, azáltal, hogy erősítjük a yin-energiát, vagyis a szeretetérzést. A yin-elemhez szeretet párosul, ennek lecsökkenésével (pl. munkahelyi probléma stb.) a kialakult yang-többlet dühvel, agresszivitással jár.

Hazánkban, 1997-ben megalakult az Országos Addiktológiai Akupunktúrás Egyesület (elnöke: dr. Fórizs Éva pszichiáter), amely az amerikai NADA mintájára igyekszik előmozdítani a fülakupunktúra hazai terjedését.

A fülakupunktúrás addiktológiát éveken át alkalmazták Nagyfán is, egészen addig, míg az intézetet be nem zárták -, és igen szép eredményeket értek el vele.

Nekem is nagyon jók a gyakorlati tapasztalataim. A klinikai értelemben vett javulásnak gyakran a krízishelyzettől való félelem a gátja. A fülakupunktúrának nagy előnye még az is, hogy a krízishelyzetben ugyanúgy tud hatni, mint jóléti állapotban.

Később a Szociális Otthonból is megkeresett a gazdasági igazgató-helyettes, és megkért, hogy járjak ki oda is. Több, igen hálás betegem lett. A hálájuk nagyon jólesett, örömmel töltött el. Sokszor többet ér a pénznél a jó szó, a szeretet, a ragaszkodás, amivel körülveszik az embert.

Egyre nagyobb tapasztalatra tettem szert, miközben szép eredményeket értem el a gyógyítás terén. Erről a későbbiekben számolok be.

A média is felfigyelt rám, riportot készített velem a helyi rádió, három alkalommal, a helyi TV, két alkalommal, és három újságcikk is megjelent, majd vidéki előadások, interjúk következtek, mint pl. Mosonmagyaróváron, ahova az ottani TV szerkesztő-riportere hívott meg, hogy tartsak előadást, valamint az apátistvánfalvai előadásom után a Kossuth Rádió Szombathelyi Studiójának szerkesztő-riportere interjuvált meg.

A kínai orvoslás szerint, ha az energia eloszlása egyenletes, és akadálytalanul tud áramolni a meridiánokon (energiapályákon), akkor egészségesek vagyunk. Azonban ha felborul az egyensúly, valahol felszaporodik az energia (túlműködés), s ennek következtében másutt lecsökken (alulműködés), akkor bizonyos szervek megbetegszenek. Ezt ki kell egyenlíteni, s beáll a gyógyulás. A fájdalomérzés az energia elakadását jelzi. Itt be kell indítani az energiaáramlást. A betegség kialakulásának külső és belső okai is vannak, amelyek felboríthatják az egyensúlyt.

Hogy milyen hatásos a kezelés, azt a betegek is érzik, de ezen túlmenően, sikerült lekontrollálni, hogyan működik a gyógyítás. Egy rokonomnak érelzáródása van. Fülakupunktúrával kezeltem, remélve, talán lehet rajta valamelyest segíteni, hisz - sok egyéb mellett - a vérképzésre és a vérkeringésre is pozitív hatással van. Gondoltam, ha másnál a trombózist meg lehetett szüntetni, talán valami javulás beállhat az ő állapotában is. Az elzáródás következtében kerülő úton, a fején keresztül áramlik a vér a jobb oldalába - állapították meg az orvosok. Legtöbbször nem lehetett a jobb karjában mérni a vérnyomást (néha igen, a kezelés hatására), bal oldalban a magas vérnyomás szépen lecsökkent, és beállt. Egyik alkalommal ismét mérhetetlen volt a jobb oldalon a vérnyomása. Megnyomtuk a vérnyomásemelő akupunktúrás pontját, és azonnal újra megmértük: 74/65-ös vérnyomás volt mérhető. A baloldalon is újra mértük, ott nem változott. Tehát meggyőződhattünk róla, hogy az akupresszúra (és természetesen, az akupunktúra is) azonnal hat, és oda hat, ahova kell.

NÉPI GYÓGYMÓDOK

A rendelet előírásának megfelelően, népi gyógymódokat is tanultunk. Ezekről itt csupán néhány szót ejtek, a későbbiekben részletesebben szólok róluk.

Az egyik a *köpölyözés*, amivel szintén több betegség gyógyítható, sőt fogyasztani is lehet vele, és a narancsbőr megszüntetésére is használható. Ez egy őskori terápia. Kínában és a tibeti kolostorokban is alkalmazták. Használták a tüdő megbetegedéseinél, reumánál, kelések kifakasztására, gennyesedés

lecsapolására, tüdő-és mellhártyagyulladás gyógyítására. A második részben ki fogok térni rá, milyen betegségek gyógyíthatók ezzel a módszerrel.

A *moxázás* szintén ősi gyógymód. Kínában pl. 3000 éves - teknősbéka páncélra írt - leírást találtak a kutatók erről az eljárásról. Az akupunktúrával közös töről fakad.

A keletkező füstgázok a bőrbe jutva, valamint az infravörös-és hőszugárzás fejti ki a gyógyító hatását - az ingerpontokra hatva. A füst a levegőt is fertőtleníti.

A *gyertyázás* ősi indián gyógymód, de a japán ősgyógyászok is alkalmazzák, már évezredek óta - ez utóbbiak iszapkezeléssel kombinálva - a vákuumos gyertyázást. Az üreges gyertyát felül meggyújtjuk, s a füst befelé gomolyog, ezáltal létrejön egy szívóhatás. Ezzel a módszerrel a különböző gyulladásokat, lerakódásokat (pl. meszes lerakódás, de a lelki problémáknak is van lerakódásuk), méreganyagokat kiszívja a szervezetünkből, és beindítja a megakadt energiaáramlást.

A természetgyógyászok egy kis pluszt is belevihetnek a gyertyázásba, az otthoni kezelésekhöz képest, össze lehet kapcsolni lélekgyógyászattal is. Így még hatékonyabb.

A mozgásszervi betegségek gyógyításánál a gyertyázást *iszapkezeléssel* is kombinálom, így még hatásosabb a kezelés és gyorsabb a gyógyulás.

Az általam használt iszap Kolop gyógyfürdőről származik. Ezt az iszapot több mint 100 éve sikerrel alkalmazzák komplex fizioterápiás, mozgásszervi rehabilitációban, reumatológiai, gyógyászati kezeléseknél. Felhasználási javaslata: ízületi-és gerincbetegségek, kövénny, sportsérülések, törés, ficam, izomreuma. A gyógyiszap tartalmaz még növényi kristályokat, esszenciális gyógynövényolajokat, Trace Minerals ásványi anyagot és nyomelem-koncentrátumot.

Nagyon vigyázni kell a természetgyógyászati módszerek házilagos, laikusok által történő alkalmazásával, mert vannak kontraindikációk is. A későbbiekben ezekről is szó lesz. Feltétlenül javaslom mindenkinek, hogy szakembertől kérjen tanácsot, mielőtt otthon alkalmazná az egyes gyógymódokat.

Egyik betegem deréktól felfelé oedemás volt. Még az arca is fel volt puffadva. Tíz kezelést javasoltam neki. Úgy a negyedik-ötödik kezelés után már szépen lelappadt a puffadás. A nyolcadik kezelésre jött, amikor visszatért a problémája. Elmondta, hogy egy ismerőse könyvből tanulta az akupresszúrát, és megkérte, rajta próbálghassa. Ő ezt megengedte. Szerencsém volt, hogy rájött, mi okozta a visszatért panaszát, így nem engem okolt.

Az emberek csodálkoznak, ha nem gyógyulnak, pedig sokszor az a probléma, hogy némelyek az orvosi utasítást sem tartják be, a természetgyógyászt pedig még kevésbé veszik komolyan. Pedig a természetgyógyászok működését ugyanúgy rendelve szabályozzák, mint az orvosokét.

Sajnos, vannak sarlatánok, akik lejáratják ezt a szép hivatást. Hál' Istennek, léteznek azonban olyan emberek is, akik meggyőződnek a gyógyítás komolyságáról, s különbséget tudnak tenni hozzá nem értő és hozzáértő gyógyász között. A TV-ben láttam: egy dunántúli asszony elvesztette a rákos férjét. Egy magát természetgyógyásznak valló ember igen nagy összeget kért, még hozzá előre. A pénz letétele előtt szóba se állt a betegekkel. Segíteni azonban nem tudott. Éppen ezért, nem lett volna szabad visszaélni a szerencsétlen betegek bizalmával. Az asszony mégsem vesztette el a természetgyógyászatba vetett hitét, sajnos, nagy árat kellett fizetnie azért, hogy megtudja, csak olyan gyógyítóra szabad rábízni magát vagy hozzátartozóját, aki oklevéllel

rendelkezik. Tudom, hogy vannak igen kiváló tehetségek, közülük sokan látók, ők azonban nem elsősorban az anyagiak miatt gyógyítanak, hanem önzetlen szeretetből. Persze, itt sem árt az óvatosság, mert a fekete mágusok is tudnak gyógyítani, nem is akárhogy, csak ezért nagy árat kell fizetni. Mi is majdnem megfizettük az árat az óvatlanságunknak. Erről később írok, a férjem második komoly betegsége kapcsán.

Aki előbb adni akar, és csak aztán kapni, arra rábízhatjuk magunkat. A tibeti gyógymodot alkalmazó pránások adományt elfogadnak ugyan, hiszen nekik is élni kell valamiből, de aki nem ad semmit, őt is gyógyítják. Minden betegnek a lelkiismeretére van bízva, hogy hoz-e áldozatot – az anyagi helyzete függvényében - a saját gyógyulásáért. Mindenki maga felelős a saját testéért és annak egészségéért.

A természetgyógyászoknak sokba kerül a tanulásuk, a rendelő kialakítása vagy bérlete, az eszközök, készítmények megvásárlása, és a TB - sajnos - nem finanszíroz semmit, amellet általában vállalkozóként működnek, ezért kénytelenek az okleveles gyógyítók pénzt kérni, hisz nekik is meg kell élniük. Én a betegeim kb. 90 %-át ingyen gyógyítottam, és bizony ráfizetés volt. Az emberek többsége erre azt mondja, nem normális, aki ilyet tesz. Lehetséges! A kínai orvos, aki bennünket tanított a Kínai Klinikán - sosem felejttem el -, azt mondta: Kínában első az ember. Ott akkor is gyógyítanak, ha valaki nem tud fizetni. Sajnos, Magyarországon még az emberek tudata nem áll azon a szinten, hogy a pénzes emberek önként fizessenek. Volt is néhány ilyen tapasztalatom. Egy idősebb, láthatóan jól szituált úriembert kezeltem, s többek között gyertyáztam is. A gyertyát meg kellett vennem. Akkor még nem volt kész a saját rendelőm, s hetente kétszer jártam egy rendelőbe. A férfit viszont naponta kellett kezelnem, ezért a lakásomon is kellett kezelnem. Minden alkalommal fizetés nélkül távozott. Hogy felhívjam a figyelmét az árakra, kitűztem az ajtóra, szemmagaságba. Úgy tett, mintha nem látná. Ezután kértem, hogy legalább a gyertyák árát fizesse ki, hisz nekem meg kellett vásárolnom. Úgy tett, mintha nem hallotta volna, és ismét fizetés nélkül távozott. Másnap a rendelőbe hívtam, megkezeltem, de a gyertyázás elmaradt. Megkérdezte, most miért kellett neki ide jönnie, mire azt feleltem, mert x napokon itt rendelek. Akkor sem fizetett, de soha többé nem láttam őt. Azt hitte, nem hivatalosan gyógyítok, s így nem is szólhatok semmit.

Az egyik olvasóköriben természetgyógyász előadás-sorozatot szerveztem, ahova orvos-természetgyógyászokat is meghívtam előadást tartani, s én magam is tartottam két előadást. A fent említett úriember is ott volt, így ismert meg, és keresett fel. Talán azt hitte, az alternatív gyógymodért nem is kell fizetni. Furcsa, hogy az orvosoktól nem sajnálják a pénzt az emberek, pedig nekik még fizetésük is van. Nem azt mondom, hogy túlfizetettek, de szerényen meg lehet élni belőle. Viszont a természetgyógyászoknak nem jár fizetés. Mégis, sokan etikátlannak tartják, hogy nem ingyenesek a természetgyógyászati kezelések. Sajnos, mi, gyógyítók, még nem állunk olyan magas rezgésszinten, hogy a felvett energia pótolhassa az elfogyasztott táplálékot, és hogy télen helyettesítse a fűtőtestet.

Akad azonban néhány olyan volt betegem, akik felkeresnek, és szívesen elbeszélgetnek velem. Az egyik, gyógyult betegem nagyon kedvesen köszöntött szilveszterkor. Azt mondta, úgy érzi, hogy a betegből jó barátnő lett, s hogy igen nagyra értékeli, mert egyenes jellemű, becsületes ember vagyok, ami manapság ritka. Ő is felkeres időnként egy baráti beszélgetésre.

A racionális gondolkodású emberek is megértik, mit jelent, hogy a gondolataink teremtő erejűek, ha elmagyarázom, hogyan működik a szervezetünk önszabályzó mechanizmusa: a gondolatainkat az agyunk közvetíti az önszabályzó rendszerünkhöz, ahol a sejtek a másodperc töredéke alatt képesek megváltozni. Ha negatív gondolatokat közvetítünk (pl. félünk valamilyen betegségtől, s azt

hisszük, már meg is kaptuk azt), akkor negatív irányban változnak meg a sejtek a szabályozó rendszerünkben, majd ezt a negatív változást közvetítik ahhoz a szervünkhöz, amelyik a leggyöngébb, és ott szintén létrejön a negatív változás, tehát kialakul a betegség. De ez fordítva is működik: a pozitív gondolat (pl.: egészséges vagyok, meggyógyulok) is hat, ugyanilyen módon, és beáll a gyógyulás. Tehát, a gondolatainkkal képesek vagyunk megbetegíteni, de meggyógyítani is magunkat. ("Legyen a te hited szerint!")

KILENCEDIK GONDOLATKÖR

EGY MAGASABB SZINTŰ BEAVATÁS

Megismerkedtem tehát a kínai filozófiával és gyógymóddal, melyre már kr.e. 10000 évvel visszamenőleg is találtak bizonyítékokat: kötűket, három élű tűket, kőkéseket használtak. Írásos bizonyítékok viszont már 3000 évvel ezelőtről származnak.

A kínaiak nem Isten létezéséről beszélnek, filozófiájuk alapját a tao képezi. (A tao szót megközelítőleg tudjuk lefordítani, jelentése: út, elv.) Ez volt az őskáosz, vagyis a tiszta ősenergia, "akit" mi Istenként ismerünk. Ez egyetlen egységet alkotott. Aztán az egyből lett a kettő: a yin és a yang. A kettő tovább osztódott... Így jött létre a teremtés. Mindennek két oldala van: yin-yang, ezek azonban egymás nélkül nem tudnak létezni, örökké átalakulnak, és egymásba olvadnak. Így hordozza magában minden rossz valami jónak a csíráját. S így létezik az állandó körforgás.

Az eddigi életemet áttekintve, tapasztaltam, hogy mindaz a rossz, amit átéltem, illetve rossznak éltem meg, valami jót szült. A negatívumok tanítottak meg sok mindenre, így szerezhettem némi élettapasztalatot, s szerzünk mindannyian. Vagy éppen az jelentette a kutat egy látszólag megoldhatatlannak tűnő helyzetből. Ha fájdalmas élményünk van, nem szabad pánikba esni, mert idegességünkben nem tudunk megoldásban gondolkodni. Ilyenkor ülünk le nyugodtan, írjuk le egy papírra a szituációt, és nézzük meg, milyen lehetséges megoldások vannak. Aztán válasszuk ki az általunk legjobbnak ítélt megoldást. Van úgy, hogy az ember nem lát kiutat bizonyos helyzetekből. Akkor se szabad idegeskednünk, mert az magától meg fog oldódni, Isten segít, ha kérjük. Egyébként nem avatkozik bele a szabad akaratunkba, tehát kérni kell ("Kérjete, és megadatik!"). Az ember sok mindent átél, mégse hal bele. Mi a legrosszabb, ami velem történhet? - az, hogy meghalok - gondoljuk. Csakhogy a halál után is van élet, hisz a lelkünk örökké él, csupán a fizikai testünktől válunk meg, s majd egy másik testbe születünk le. És "odaát" békesség, szeretet, nyugalom uralkodik. A magasabban fejlett lények nem gyilkolnak, nincs értelme, hisz ha valaki meg akarná ölni őket, egyszerűen levetnék a testüket, és otthagynák a gyilkosnak.

A kínai filozófia közelíti meg leginkább az Isten létezésének elvét és a teremtés mikéntjét. A Beszélgetések Istennel c. könyvben olvastam később ezekről a dolgokról, s lerövidítve, a lényegét adom most át.

Kezdetben volt az egy, a szintiszta energia, a tökéletesség, a paradicsomi állapot. Ez az "energiahalmaz" volt Isten (ahogyan Őt ismerjük). Nem volt jó és rossz, nem volt viszonyítási alap, így az Isten nem tudta megtapasztalni a jót sem. Isten szerette volna megtapasztalni önmagát, ezért az egyből létrehozta a kettőt: a yint és a yangot - ahogyan Ő is nevezi, mint a kínaiak. Aztán tovább osztódott a kettő... Az Isten teremtett...és megteremtett bennünket is, meghagyva nekünk a teremtő erőt, hogy ezáltal megtapasztalhassa - rajtunk keresztül - önmagát. Tehát mi is az Ő (a Minden) energiájának *részei* vagyunk. Minden: *Egy!* Így képezünk teljes egységet az Univerzummal, vagyis Istennel. A fizikai /anyagi/ testünk alacsony rezgésszámra lecsökkentett, valójában besűrűsödött energia. Mivel részei vagyunk az Univerzumnak, lehetetlen bennünket kiszakítani belőle, mert az egység megbomlana. Három síkon létezzünk: test, lélek és szellem szinten. Ezt a nézetet vallja a természetgyógyászat, és ma már az orvosok is kezdik belátni. A kínaiak is tisztában vannak vele, ezért olyan hatásos, és több évezreden át fennmaradt gyógy mód. A természetgyógyászat e három szinten gyógyít. Ugyanis amennyiben bármelyik szinten felborul az egyensúly, az betegséghez vezet. Tehát

mindig teljes egészében, az Univerzum részeként kell az embert vizsgálni. Ezért beszélünk tüneti kezeléstről, ha csupán fizikai síkon gyógyítunk. Köztudott, hogy pl. a stresszhelyzetek következménye előbb-utóbb valamilyen testi betegség. Hiába kezeljük a fizikai betegséget, ha a stresszhelyzetet - tehát a kiváltó okot - nem szüntetjük meg. A fizikai síkon történő gyógyítással csupán tüneti kezelést alkalmazunk, ami által pillanatnyilag meggyógyulhat a baj, de később visszatérhet, vagy más betegség alakulhat ki, az előző betegség következményeként. Így egy láncreakció következik be, ami újabb betegségeket produkál. Ha azonban a kiváltó okot szüntetjük meg, a már kialakult betegségek sorban gyógyulnak, mégpedig olyan sorrendben, amilyenben létrejöttek.

A kvantumfizika már bebizonyította, hogy létezik az elemi részecskék között teleportáció. Ez a felfedezés alátámasztja a telepátia és a távgyógyítás létezését.

Egy orosz tudós pedig felfedezte, hogy bizonyos szavakkal módosítani lehet a génjeinket. Ez viszont azt bizonyítja, hogy a szavaknak teremtő erejük van. Hogyne lenne! Hiszen minden rezgést bocsát ki, és a rezgések kölcsönhatásban vannak egymással.

Már a gyakorlatban is alkalmaztam a tanultakat, szépen gyógyultak a betegek. Aztán ismét történt valami, ami még továbbvitt a fejlődés útján.

Egyik alkalommal Marikánál voltam. Ő a fejlődésben előttem járt, és inga segítségével már kommunikált az "Égiekkel". Különböző instrukciókat kapott, többek között, hogy kiket kell egy különleges beavatásban részesítenie. Ezt a beavatást csak bizonyos szellemi fejlettségi szinten álló emberek kaphatják meg. Én is közéjük tartozom - mondta. Ez energiaátvitellel történt. Fantasztikus érzés volt: a testemen, felülről lefelé valami, szavakkal el nem mondható érzés (energia) áradt szét, és olyan kellemes meghatottság vett rajtam erőt, ami leküzdhetetlen könnyeket csalt a szemembe. Ekkor azt mondta Marika, hogy isteni védelem alatt állok. Tudom, hogy minden ember isteni védelem alatt áll, de ez valami egészen különös. Akkor még ebből semmit sem tudtam felfogni.

Egyszer, később csukott szemmel érzékeltem, hogy egy hosszú, keskeny vályú összeköti az Égben trónoló Atyával, s a vályút aranyló fénysugarak töltik meg. Ezek az arany sugarak lefelé áramolnak, majd kétfelé válnak, s a két tenyerembe hatolnak. Ettől kezdve még erőteljesebben tudtam gyógyítani az energiával.

Újabb idő telt el, amikor már azt is érzékeltem, hogy egy tojás alakú arany burok vesz körül, és minden irányban áradnak belőlem kifelé az aranyló fénynyalábok. Az emberek általában első pillantásra összebarátkoznak velem, kedvesek, közvetlenek. Gondolom, érzik a pozitív kisugárzást, és hogy szeretem őket. Akad néhány ember, aki nem szimpatizál velem, de ez kölcsönös. Minden embernek mások a rezgései, s nem minden rezgések vonzzák egymást. Az Univerzum törvénye: a hasonló a hasonlót vonzza. Ha két ember unszimpatikus egymásnak, az nem azt jelenti, hogy egyikük esetleg „rossz”, csupán a rezgéseik nem passzolnak egymáshoz.

Egyszer részt vettem egy tanfolyamon, a Mágus Iskolában. Ott négy látó is jelen volt. Az egyik látó, akit szintén Marikának hívnak, megállt, meglepetten nézett rám, majd rám mutatott, és megszólalt: nézzetek oda! Megkérdeztem tőle, tudod, hogy isteni védelem alatt állok? Igen - felelte, azt mutattam a többieknek. Így meggyőződhettem róla, hogy amit én látok, nem csupán a képzeletem játéka, ahogyan az sem, hogy több esetben láttam szellemet. Sajnos, még nem látom az aurát és a betegségeket, de érzékelni tudom.

Már gyerekkoromban is sok mindent megéreztem, és nem csaltak az érzéseim. Így például azt is éreztem, amikor közös fotók készültek a szüleimmel, hogy apukámról ezek lesznek az utolsó képek - és úgy is lett!

Ráéreztem a származásomra is, ami, nem is olyan régen, beigazolódott, sőt az előző életeimből is hoztam valamit magammal, ami nem törlődött ki. Bizonyára sokan emlékszünk bizonyos dolgokra, ha homályosan is, az előző életeinkből, csak nem figyelünk oda, nem tulajdonítunk jelentőséget neki.

Apropó! Előző életek. Megtanultam visszamenni a múltba, és tudom, hogyan kell belenézni a jövőbe, bár ez utóbbit két okból nem teszem meg. Egyik, hogy nem akarok előre negatív dolgokat látni, másik pedig, meggyőződésem, hogy a szabad akaratunkkal módosíthatjuk a jövőnket, hiszen az első gondolatunkat a második már megváltoztathatja. Ezen, persze, lehetne vitatkozni. Ha azt nézzük, hogy csak a Földön létezik idő, az Univerzumban csupán a jelen, a "most" örökkévaló pillanata létezik, minden egy pillanatban van jelen, a múlt és a jövő is a jelenben, vagyis egyszerre éljük a különböző életeinket, akkor a "jövő" is most játszódik. A tér-idő fogalma a földi agy számára bonyolult kérdés. Az általunk kitalált idő csupán két térbeli test egymáshoz viszonyított távolsága, azt mérjük vele (Einstein relativitás-elmélete). Ha űrutazást teszünk, mi csak 10 évet öregedtünk, míg a földi társaink ugyanakkor 30-at. Minél messzebb megyünk, minél jobban elhajlik a tér-idő, annál nagyobb lesz az eltolódott életkor köztünk és a Földön maradt társaink között. Ha sokkal gyorsabban repülnénk a jelenlegi lehetőségeinkhez képest, akkor az idő lassabban múlna a Földön, mint az űrhajón. És ha még hatékonyabb hajtóerőt fedeznének fel, akkor akár elérhetnénk azt is, hogy felszállás előtt már vissza is térhessünk. Hogy miként látjuk a dolgokat, azon múlik, hol helyezkedünk el a térben. Mi, emberek, olyan helyen vagyunk a tér-időben, ahol nem vagyunk tudatában a történéseknek, ezért nem látjuk a jövőnket - hacsak meg nem tanulunk belenézni - így módosíthatunk rajtuk. És ezzel már meg is cáfoltam a saját spekulációm, miszerint nem tartottam jónak belenézni a jövőmbe. Vannak „eleve elrendeltetések”, ezeken nem változtathatunk, viszont vannak általunk befolyásolható, módosítható történések is.

Odaátról mindig kapunk valamilyen segítséget, még akkor is, ha nem hiszünk Istenben. A hitetlen időszakomban történt a következő eset:

Egy üzlettársammal mentünk volna Mezőtúrra előadást tartani. Elindultunk az ő kocsijával, Orosháza felé. Amikor kiértünk a városból, már megállt, és javított valamit a kocsin, majd továbbmentünk egy darabon, aztán visszafordultunk, és lépésben jöttünk haza. Sorba telefonáltam az ismerőseimet, hátha valaki elvinne bennünket. Végül az egyik ismerősünk vállalkozott rá. Ekkor Szentest felé indultunk, egy új, nyugati kocsival. Semmi baja se volt az autónak, amikor elindultunk. Ahogy elhagytuk Szentest, leállt a kocsi, és egyszerűen nem volt hajlandó elindulni. Az autómentő hozott haza bennünket. Akkor éreztem, hogy valamiért nem volt szabad tovább mennünk. Ez már nem lehetett véletlen, hogy két különböző irányba indultunk, és mindkétszer vissza kellett jönnünk. Tudtam, hogy valami bajtól óvott valaki odafentről bennünket, biztosan baleset ér minket, ha nem romlanak el az autók.

Mintha anyukám szelleme óvott volna. De bizonyos voltam benne, hogy odaátról segített valaki, és egy halálos balesettől óvott meg.

Eszembe jutott egy régen olvasott könyv, amit dr. Tornyai írt, a címe: „Gyere kicsim, gyere”. A történet egy árván maradt kislányról szól, akinek a lépteit az édesanyja a Mennyből vigyázza, és Isten engedélyével mindig segíti, így terelgeti a helyes útra, és óvja meg az életet, amikor majdnem baleset éri, valamint segíti a nehéz helyzetekben. Végül mikor felnő a melegszívű, jóságos kis teremtes, feleségül veszi egy fiút, aki nagyon szereti őt.

Előfordult néhányszor, hogy olyan nehéz anyagi helyzetbe kerültünk, nem tudtuk, képesek leszünk-e a rezsit kifizetni, vagy lesz-e mit ennünk, s még csak remény se volt, hogy pénzhez jussunk. Valamilyen formában azonban mindig megoldódott a problémánk. Sokan rettegnek a nehéz körülményeik miatt. Nekem is volt olyan időszakom, amikor reggelente, felébredve az volt az első gondolatom, Istenem, mi lesz velünk, mit eszünk a jövő héten, és állandóan gyomoridegem volt. Mégis mindig volt segítség. Ma már nyugodt vagyok, mert tudom, a jó Isten megsegít.

"Jó Isten". - a magyar nyelv szépen tükrözi, hogy Isten jóságos, nem büntető, nem bosszúálló. Hogyan is büntetne? Hisz akkor önmagát is büntetné, mivel az Ő részei vagyunk. Nem volt szabad tudnunk az igazságot! Az embereket valamivel kordában kellett tartani. Olvastam, egyesek hajdan vagyonokat adtak az egyháznak azért, hogy a purgatóriumból megválthassák magukat. A szegényeknek erre nem volt lehetőségük. Hogyan is működik ez a dolog? Pénzen meg lehet venni Istent? És Ő mit kezd a pénzzel? Nem is neki kellett, hanem az egyházaknak, "Isten földi helytartóinak". Régen bűnnek számított, ha valaki pénteken húst evett, ezt azonban a pápa a hatvanas években eltörölte. Milyen alapon? Isten sugallta? És miért tett volna ilyet? És egyáltalán, miért volt bűn húst enni? Gondolom, így akarták az egészséges táplálkozásra rábírní az embereket, csökkenteni a túlzott húsfogyasztást, valamint heti egynapos koplalást beiktatni. Más magyarázatot nem tudok adni magamnak. Miért kellett félelemben tartani az embereket? Hisz tudjuk, hogy a félelem megbetegít. Elnézést kérek az egyházaktól, de azt hiszem, ideje lenne megtudnunk az igazságot, s akkor több hívő embert nyernének meg maguknak, mint valaha. Mi, emberek különböző spirituális fejlettségi szinten állunk, és ennek megfelelően, mindenki megtalálja a maga hitéhez passzoló felekezetet. Ezért nem volna szabad az egyik egyháznak a másik egyházat szapulni. Hisz így is megfélekezettünk arról, hogy Egy-ek vagyunk Istennel és Egy-mással. Ugye, milyen szépen kifejezi a magyar nyelv az univerzális igazságokat? Nyelvünk magában hordozza az ősi tudást, csak oda kell figyelni az összefüggésekre.

A jó Isten mindig, minden formában megnyilatkozik, csak észre kell vennünk. Mindig is küldött közénk tanítókat, csak látnunk kell, kik azok. Bárki lehet Isten küldötte. Azt a betegemet, akitől kölcsön kaptam azt a könyvet, mely felnyitotta a szememet, tudom, hogy Isten küldte. Mondhatják egyesek, véletlen egybeesés, de én tudom, hogy nem az, mert kértem a jó Istent, mutassa meg a helyes utat, s az igazságot. Ezért juttatott el hozzám olyan könyveket, amelyek lépésről-lépésre felnyitották a szememet. A beszélgetések Istennel c. trilógia tisztasága, közérthetősége, ugyanakkor fenséges volta, s nem utolsó sorban a végtelen szeretet, ami a három könyvből árad, a bizonyíték számomra, hogy Ő diktálta ezt a trilógiát.

Még szintén a hitetlen időszakomban történt, hogy megismertem egy nénit. Amikor bemutattak neki, szinte földbe gyökerezett a lábam, csak álltam, és csodálattal néztem őt. Találkoztam sok szimpatikus emberrel, de amit iránta éreztem, azt nem lehet szavakkal kifejezni. Valami földöntúli jószág sugárzott belőle, végtelen szeretet, tisztaság áradt az egyéniségéből. Ő hasonlóképpen érezhetett irántam, mert szinte egyszerre mondtuk ki: "de aranyos!" Úgy éreztem, mintha örök időktől fogva szeretném őt. Odaát biztosan nagyon szerethetjük egymást. Volt még három idős néni ismerősöm, akikkel kölcsönösen nagyon szerettük egymást, és ragaszkodtunk egymáshoz. Már egyikük sem él. Ez az érzés azonban más volt, igen különleges és egyedi. Azóta már ő sincs köztünk. Először és utoljára találkoztunk, de megmutatta magát nekem valamiért. Járnak köztetek angyalok - mondta Isten. Azt hiszem, ő egy angyal volt, s talán a védőangyalom.

Ahogy papírra vetem gondolataimat, közben rádöbbenek, hogy talán nem is voltam valójában hitetlen, csak a fizikai agyam hitte úgy. A tudatalattimban valahol ott élt Isten, hisz észrevettem párszor, hogy olyan segítséget kapok, ami nem embertől származik. Inkább úgy fogalmaznám, sejtésem volt valamiről, csak nem tudatosult bennem Isten létezése. Valóban, a tudást magunkkal hozzuk, csak sok mindenre nem emlékszünk.

TIZETDIK GONDOLATKÖR

FEJLETTEBB CIVILIZÁCIÓK SEGÍTENEK BENNÜNKET

Közben érdekes olvasmányokhoz jutottam, és egy pár különleges előadáson is részt vehettem.

Páratlan élmény volt számomra Badiny-Jós Ferenc sumerológus professzor előadása. Kilencven évesen jött haza, Magyarországra, hogy előadást tartson arról, amiről az emberek többségének nincs tudomása. A korát meghazudtoló fizikai és szellemi frissességnek örvendett. Egyedülálló egyéniségével, vitalitásával, páratlan előadásmódjával, hol könnyeket csalt szemünkbe, hol megnevettetett minket.

A külföldi sumerológusok magyarul tanulnak, mert csak a magyar nyelvtani etimológiával fejthetők meg az ősi írások.

E témakör azért lényeges a gyógyítás szempontjából, hogy megtud-hassuk, kik is voltunk mi, magyarok, és kik voltak a Táltosok. A Fény hordozói voltunk, Múróról származunk, és hatalmas kultúrával rendelkezünk. Erről említést tesz egy természetgyógyász jegyzet is, melyből a szociális munkások tanultak, és arról is, hogy telepatikus úton kommunikáltunk abban az időben, úgy, mint manapság a magasabban fejlett lények. (A görög ABC elmeséli, hogyan süllyedt el Atlantisz, és hogyan emelkedet ki Mú az óceánból.)

Akkor még képesek voltunk materializálódni. A küldetésünk az volt, hogy terjesszük a kultúrát a Földön. Sajnos, más nemzetek félreértettek bennünket, azt hitték, területeket akarunk foglalni, le akarjuk őket igázni. Ezért irtottak ki a perzsák 300000 magyart, és ezért építették a kínaiak a nagyfalat.

A táltosok eredetileg magyar papok, gyógyítók és tanítók voltak egy személyben. Később e három ág különvált. Majd üldözték a táltosokat. Az általuk alkalmazott kézzeláttartott gyógyítás az egyház privilégiuma lett, végül a papoknak is megtiltották. Régen más országokban is alkalmazták ezt a gyógyymódot, Szent Hildegárd csodálatos gyógyításairól ma is megemlékeznek.

Ő gyógynövényekkel, gyógykövekkel, kézzeláttartott gyógyított, de legnagyobb jelentősége az imának volt.

Annakidején az utolsó táltos megjósolta, ha majd eljön a vízöntő korszak, újraélednek a magyar táltosok. És eljött ez az idő! Itt a vízöntő kor-szak, a táltosok pedig ismét gyógyítanak. Yoko Ono azt mondta, a magyar táltosok a világ legkiválóbb gyógyítói.

Olvastam, hogy külső segítséget kap az emberiség, magasabban fejlett lényektől is. A Hathorok nagyon szeretnek, és a testvéreiknek tekintenek bennünket. Ők is átestek ugyanezen a fejlődési folyamaton, mint mi, emberek. Most egy kaotikus időszakot élünk, mert kb. 2012-ig magasabb rezgéstartományba kerül a Föld, magasabb szellemi fejlettségi szintre jutunk, és ezt nehezen tudjuk átvészelni. Ilyen gyors ütemű fejlődés még nem volt, ezért más, emelkedettebb civilizáció tagjai is bolygónk köré gyűltek, mert kíváncsiak az eseményekre.

A Hathorok különböző légző gyakorlatokat tanítanak. Amikor az elsőt kipróbáltam, meglepő volt a rám gyakorolt hatása. Gondjaim voltak a nyakcsigolyáimmal, nem tudtam a fejem rendesen balra se, de még kevésbé jobbra fordítani. Közvetlenül egymás után háromszor megcsináltam a gyakorlatot, amivel a földenergiát és az égi energiát szívjuk magunkba. Ezután úgy éreztem, fellazult a vállam és a nyakam, mintha visszafiataltodtam volna. Elfordítottam jobbra a nyakam, és sikerült. (A könyv: Tom Kenyon - Virginia Essene: Egy emelkedett civilizáció - A Hathorok üzenetei a Föld számára) Érdemes elolvasni, mert a további technikák begyakorlásával megtanítanak

bennünket a feltétel nélküli szeretetre is, ami gyökeresen megváltoztatja az életünket.

A más civilizációkról jut eszembe egy érdekes történet, ami a férjemmel esett meg. Erősen foglalkoztatta az UFO-kérdés, azt mondta, örülne, ha elvin-nék őt. Egy alkalommal, a szobaajtó mellett másolt át egy magnókazettát. Egyszer csak közvetlenül a magnó fölött, a falon megjelent egy 30-40 cm átmérőjű, kör alakú fény. Ugyanakkor a kutyánk félve, nyüszítve rohant be a szobába. A férjem körbejárta a lakást, az egyik bejáraton kiment, a másikon bejött. A kutya úgy félt, hogy nem tágitott mellőle. Mire visszaért, már eltűnt a fény. A magnószalagon azonban nem volt semmi egy darabon, sőt, ugyanazon a szakaszon a szalag túloldaláról is letörlődött a zene.

A Hathorokon kívül, más, magasabban fejlett lények is segítenek nekünk, a magasabb spirituális szint elérésében, és abban, hogy leküzdhessük az egyes, földön kívüli civilizációk ránk gyakorolt negatív befolyását. Az interneten kerültem kapcsolatba valakivel, akit álmában visznek el (de csak a lelkét, a fizikai testét nem) segítő szándékú lények. Gyönyörű vidéken jár, és sokat tanul tőlük, és közvetíti számunkra az üzenetüket. Idézem:

"Szeretetteli üdvözet a földi embereknek!

Amint azt Ti is látjátok, az idők megváltoztak, minden tekintetben.

Odakint a „világűr” nem űr, hanem világok hatalmas csoportja.

Ebben a csoportban vannak olyan tagok, akik közömbösek a Föld, a Kék Bolygó iránt, vannak olyan tagok, akik nyereséget szeretnének húzni a Föld és a földi emberiség létezéséből, csakis önmaguk érdekeit tartva szem előtt, és vannak olyanok is, akik tisztelik és csodálják a Földet és azokat, akik rajta élnek, és igyekeznek megóvni ezt a hatalmas kincset. /Mert igen, kincsek vagytok, még ha oly sokszor el is feledkeztek erről. Hatalmas és megismételhetetlen értékek lakoznak a Földben és a földi emberekben :)

Mi is az utóbbiak közé tartozunk, és azt szeretnénk elősegíteni, hogy a Föld tudatszintje sokkal magasabbra emelkedjen, lehetővé téve ezáltal egy sor olyan változás bekövetkezését, amiről sokan ma még csak álmodoznak...

Sokban hasonlítunk Hozzátok, mi is humanoidok, azaz ember formájúak vagyunk, de mind a gondolkodásmódunkat, mind a technológiánkat illetően jóval előbbre tartunk a földi civilizációnál.

A következőkben szeretnénk megosztani Veletek azokat az elveket, amik segítségével könnyebben haladhattok előre.

A Föld érdekében civilizáció közti fény-szövetség jött létre, aminek mi is tagjai vagyunk. Ebben a szövetségben mindenki úgy segít a Földnek, ahogyan tud. Mi elsősorban spirituális tartalmú üzeneteket küldünk felétek ezen a csatornán.

Spirituális kultúránkat a feltétel nélküli szeretet, a megbocsátás és elfogadás, a Minden Egy elve jellemzi. Mi nem azt keressük, ami különböző, hanem ami hasonló :) Harmonizálunk és gyógyítunk a magunk és mások világában.

Üzenünk, tanítunk, szerető energiákat sugárzunk és népünk egyes tagjai emberi testben inkarnálódnak közétek, emlékezve, hogy átadják nektek, amit itt tanultak. Nagyon szeretünk, tisztelünk és becsülünk Titeket, segítünk Titeket, a szívünk közel van Hozzátok :)

Szeretetteli üdvözet a földi embereknek a fény-szövetség tagjaitól, mindüktől, minden egyes földi embernek! :)

Már alig várjuk azt a napot, amikor Ti is beléptek majd ebbe a szövetségbe, hogy tudásotokkal, tapasztalataitokkal segítsetek más civilizációkat az előbbre lépésben :)

Mind tanulunk és tanítunk.

Kapunk és adunk.

Szeretünk és várunk Titeket! :)"

**"2005. február 27., vasárnap
Ember és Föld**

Szeretetteli üdvözet a földi embereknek! :)

Kék Bolygó.

Felszínének nagy részét víz borítja, ami az érzelmek, a szeretet, az egység közege. Ti is vízből születtek, a bolygótok is víz-bolygó. Értékes kincs, egy kék ékkő, az érzelmek, az együttérzés művészetének iskolája is. Egyedülállóan gazdag a földi érzések skálája, ezért egyedülálló lehetőségek rejtőznek a Földben! Nem veszhet el!

Lénye maga az élő szeretethimnusz! Hiszen milyen hosszan tűrő, odaadó! Elfogadó és befogadó! A földre érkező lelkeknek már az is óriási lehetőség, hogy tanulhatnak a Föld lelkétől, 'Gaiától'.

Bolygótok él, lélegzik, változik és szeret Titeket! :)

És lényét beleoltja a rajta élő lények lelkébe is, így az emberbe is. Ha majd elhagyjátok a Földet és hosszú utazásokra indultok egy új közegben, ami már régóta hívogat Titeket, és amit már olyan régóta szeretnétek fölfedezni, megértitek majd, hogy miért is vagytok olyan egyedülállóak. Amikor más fajokkal és kultúrákkal összevetve szemlélhetitek majd magatokat, rádöbbenetek, milyen gazdag is a bolygótok, a Kék Bolygó és vele Ti magatok is! :)

Nehéz most nektek valóban megbecsülni és értékelni magatokat, hisz nincs igazi összevetési alapotok.

De éppen ezért mi is, hasonlóan más segítő szándékú földönkívüli fajokhoz, szeretnénk megerősíteni Titeket abban, hogy értékesek, csodálatosak, csodálatosan értékesek és egyedülállóak vagytok, olyan gazdagon megajándékozott lények, akikre sok faj nagy tisztelettel, kíváncsisággal és talán még egy kis irigységgel is tekint.

Szeressétek, tiszteljétek, csodáljátok magatokat és bolygótokat, már most is, amikor még nincs igazán mihez mérnetek magatokat, mert így elkerülhető a bolygótok és önmagatok tovább pusztítása.

Szeretetteli üdvözet a földi embereknek, a Kék Bolygónak! :)"

TIZENEGYEDIK GONDOLATKÖR

GÉNIUSZOK; VISSZATÉRÉS A MÚLTBA

Egy fantasztikus előadást hallgattam meg: George Merkl professzor, atomfizikus, aki Amerikába kényszerült, magyar származású tudós volt. Marika, a természetgyógyász barátnőm azt az instrukciót kapta az égiektől, hogy menjen ki Amerikába. Azt mondta, az ő hazája Magyarország, mire a válasz a következő volt: "A te hazád a világ!" És szót fogadott. Kint nagy megbecsülésnek örvendett. Ott ismerkedett meg a professzorral, és meghívta Magyarországra előadást tartani, aki igen boldog volt, hogy szülőhazáját meg-látogathatta, és honfitársainak beszámolhatott a kutatási eredményeiről. Ő fedezte fel az életkristályt.

Amint fent, úgy lent! A kristályok a makrokozmoszban ugyanúgy jelen vannak, mint a mikrokozmoszban. A napfény ki van kristályosítva. Ezek a kristályok endotermikusan bomlanak, és hűtik a nap felszínét. Ez akadályozza meg a Nap túlmelegedését, a naprobbanást. A kristályokat a Nap szállítja le az élethez, az agyunk tárolja, de az ujjbegyeinken is vannak. Az íriszünk összekapcsolódik a harmadik szemmel, az pedig az agyban levő lélekkristályokkal. A kezünket ugyanolyan jól lehet fejleszteni, mint az agyunkat. Ez használható a kézrátételnél is.

Az életkristály szerkezete ugyanaz, mint a kozmikus kristályoké. Klorofill segítségével vonható ki a Napból. Ők is tudják magukat szaporítani. A kozmikus geometriával (melyet a sumérok is ismertek) osztódásra lehet készíteni a sejteket. Ha egy anyag egyesült geometriai formában van, az rögtön elkezd életre kelni. A "biogép" lemásolja a gének genetikai információit, és el-kezdi sokszorosítani. Az ősi gének felélednek az életkristálytól. Nagyon jó hatással van a szívre és a rákra is. A professzornak 4 infarktusa volt, a szívkoszorúérének 98 %-a elzáródott. Ebbe más belehal. A kristálynak köszönhetően azonban rendbejött, teljesen egészséges lett a szíve. Előadásán elmondta, hogy hét éve rákos volt. A kristály leállította a sejtburjánzást. Nem gyógyította meg, csak stagnált a betegsége, és nem okozott problémát.

Az életkristály segíti az értisztítást, ezáltal csökkenhet az érszűkület, érlemezés, a magas koleszterinszintből adódó problémák. Javulnak az anyagcsere folyamatok, mely a cukorbetegség esetén fontos tényező. Lebontja az erek faláról a kalciumot, amit beépíthet a szervezet a csontokba, ezáltal meg-előzhető a csontritkulás.

Igen tanulságos olvasmány volt Brian Weiss: A mesterek üzenetei c. írása. Tanultam, és sikerrel alkalmaztam az ú.n. emléksúly levételt. Ennek a lényege: a tudatalattinkban mélyen rögződik valamilyen fájdalmas élmény, ami az életünk folyamán történt (pl. szülő elvesztése, vetélés stb.), de előfordul, hogy egy ilyen emléket az előző életünkből hozunk magunkkal. Ezek komoly betegségeket képesek produkálni. A tudatalattiból azonban el lehet távolítani, oly módon, hogy csupán egy közömbös emlék maradjon. Az agykontrollhoz hasonlítanám ezt a módszert.

Hasonlóval foglalkozik Brian Weiss is. Ami engem megragadott, az az volt, hogy egy racionális gondolkodású tudóst megcsapott a spiritualizmus szele.

Erről így vall:

"Hosszú utat tettem meg az óta a végzetes nap óta, amikor hagyományos képzésű orvosként, a pszichiátria professzoraként és meggyőződéses kételkedőként rádöbbsentem, hogy az emberi élet nagyszerűbb és mélyebb, mint amit lelkiismeretesen elvégzett orvosi tanulmányaim során valaha képzeltem.

Tudósnak tanultam; a középiskola után a Columbia Egyetemen szereztem "college" diplomát, majd a Yale orvosi fakultását végeztem el, és ugyanott voltam szakorvosjelölt főorvos is. Utána több egyetemen és klinikán lettem oktató, és tizenegy éven át dolgoztam, tanszékvezető professzorként a Mount Sinai orvosegyetemen a floridai Miami Beachben. Mire megismertem Catherine-t, azt a páciensemét, akinek történetét Életek, mesterek c. könyvemben hoztam nyilvánosságra, már több mint negyven tudományos cikket, könyvfejezetet írtam, és nemzetközi hírnevet szereztem a pszichofarmakológia, valamint az agy vegyi folyamatainak kutatása terén. Nem csoda, hogy tökéletesen szkeptikus voltam afféle "tudománytalan" területek iránt, mint a parapszichológia. Az előző életek, vagy a reinkarnáció témájáról semmit sem tudtam, és nem is akartam tudni.

És Akkor következett be a váratlan és megdöbbentő fordulat: megmutatkozott számomra a spiritualitás, a jobb agyi félteke, a nemlineáris idő világa. Megmagyarázhatatlan jelenségnek lettem tanúja: Catherine olyan emlékeket idézett fel, amelyek mintha előző életeiből származtak volna. A regressziós folyamat során valamilyen módon a klinikai tünetei is javulást mutattak. Elképedtem, de kezdtem rájönni, hogy a tudomány és az intuíció összhangba hozható...

...A folyamat 20 évvel ezelőtt kezdődött...

... Tanulmányoztam gyógyítókat, médiumokat, látnokokat, egyéb paranormális képességekkel rendelkező embereket és másokat is, akik átfogó (holisztikus), a hagyományostól eltérő, de egyenértékű (alternatív) megoldásokat alkalmaznak, és ma már tudom, hogy más utak is léteznek, amelyeken az ember eljuthat a szellemi (spirituális) ébredéshez."

/Idézet a Mesterek üzenetei c. könyvéből./

Táltos mesterem tanított meg visszamenni a múltba és belenézni a jövő-be. Első alkalommal nem sikerült visszajutni, de másodszorra már láttam valamit.

Először a homályból egy fa bontakozott ki. Közvetlenül előtte álltam. Aztán érzékeltem, hogy sok fa és bokor van itt, tehát egy sűrű erdőben vagyok, este van, sötétség, de nem félek, jól érzem magam, boldog vagyok. Próbáltam rájönni, van-e még valaki itt, de senki sem volt, egyedül voltam. Mást nem sikerült megtudnom. Amikor vissza kellett jönni, el kellett búcsúzni a múlttól, gondolatban azt mondtam: szia, drága erdőcském! Fájt a szívem eljönni onnan, és kicsordult a szememből a könny, amikor visszajöttem a jelenbe. Mindig is szerettem az erdőt, már gyerekkoromban is, és ma is az vonz. Biztosan valamelyik életemben erdőben vagy erdős vidéken éltem.

Egy másik alkalommal már egyedül mentem vissza. 1425-ben jártam. Egy hatalmas várudvar, várfallal. Én a vár nagy, bejárati ajtaja mellett álltam, elegáns, hosszú ruhában, és figyeltem a nyüzsgést. Rengeteg embert láttam, akik vagy mindennapi tevékenységüket végezték, vagy vásárba mentek. Nők, férfiak, vödröket cipeltek, vagy kosarat a karjukon. Az egyik asszony tetőtől talpig fehérbe öltözött, sok szoknya volt rajta, és a fején egy fehér főkötőt viselt. A karján kosár volt. Néztam őket, s éreztem én a várbeliek közé tartozom, nem közéjük. Először a "várkisasszony" egyéniségén keresztül láttam a történeteket, majd mint kívülálló, néztam azt az elegáns, előkelő nőt – önmagam - , mert akkor is tudtam, hogy én vagyok. Hogy hol volt ez a vár, és ki voltam, nem tudom, de azt igen, hogy olyan 30 éves lehettem. Nem volt még elég tapasztalatom, így nem kérdeztem rá, hol játszódik mindez.

Amikor harmadszor sikerült visszamenni a múltba, én magam is meglepődtem. Egy gyönyörű színházban (talán operaházban), a karzaton láttam egy igen szép és elegáns hölgyet, hosszú, hófehér ruhában, és a fején egy kis csillogó strassz-korona volt. Gyönyörködtem benne, mint külső szemlélő. Ő

elindult a páholyok felé, majd beugrott a gondolat: Erzsébet, a következő gondolatom pedig ez volt: Sissy! És utána: én vagyok Sissy!

Érdekes, hogy gyerekkoromban is már mesés, hosszú ruhákról és kastélyról álmodoztam, pedig akkor, azt hiszem, még nem is láttam kosztümös filmeket, hisz nem jártunk moziba, és kislányként még TV-t sem láttam.

TIZENKETTEDIK GODNOLATAKÖR

ISTENI VÉDELEM

Több természetgyógyász megbetegedett, s nem tudják, miért. A gyógyítás ellenzői hurráznak. Ugye, igazunk volt, ez kuruzslás, nem véletlen! Pedig csupán arról van szó, hogy nem tanultak meg bizonyos fontos dolgokat ezek a gyógyítók: kiépíteni a védelmet, valamint azt, hogy nem mindegy, hol és mit tanulnak. Azonkívül, magasabb szinteken tilos engedély nélkül gyógyítani.

Azonban azt is figyelembe kell venni, hogy a természetgyógyász is ember, ő is megbetegedhet, ugyanúgy, mint bárki más, tehát, nem biztos, hogy a gyógyítás következménye a betegsége.

Kovács András nem akart semmit ránk erőltetni. A táltos hitet se, azt mondta, mindenki maradjon meg a maga hiténél, ellentétben egyes szektákkal, akik más vallásokat ócsárolnak, s azt hangoztatják, csakis ők tanítják az igazságot. Ez ugyanolyan, mint amikor egyes cégek úgy reklámozzák a termékeiket, hogy az övéké a világon a legjobb. Nekem ez rögtön gyanússá válik.

Azt is elmondta András, menjünk el nyugodtan más tanfolyamokra is, csak arra hívta fel a figyelmünket, nézzük meg, hova megyünk. És milyen igaza volt!

Hallottam egy esetről: egy természetgyógyász részt vett egy tanfolyamon, ahol azt beszélték be a tanítványoknak, hogy a szervezetükben kiskatonák vannak. Minden katona egy-egy betegséget képviselt. A szerencsétlen úgy könyörgött az egyik kiváló gyógyítónak, segítsen rajta, szabadítsa meg, mert már 17 kiskatona volt a szervezetében, és úgy érezte, ettől megzavarodik. Ezek után el tudom képzelni, mi mindennel árthatnak egyesek az embertársaiknak. Különösen óvakodni kell a fekete mágiától - ezt nem győzöm hangsúlyozni.

Amikor energiával gyógyítunk, nem szabad a saját energiánkat használni, mert lemerülünk. A világmindenség tele van energiával. Az isteni szeretet-energia kifogyhatatlan. Vigyáznunk kell arra is, hogy ne adagoljuk túl a betegnek az energiát, mert rosszul lehet tőle. A jóból is megárt a sok.

Igen fontos, hogy aki energiával gyógyít, vagy szellemgyógyászatot alkalmaz, védje le magát, méghozzá három szinten. A védelem hiányában a betegségeket átvehetjük, illetve asztrálsíkon is érhetnek bennünket támadások.

Nem csupán magunkat védhetjük le. Megtehetjük ezt az autónkkal, a tolvajok ellen, vagy a kerítésünkkel, a betörők ellen. Mindenkinek mások a rezgései, a levédett dolgok taszítják az ártani akarók rezgéseit. Hihetetlen, hogy mi mindenre vagyunk képesek, csak az emberek többsége még nincs tisztában vele.

Fontos tudni, hogy éppen a különböző rezgések miatt nem jó, ha valaki párhuzamosan két, energiát adó gyógyítóval kezelteti magát. Ha valaki nincs megelégedve az egyik gyógyítóval, nem igazán szimpatikus neki, nem bízik benne, jó, ha vár egy hetet, majd aztán keressen fel egy másik gyógyítót. Nem mindenki gyógyítható mindenki által, ezt tudomásul kell venni.

Egy, a laikus számára megdöbbentő tény: a betegség nem ellenségünk, hanem jó barátunk. Arra figyelmeztet, hogy valamit nem jól teszünk, valamin változtatni kell. Meg kell szabadulni a negatív érzésektől, a stressztől, változtatnunk kell az embertársainkhoz való viszonyunkon. Szeretni kell önmagunkat - ezalatt nem önzést értek, vagy önimádatot -, hogy másokat is képesek legyünk szeretni. Először mindig adni kell, csak aztán kaphatunk! Adni csak önzetlenül lehet, nem várva érte viszonzást. Ha megtanulunk feltétel nélkül szeretni, megváltoznak körülöttünk a dolgok, olyan embereket vonzunk, amilyenek mi is vagyunk. Ahhoz, hogy önmagunkat szerethessük, meg kell szabadulni a lelkiismeret furdalástól. Minden ember egy-egy csoda, egy-egy

önálló egyéniség, és mindenki értékes, függetlenül attól, ki milyen szellemi fejlettségi szinten áll. A fejlődés egyes szintjein mindenki átesik, mi is voltunk olyan szinten, mint az az ember, akit esetleg primitívnek, butának tartunk, ezért nem szabad ítélkezni senki fölött. A maga területén mindenki értékes. Az emberi nagyságot nem a diploma határozza meg, hanem a belső emberi értékek. Az élet kitűnőit, színötöseit nem az iskolapadokban osztogatják.

A gyógyításnál pláne nem lehet különbséget tenni ember és ember között. Mindenki azért kapta a földi életet, hogy megtapasztalhassa, ki is ő valójában, s a tapasztalás által fejlődjön, magasabb szintre kerüljön.

Az élet nem véletlenek terméke. Az eseményeket és az embereket - az egyes lelkeket - mi vonzzuk magunkhoz, és ez kölcsönös. Az így szerzett tapasztalatokat kölcsönösen teremtjük meg, és a javunkra válik, kifejezik a döntéseinket és a vágyainkat. Senki nem lép véletlenül az életünkbe, nincsenek véletlenek.

Le kell győzni a félelmeinket, mert azok minden velünk történő rossznak, valamint betegségnek is okozói. Aki hisz Istenben, az le tudja küzdeni a félelmeit.

"Beszéltél-e már olyan emberrel, aki véletlenül lehajtott egy hídról? Vagy aki fegyverrel nézett farkasszemet? Vagy majdnem megfulladt? A legtöbb esetben azt mondják, hogy az idő lelassult, hogy egy furcsa nyugalom vett rajtuk erőt, és hogy egyszerre elszállt minden félelmük."

/N.D. Walsch:Beszélgetések Istennel/

Ezt magam is tapasztaltam egyszer. Pestre utaztunk, s aki vezette az autót, igen bátran előzött, számomra hajmeresztő szituációkba is belement. A tenyerem izzadt félelmemben. Az egyik ilyen előzésnél nem tudott besorolni, és egy kocsisorral találtuk szembe magunkat. Elöl egy teherautó vagy kamion jött, nem tudom, nem jutott el a tudatomig. Abban a pillanatban nem éreztem félelmet, csak azt, hogy itt a vég, és magam is megdöbbsentem, milyen nyugalommal vettem tudomásul ezt a tényt. A vezető - lélekjelenlétének köszönhetően - balra csapta a kormányt, és az útpadkán megállt. Amikor elhaladt a kocsisor, folytattuk az utunkat. A jó Isten vigyázott ránk. Még van küldetésünk a Földön, amit teljesítenünk kell.

"Ne félj, mert veled vagyok. És ez az, amit ez a költészet elmond annak az embernek, aki valamilyen tragédiával szembesül. Leggyászosabb óráidban Én leszek a fényed. Legsötétebb pillanataidban vigaszod leszek. A legnehezebb időkben, a legnagyobb megpróbáltatásaid közepette, támaszod leszek neked. Legyen tehát hited! Mert pásztorod vagyok én; nem fogsz akarni. Zöld mezőkre foglak elvezetni téged és bővizű folyókhoz."

Visszaadom neked a lelkedet, és az igaz hit ösvényeire vezetek, az Én nevem nagyobb dicsőségére."

És, igen, bár életed során a Halál árnyékának völgyét járod, nem fogsz félni a gonosztól, mert veled leszek, és vigaszt nyújtok neked."

Terített asztalhoz ültetlek majd az ellenségeid szeme láttára. Olajjal kenem meg homlokod. És túlcsordul majd kelyhed."

Bizony mondom néked, jószág és könyörület fogja végigkísérni életed napjait, és az Én Házamban fogsz lakni, és az Én Szívemben, mindörökkön örökké."

/N.D. Walsch:Beszélgetések Istennel/

Isten szavai megnyugtatók, s a földi poklot - mert a pokol nem odaát van, hanem a földi életünk az - az Ő arany fénye ragyogja be annak, aki megtalálja Őt. Végtelenül hálás vagyok neki, hogy meghallgatta kérésemet, és megmutatta nekem, emberek, történetek, könyvek, zene, relaxáció, meditáció által, hogyan élhetek helyesen, mi az igazság, és hogy ki is Ő valójában.

"Mindannyiótoknak megvan a maga elképzelése. Mindegyikőtök a maga módján ért meg - teremt meg - Engem.

Egyesek számára férfi vagyok. Egyesek számára nő. Másoknak mindkettő. Megint másoknak egyik sem.

Egyeseknek én vagyok a tiszta energia. Másoknak a végső érzés, amit szeretetnek hívtok. És megint másoknak fogalma sincs róla, ki vagyok. Egyszerűen csak tudjátok, hogy Vagyok.

És ez így is van.

Én vagyok.

Én vagyok a hajadat összekócoló szél. A bőrodet melengető Nap. Az arcodon táncoló eső. A virágok illata a levegőben, és Én vagyok az illatokat a szél szárnyára bízó számtalan virág. Én vagyok az illatot hordozó levegő.

Én vagyok az első gondolatod kezdete és az utolsó vége. Én vagyok a legfényesebb pillanataidban felszikrázó ötlet. Én vagyok a beteljesülés dicsősége. Én vagyok az életed legszeretetteljesebb tette mögött álló érzés. Az a részed vagyok, amelyik újra és újra ezért az érzésért kiált.

Legyen bármilyen szertartás, ceremónia, megnyilvánulás, meditáció, gondolat, ének, szó vagy tett, ami Hozzám vezet: tedd meg!

Az én emlékezetemre."

/N.D.Walsch:Beszélgetések Istennel/

Ezek a gyönyörű, tisztaságot, szeretetet, megnyugvást sugárzó szavak csakis Tőle származhatnak. Már nem félek a haláltól, mert tudom, hogy Ő nem kegyetlen, bosszúálló, a hibáink nem bűnök, azok előbbre visznek, mert tanulunk belőlük. Isten nem ítélkezik, csupán megfigyel. Hogy is ítélkezhetne – önmaga egy-egy része fölött?!

Es hogy Ő van, azt nemcsak filmekben, zenén, a patakok csobogásán, a madarak csicsergésén, emberek szájába adott szavakon, könyveken stb. keresztül, hanem - ha odafigyelünk - rájövünk, hogy gondolati úton is kinyilvánítja. Előfordult néhányszor, hogy feltettem neki egy kérdést, de még végig se gondoltam, már kaptam is rá a választ. Ha odafigyelünk az eseményekre, a történésekre, rájöhetünk, hogy Ő irányította azokat is, ezáltal segítve bennünket

TIZENHARMADIK GONDOLATKÖR

NÉHÁNY GONDOLAT A GYÓGYÍTÁSRÓL

Furcsa egy laikusnak ezt hallani, de vannak emberek, akiknek szükségük van a betegségre. Mint már említettem, a betegség jó barátunk, figyelmeztet, hogy valamin változtatni kell. Vannak, akik nem vesznek erről tudomást, még akkor sem, ha felhívják rá a figyelmüket. Egyesek szellemi fejlődését a betegség segíti elő, abból tanulnak. Mások lelki megrázkódtatásokon mennek keresztül.

Találkoztam olyan emberekkel, akik azt hajtogatták, ők már úgy sem fognak meggyógyulni, és igazuk volt. Ha azt mondod, meggyógyulsz, igazad van. Ha azt mondod, nem gyógyulsz meg, akkor is igazad van. Ha azt mondod, sikeres leszel, igazad van. Ha azt mondod, nem leszel sikeres, akkor is igazad van. Mert a gondolatnak teremő ereje van.

Egyesek kíváncsiságképpen kipróbálták a kezeléseket. Ők csak egy páran voltak, mert a hitetlenek általában fel se keresnek egy természetgyógyászt, illetve csak akkor, amikor már semmilyen egyéb módszer nem segít. Az egyik asszonynak megmondtam, fölöslegesen ne dobja ki a pénzt, mert láttam, hogy semmi javulás sem mutatkozik az állapotában. A többiek két-három kezelés után maguk is belátták, nincs értelme hozzám járni.

Előfordulhat, hogy csak én nem vagyok szimpatikus, akkor egy másik gyógyítót kell keresni, akivel a beteg rezgései kompatibilisek.

Volt, aki több módszert, készítményt is kipróbált, de semmi sem használt. Természetesen, nem, mert a lelki fejlődéséhez szüksége van a betegségre. Már a leszületésünk előtt eldöntjük, hogy a Földön milyen betegségünk lesz, mit kell átelnünk, tehát előre vállaljuk.

Aki azt mondja, ő már úgyse fog meggyógyulni, annak csak azt tanácsolhatom, szedje a gyógyszert, és viselje türelemmel a betegségét.

Akadnak olyan emberek, akik kritizálják az orvost, kritizálják a természetgyógyászt, csak önkritikát nem tudnak gyakorolni. Hallottam egy mondást, ami nagyon tetszett: "Kritizálni minden bolond tud, és meg is teszi!" Tévedés ne essék, nem szó szerint értendő a "bolond" kifejezés! Csak arról van szó, hogy sokszor tudatlan, hozzá nem értő emberek bírálják más embereket, módszereket, pedig néha nem ártana előbb önkritikát gyakorolni. Igaz, egy kritika lehet építő is, de általában nem az szokott lenni.

A különböző módszerek, melyeket a gyógyítás terén alkalmazunk, jól működnek, több évszázados vagy évezredes múltra tekintenek vissza. Arra, hogy minden nézőpont kérdése, álljon itt egy kedves történet, amit Táltos tanáromtól hallottam: Az ördög és a szent találkozik. Mondja az ördög:

- Játsszunk olyat, hogy minél csúnyábbakat mondunk egymásra.
- Rendben. - egyezik bele a szent.
- Te disznó! - kezdi az ördög.
- Te szent! - folytatja a szent.
- Az imént állapotodtunk meg abban, hogy egyre csúnyábbakat mondunk! - háborodik fel az ördög.
- Tudod - válaszolja a szent -, a disznó az ő disznó szemein keresztül mindenkit disznónak lát, a szent viszont az ő szent szemein keresztül mindenkit szentnek lát.

Minden relatív, minden nézőpont kérdése. Ami az egyik ember szemében jó tulajdonság, az a másikéban lehet, hogy rossz. Nézzük pl. a féltékenységet. Az egyik ember megőrül attól, hogy a társa féltékeny, nem bíz meg benne. A másik viszont annak örül, ha féltékeny a társa, mert számára az a szerelem bizonyítéka.

GYÓGYULÁSOM

A gyógyítást önmagamon is volt alkalmam kipróbálni.

A több évtizeden át végzett ülőmunka megviselte a gerincemet. A vállaimon az izomkötegek becsomósodtak, előfordult, hogy a fájdalomtól alig bírtam kikelni az ágyból. Még régen vásároltam egy akupunktúrás masszírozót, de nem sokat használt. Nem is értem igazán, hogyan működik, mert három gömb emelkedik ki, amelyek meghatározott távolságban vannak egymástól, és egy háromszöget alkotnak. Ha kezelünk egy akupunktúrás pontot, pl. a háromszög csúcsán lévő gömbbel, a másik kettőre mi szükség van? Az akupunktúrás pontok nem úgy helyezkednek el, hogy mindhárom gömb egyszerre kezelhessen. Talán izommasszázszt is végezhetünk vele, egyidőben. Vagy a másik két gömb csupán támasztékul szolgál, hogy megkönnyítse a használatát? Amikor az akupresszúrát megtanultam, megkezeltem a vállaimat, és hatásosnak bizonyult. Egy pár kezelés kilazította. Néha - de egyre ritkábban fordul elő -, amikor kicsit lemerevedik, az akupresszúrához folyamodom, és máris jobb. Ha bekenném gyógyiszappal, és megmoxáznám, az is sokat segítene, de sajátmagát nem tudja az ember mindenütt kezelni, hisz nem ér el bizonyos helyeket a testén.

Egyik alkalommal begyulladt a fogam, az arcom feldagadt. Kívülről, a gyulladás helye fölött elégettem - összesen három alkalommal - egy-egy gyertyát. A gyertya a genny egy részét kiszívta, továbbá felnyitotta a gyulladt részt, és a többi genny magától kitisztult. Így megmenekültem a fogorvostól.

2002. év telén levett a lábamról az influenza. 40 fokon felüli lázam volt. Nem mentem el orvoshoz, úgy gondoltam, kipróbálom magamon a természetgyógyászatot. Pár nap alatt sikerült akupresszúrával lehúzni a lázamat. Kezeltem még a megfázásos betegségeket gyógyító pontokat, forró citromos, mézes teát ittam, sokat izzadtam. Volt egy kritikus időszak, egy este, amikor tetőzött a betegségem, s úgy éreztem, nem bírom tovább, el kell mennem az orvoshoz. Sokszor előfordul, hogy átmenetileg a betegség felerősödik, és azt követően indul be a gyógyulási folyamat. Másnap reggelre már sokkal jobban lettem, így letettem az orvoshoz menésről. A szervezetem öngyógyító erőit mozgósítottam azáltal, hogy nem szedtem antibiotikumot, így megerősödött az immunrendszerem.

Gyanítom, hogy magnézium-hiányom van, mert mostanában időnként fogja a görcs a lábam, és a csontjaim állapota kalcium-hiányra is utal. A megfelelő akupunktúrás pontokat nyomom, ezzel a megakadt energiát beindítom, és azonnal kiáll a görcs belőle. Amellett elkezdtem szedni egy természetes forrásból származó Ca-Mg tablettát.

A gyógyításnak köszönhetem, hogy sikerült autót venni. No, nem azért, mert olyan sokat kerestem! Kezeltem egy házaspárt, s gyalog jártam, elég nagy távolságba. A gerincem miatt azonban ez kissé nehezemre esett. Tettek egy ajánlatot. Volt egy kikímélt, kitűnő állapotban lévő Trabantjuk. Azt mondták, ők már úgyse használják, a garázsban áll, és ha én vállalom az ingyenes kezelésüket, akkor ideadják részletre az autót, mégpedig úgy, hogy akkor fizetjük, és olyan részletekben, ahogyan tudjuk. A kocsit áraban vettük, így mindenki jól járt. Sokat utaztunk, nagy távolságokra, de még egyszer sem hagyott cserben bennünket. Nem is kellett sokat költeni a javíttatására.

A gondolat teremtő és gyógyító erejét tehát volt alkalmam önmagamon is kipróbálni. A teremtő erőre jó példa, hogy nagyon vágytam egy autóra, és teljesült a kívánságom. A jó Isten segít, ha valamit nagyon akarunk, mégpedig úgy, hogy létrehozza a megfelelő szituációt az elképzelésünk végrehajtásához.

A gyógyító erőt a következőképpen tapasztaltam meg: krónikus bélhurutom volt. Elképzeltem, és erősen koncentráltam rá, hogy a beleim fala letisztul a

huruttól, a bélbolyhok, melyek elfeküdtek, és a bélfalhoz lapultak, szépen, fokozatosan egyenesednek ki, mint amikor libabőrös lesz az ember, és feláll a szőr a karján. Csukott szemmel magam elé képzeltem a szituációt. És nemsokára rendeződött a székletem.

Tizennyolc éven át küszködtem epekővel. Egy híres professzor azt mondta, csak végszükség esetén műttessem meg magam, mert az operáltak 60 %-ánál újratermelődik az epekő, a második műtét pedig életveszélyes. Ha eltávozik az epe, akár felül, akár alul, akkor nincs baj, csak ha pang. Akkoriban még először kivették az epekövet, majd a második műtét alkalmával távolították el az epehólyagot. Megfogadtam a tanácsát, de sokat szenvedtem, görcsoldón éltem, egészen addig, míg egy ismerősöm ajánlott valakit, aki teákkal gyógyít. Az ő gyógyteái feloldották az epeköveimet. Ennek már közel 10 éve, és azóta jól vagyok, bármit ehetek. Az említett ismerősöm édesanyja rákos volt, lemondtak róla az orvosok, őt is meggyógyította ugyanez a fitoterapeuta.

Akkor még nem voltam természetgyógyász, és el se tudtam képzelni, milyen fantasztikus gyógyításokat lehet véghezvinni. Ő több bizonyítékot is mutatott nekem, melyeken akkor igen elcsodálkoztam.

Két kis lezárt gyógyszeres üvegbe epeköveket tett, és mindkettőre gyógyteát öntött. Az egyik tea erősebben, a másik gyöngébben oldja a követ, és ennek megfelelően, az egyik üveg alján több, a másikén kevesebb, apró homokszemcse-szerű kőmorzsalék volt.

Egy férfinek elüszkösödött az egyik lábujja, le akarták vágni, de nem engedte. A terapeuta gyógyteával mosogatta, minden alkalommal egy órahosszáig, s végül az elüszkösödött ujjperc levált, a megmaradt lábujjrész pedig szépen begyógyult. Ezt az üszkös ujjpercet is egy gyógyszeres üvegbe tette, s tartósította.

Egy harmadik üvegben nagyon apró kis szürke, higany színű golyócskák voltak. Azt mondta, ezek a kövek az ő szeméből pottyantak ki, a kezelése hatására. Amikor megismertem őt, igen erős szemüvege volt, majd később magam láttam, hogy szemüveg nélkül olvasott.

A jó Isten megteremtett mindent, amire szükségünk van, úgy az élelmet, mint a gyógynövényeket, csak - sajnos - elfordultunk a természettől, elszakadtunk tőle, így az ősi tudásunk javarészt feledésbe merült. Isten ingyen élelemhez, gyógynövényekhez juttatott, amit mi pénzzé teszünk.

A gyógyult esetekről külön fejezetben számolok be.

TIZENNEGYEDIK GONDOLATKÖR

ÚJSÁGCIKKEK

Ingyenes kezelések a V-i hajléktalanoknak Az akupresszúra gyógyító hatása

MM, V-i fülakupunktúrás addiktológus, akupresszőr ingyenes kezeléseket nyújt a hajléktalanoknak, a Johannita Segítőszolgálat rendelőjében. A fülakupunktúrás kezelésekkal az alkohol-, illetve drogfüggőket gyógyítja, s már egy-két alkalom után csökken a betegek szeszes ital és a különböző szerek iránti éhsége.

Csupán 8-10 éve kezdett a természetgyógyászat beférkőzni a köztudatba, és ha lassan is, de idővel egyre kevesebben váltak kételkedővé, s fogadták el az effajta kezelések létjogosultságát. Pedig a keleti kultúrákban mindig is jelen voltak az ősi gyógy módok, s tulajdonképpen csak Európában terjedt el teljesen a nyugati orvoslás, és szorította háttérbe a természetes kezelési formákat. Valójában a doktorok és a természetgyógyászok összefogása, s a kétféle orvoslás együttes alkalmazása jelentené a legtöbbet a betegeknek. 1997. Óta már rendelet is született annak érdekében, hogy kizárólag a tanult emberek foglalkozhassanak a természetgyógyászattal, s annak számtalan ágazatával. A V-n élő MM akupresszőr, illetve fülakupunktúrás addiktológus péntek kivételével, minden nap 14-16 óráig ingyenes kezeléseket biztosít a hajléktalanoknak, a Johannita Segítőszolgálat rendelőjében.

Neves doktorok vezetésével 1984-ben Nagyfán hoztak össze egy munkacsa-patot, akik nagyon sokáig igen sikeresen alkalmazták ezt a módszert - kezdett hozzá MM. - A fülakupunktúra a szenvedélybetegségekről - alkoholról, illetve drogról - való leszoktatás egyik igen "kellemes" és hatékony gyógy módja, hiszen elvonási tünetek nélkül lehet megszabadulni a problémáktól. Emellett erősíti az immunrendszert és a szervezetet, s nyugtató hatással is bír. Tapasztalataim szerint, az alkohol-és drogfüggők esetében már két kezelést követően csökken a szeszesital, illetve a különböző szerek iránti éhség. A teljes kezelés hat hétig, egy-egy kúra pedig félóráig tart, az első két hétben pedig mindennap szükséges. Természetesen, emellett nélkülözhetetlen a beteg akaratereje és hite is - hangsúlyozta -, hiszen aki igazán gyógyulni akar, azzal sokkal könnyebb a dolgom. A kezelés egyik fő pozitívuma, hogy megszűnik a szenvedélybetegekre jellemző alvászavar, hiszen kitűnő hatással van az idegrendszerre. Ezenkívül, foglalkozom akupresszúrával, ehhez kapcsolódóan, a testgyertyázással, a köpölyözéssel, de tanultam energetikát, radieszteziát is.

A Johannita Segítőszolgálat V-i szervezetének rendelőjében ingyenes kezeléseket nyújtok a hajléktalanoknak - folytatta MM -, s minden nap 14-16 óráig várom a jelentkezőket. A tapasztalataim szerint sokan, például drogfüggő, de leszokni vágyó fiatalok, iskolások azért nem mernek eljönni, mert tartanak a lebukástól, pedig a természetgyógyászokat ugyanúgy köti a titoktartási eskü, mint az orvosokat. Tehát a személyiségi jogok minden értelemben védettek.

Tudományos ellenszer (munkatársunktól)

A természetgyógyászat számtalan ágazata közül hivatalosan azt fogadják el jelenleg 22 szakot -, melyet tudományos szempontból is alá lehet támasztani. A fülakupunktúrás addiktológia a szenvedélybetegeket - alkohol-és drogfogyasztókat gyógyítja, s a kezeléseik során összesen öt tűt helyeznek a páciens fülébe, a meghatározott pontokra. Az első kettő az idegrendszerre hat, a másik

három a májat, a vesét, valamint a tüdőt méregteleníti. A drog-, illetve alkoholéhség pedig már az első két, természetesen fájdalommentes kezelést követően csökken. A gyógyuláshoz azonban szükséges a páciens akaratereje és hite is.

Hit a természetgyógyászatban

Valamikor jógáztam, így mindig is hittem a keleti gyógy módokban. Egy V-i természetgyógyász, MM felajánlotta dr. KP-nek, hogy a Johannita Segítőszolgálat keretein belül kezeli a hajléktalanokat. Így vette fel vele a kapcsolatot CsM, a Szociális Otthon gazdasági igazgatója, és biztosította a körülményeket a kezelésekhöz. Ezt külön szeretném neki megköszönni. Így ismertem meg a kínai gyógy módokkal és népgyógyászattal foglalkozó, nagyon kedves természetgyógyászkunkat, akinek köszönhetem a jelentős gyógyulást.

Komoly idegi problémákkal küszködtem. Gyermekkorom óta a népies nyelven "vitustánc"-nak nevezett betegségben szenvedtem. Szörnyű éjszakáim voltak, nem tudtam mit kezdeni a lábommal, fel kellett kelnem, és muszáj volt mászkálnom. Néhány órai alvásra is csak altatókkal voltam képes. Gyakran nappal is elővett ez a betegség. Sokszor kerültem depressziós állapotba. Ma már minimális mennyiségű gyógyszert szedek és előfordult, hogy altatók nélkül is átaludtam az éjszakát. A közérzetem is megváltozott, erősebbnek, frissebbnek érzem magam. A lábamból eltűnt a nyugtalanság, nyugodtan tudok ülni és feküdni, nincs menési kényszerem.

Fájt a hátam, a vállam. Ez is megszűnt két kezelés után.

Az egyik fülem halláskárosodást szenvedett. Most ugyanolyan jól hallok mindkét fülemmel. A középfülgyulladásomat is meggyógyította M egy félórás kezeléssel.

Tudok olyan, féloldali bénulásban szenvedőt, akinek a karja és a lába teljesen érzéketlen volt. Kalapáccsal ütötte a lábujjait, és semmit sem érzett. Az első természetgyógyászati kezelés után már visszatért a karjába az élet, a csípésre - melyre nem számított - ugrott egyet. Úgy sírt a megdöbbenéstől, mint egy gyerek. Három-négy kezelés után már a lábát is érezte. Mindezt a két szememmel láttam.

De nagyon hálás vagyok dr.VM főorvosnőnek is, hiszen hosszú évek óta ő kezeli az idegi problémáimat, nagyon sokat segít mindenben, a korábbi rémálmaim, halálfélelmeim neki köszönhetően szűntek meg. Legyen áldott érte!

Ez is egy iskolapéldája, amikor az orvosok és természetgyógyászok együttműködnek.

Ezúton szeretném megköszönni MM-nek is áldásos, gyógyító munkáját. Mindenkinek bátran merem ajánlani.

J. S.

Kitartás - Hit - Egészség!

/egy kézirat/

Másfél éve ismertem meg MM természetgyógyászt. Több ismerőstől hallottam, hogy kezelte őket, jó eredménnyel. Nem igazán hittem a természetgyógyászatban, de én is megpróbáltam a fülakupunktúrás kezelést, mivel állandóan feszült, ingerlékeny voltam, és nem tudtam aludni sem. Egy idő után azt vettem észre, kezdek nyugodtabbá, kiegyensúlyozottabbá válni. Az alvással sem volt több problémám. A kezeléseket csodálatosan megnyugtattak!

Ekkor kezdtem ebben a gyógyzómodban hinni. Elpanaszoltam egyéb problémáimat, ugyanis két gerinccsigolyám régebben eltört, és trombózisom is volt ugyanekkor. Amikor MM elkezdett kezelni, éppen el volt fertőződve és fekélyesedve az alsó lábszáram.

A kezelések hatására gerinc-és hátfájdalmaim megszűntek. Egy másik kúra után MM elküldött az érsebészetre a trombózis miatt, mert sűrűn fájt a lábam.

A leleten ez állt: "A vérkeringés igen jó, trombózis nem mutatható ki." Az elfertőződött, elfekélyesedett lábamra ajánlott kenőcsöt, amit rendszeresen használtam. Ez a lábam majdnem dupla olyan vastag volt, mint a másik. Az ödémát megszüntette ez a kenőcs és az akupunktúrás kezelés. Tovább használtam a kenőcsöt, és a fekélyek szépen begyógyultak.

A fejfájást egyetlen kezeléssel meg lehet szüntetni, az influenzára nem kell antibiotikumot szedni. Mióta ismerem MM-t, azóta nem szedek semmiféle gyógyszert!

Nagyon fontos, hogy az ember kitartóan eljárjon a kezelésekre, mert csak így lehet eredményes a gyógyulás. Minden embernél más ideig tart a gyógyulási folyamat, kinek kevesebb, kinek több időre van szüksége, szervezettől és a betegségtől is függ. Engem több hónapon keresztül kezelt MM ezekkel a problémákkal, és kitűnő eredmények mutatkoztak, és az eredmények meghozták a gyógyulást.

Ezúttal is szeretném megköszönni áldozatos munkáját és az embereken való segíteni akarását!

Nyugodt szívvel merem őt ajánlani mindenkinek, mert a gyógyzómodról jó tapasztalataim vannak és egészségem rendbejött. Fontos a kitartás, és hogy higgyünk a gyógyulásban!

Köszönettel és tisztelettel:

Aki úgy érzi, újjászületett!

Öt pont a fülön

A drog-, vagy alkoholfüggőség sok ember életét teszi tönkre. Ha már egyszer kialakult, nehéz megszüntetni. De nem lehetetlen - például természetgyógyászati módszerekkel - többek között fülakupunktúrás addiktológiával -, amelyeket a V-i MM is alkalmaz. Ő maga "polgári" foglalkozását hagyta oda a természetgyógyászatért. Karitatív módon a társadalom perifériájára szorult emberek körében is végez kezeléseket.

Könnyű rászokni az alkoholra, drogra, de leszokni annál nehezebb. A szakértő segítő azonban megkönnyíti az ismét "tisztává válás" feladatát. Ilyen segítő például MM. Korábban az egészségügytől távol eső területen dolgozott, aztán fordulat állt be életében - talán azért, hogy másokéban is fordulat állhasson be.

"Férjem néhány évvel ezelőtt nagyon súlyos betegséggel küzdött, élet-halál közt lebegett - mondja MM. Egy természetgyógyász hatékony kezelése (és a szegedi klinika orvosainak gyógyító munkája) következtében azonban állapota nagyon gyorsan javulásnak indult. Úgy gondoltam: egészsége védelmében nekem is meg kell tanulnom a természetgyógyász alkalmazta kezeléseket."

Meg is tanulta MM az Egészségügyi Szakképző és Továbbképző Intézetben, s nem csak ezeket, hanem sok minden mást, és hivatalos vizsgát is tett belőlük. Azóta kezel rászorulókat az akupresszúra és a fülakupunktúrás addiktológia módszereivel. A hozzá fordulók közt a legkülönbözőbb betegségekkel küzdők éppúgy vannak, a mint a drogról, alkohorról leszokni akarók.

"Láttam, mennyi jobb sorsra érdemes ember életét teszi tönkre az alkohol, vagy az 'anyag', ugyanakkor megismerkedtem az ezekről való leszoktatás lehetőségeivel" - mondja. S ismerteti: a fülön található öt akupunktúrás pont (közülük kettőnek a szúrása nyugtató hatású, másik három pedig a méreganyagok által különösen igénybe vett szervekre hat jótékonyan) kezelése miként teszi lehetővé: gyógyszer nélkül is leszokjon valaki a drogról, az alkohorról. Persze, ez nem megy máról holnapra, egy-egy kezelés félóraig tart, és egy-egy kúra 6 hétig.

A V-i természetgyógyász különösen nagy figyelmet fordít a társadalom periferiájára sodródott emberekre - azaz a legveszélyeztetettebbekre. Két évvel ezelőtt kezdett járni a V-i hajléktalan szállóra, ahol a fülakupunktúra sikerrel bizonyította hatékonyságát alkoholfüggők egészségének helyreállításában. Később a dr.KP vezette Johannita Segítőszolgálat V-i csoportjának rendelőjében végzett kezelést, rászorulók körében. Jelenleg a szociális otthon lakói körében tevékenykedik.

És egy általam írt cikk:

Néha úgy érzi az ember, ha másokkal jót tesz, pofonokat kap cserébe. Az Univerzum törvényei azonban igazságosak, és ember által meg nem másíthatók. Összességében és hosszú távon kell szemlélni a dolgokat, s ha így nézzük, a jószág, segítőkészség sokszorosan megtérül.

Az igazi boldogság a lelki nagyságban rejlik, s pénzzel nem mérhető. Ki gondolná, hogy a hajléktalanok között is akad ilyen "gazdag" ember?! Hosszabb ideig kezeltem őt, különböző betegségekkel, míg sikerült talpra állítani. Természetesen, ennek érdekében ő maga is mindent elkövetett. Hálás leveléből idézek pár mondatot, az ő engedelmeivel:

"Egyszerűen nem tudok mást mondani, csak azt, hogy Isten csodálatos ajándéka vagy számomra. Míg élek, hálás vagyok Nekik, hogy Téged megismerhettelek. Minden imámban megemlítem ezt, és megköszönöm, hogy meggyógyíthattál az Ő erejével. Csodálatos visszagondolnom ezekre a dolgokra, amik velem történtek. Minden este elalvás előtt így imádkozom érted, hogy a jó Isten tartson meg erőben, egészségben nagyon sokáig, mert Neked is jár a jóból azért, amit teszel az emberekért! Hiszem, Isten segít Neked, és jobbá, szebbé teszi életed!"

Eddig az idézet. És ezt az embert megsegítette a jó Isten, mert már van tető a feje fölött.

Szerveztem természetgyógyász előadássorozatot is, ahol nem csak én tartottam előadást, hanem még több, érdekesnél érdekesebb témakörrel is informálódhattak az érdeklődők. Nagy sikere volt egy agykutatónak, aki a természetgyógyászat egyik ágát, a zeneterápiát mutatta be, vagy pl. egy, a Sláger Rádióban is korábban rendszeresen műsoron lévő álomfejtő, személyiség-és sorselemző, szintén komoly tudással rendelkező előadónak. Nem szeretem a jóslásokat, hisz a szabad akaratunkkal alakíthatjuk a jövőnkben azokat az eseményeket, amelyek nem „eleve elrendeltetettek”. A jóslás, még ha valóban a jövőbe látáson alapul is, akarva-akaratlanul beleavatkozik a sorsunkba.

Felfigyelt rám a média is:

- A helyi hetilapban- cikket írt egy betegem
- Az egyik megyei lapban – 2 alkalommal riport jelent meg
- a helyi rádióban – 2 alkalommal szerepeltem
- a helyi TV-ben egy rövid interjú
- a helyi TV-ben egy hosszabb beszélgetés
- a mosonmagyaróvári TV szerkesztő-riportere meghívott a városukba, előadást tartani, majd utána készítettek velem egy interjút
- Apátistvánfalván, az Apát Hotelben tartottam előadást, melyet a megjelent érdeklődőkön kívül, egy újságíró és a Kossuth Rádió szerkesztő-riportere is nagy érdeklődéssel hallgatott, majd rádióriport készült velem.

TIZENÖTÖDIK GONDOLATKÖR

KÖZEL A TÚLPARTHOZ

A halálközeli élmények témaköre igen megragadott, hiszen a róla olvasottaknak köszönhetem, hogy kinyílt az értelmem és a lelkem Isten felé, visszakaptam a hitemet.

Anyukám már halálán volt, kómába esett, éjjel-nappal vele voltam, attól kezdve, hogy egy éjjel a fotelt az ablak elé tolta, és elhelyezkedett benne. Napokig nem lehetett ágyba fektetni. A szemei az ablakon függtek, és felfelé nézett. Amikor egy alkalommal, és akkor utoljára, magához tért, kérdeztem tőle: mit nézel? Látod, már rügyeznek a fák, nemsokára kitavasodik, jön a jó idő - próbáltam vigasztalni. A válasza akkor még számomra spirituális értelemben véve, érthetetlen volt. Azt felelte, nézem a madarakat, hogy ők szabadon szárnyalhatnak, én pedig ide vagyok kötve, nem tudok innen elmozdulni. Azt álmodtam - mondta -, hogy fent lebegtem, a fák lombjai között, és Lili (a kislányunk) is velem volt. Mostmár tudom, kilépett a testéből, fáradt lelke szabadságra vágyott, elvágott a fénybe.

A halálközeli élményekről sokan beszámoltak, ezért nem kívánok bővebben kitérni rá, de egyetlen esetet azért elmesélek.

Egy nem mindennapi élményről számolt be valaki, az interneten:

„Mégműtöttek, kivették a méhem és a bal petefészkem, aztán elindultam egy folyosón, amely szürke volt és sűrű, nagyon nehéz volt benne haladni. Elöttem egy pici gyertyaláng, utána én - magamat is lángocskaként érzékeltem. Az idő szinte végtelennek tűnt. Aztán ritkult a köd, s egyre világosabb lett, egész a napsütés rózsaszín-arany világító meleg izzásáig, és az előttem haladó láng eggyé vált ezzel a ragyogással, beleolvadt, eltűnt, bement. Sokáig ültem a kapu előtt. Fáradt voltam, egedül voltam. Először csodálkoztam, aztán kiáltozni kezdtem, jöjjenek értem, engedjenek be. Végig csodálatos zene szólt, vágytam arra a melegségre, boldogságra, amit odaátról éreztem. Aztán a zenében, mint egy kórus, érthetően szóltak hozzám (bennem/nem beszédhang), hogy menjek vissza, mert még dolgom van. Kétségbe esetem. Szeretettel, de határozottan visszaküldtek.

Aztán éreztem, hogy valahol mélyen hívnak. Valaki szólított, a segítségemet kérte. Elindultam visszafelé, mostmár száguldottam, pedig egyre sűrűbb és sötétebb volt minden. Megtaláltam azt a helyet: minden azt mondta, "fáj".

Megérintettem, csillapult. Aztán azt mondta, szomjas. Felszaladtam a magasba, és kinéztem, láttam a poharat a szívócsővel, megittam. Visszamentem a "fáj"-hoz, és tovább simítottam, ragasztgattam a sebeket.

A műtét utáni nap hajnalán tértem magamhoz teljesen...

Nagyon gyorsan talpra álltam, ekkor tanultam meg, mire való a kezem...

Azóta is többször előfordul, hogy belől látom magamban, vagy másnál is néha, ha valami betegség van, a gyulladás helyét...

Az elbocsátásánál az orvos sajnálatát fejezte ki, hogy nem vették észre a terhességem a műtét előtt. A pici lángocska, aki után én elindultam, az a meg nem született gyermek volt."

TIZENHATODIK GONDOLATKÖR

A SZÁLAK ÖSSZEFUTNAK - TÁGULÓ VILÁGEGYETEM

Az információk áradata felgyorsult ütemben talál rám, és tudom, hogy nem én vagyok az egyetlen, hisz ahogyan mindannyian egyre magasabb rezgéstartományba kerülünk, mind többen nyílunk meg az Univerzum felé. Igen kedves embereket ismertem meg az utóbbi időben, akikhez a kölcsönös szeretet szálai fűznek, és akikkel valahol, valamikor, valamelyik előző életünkben bizonyára - több-kevesebb időre - a földi életünk szálai összekapcsolódtak.

A reinkarnációban egyes kultúrák mindig is hittek, sőt, nem csupán Keleten, hanem a nyugati kultúrában is fellelhető, csak a mi generációnk csodálkozott rá, hisz hosszú időn át a vallás, a természetgyógyászat, a spiritualizmus tiltott és titkolt területnek számított. Nem kisebb hírességek, mint Gothe, Carl Jung, Eugen O'Neill, Albert Schweitzer, Victor Hugo, John Masefield, John Milton, Ralph Waldo Emerson, Henry David Thoreau, Dante Gariel Rossetti, Nagy Frigyes, Nietzsche, Cicero, Tolsztoj, Platón, Leonardo da Vinci, Voltaire, Benjamin Franklin hittek a halhatatlanságukban, tudták, hogy újra és újra leszületnek a Földre. Vajon csak a különleges elmék voltak ezzel tisztában? Valószínűleg a nagy többség nem, hisz az egyházi tanítások más irányba terelték az emberek tudatát. Meditációban azonban kitárulkozik a spirituális valóság egy része, de csak annyit tudhatunk meg, amit a beszűkült földi agyunk még el tud viselni. Számunkra, földi emberek számára azonban ez is maga a csoda.

Egyszer a kezembe vettem a Bibliát, a Jelenések könyvének nyitottam fel. Borzalommal töltött el az a mérhetetlen sok kegyetlenkedés, amit ott olvastam. Akkor azt mondtam, ez nem lehet, hisz a legelvetemültebb rablógyilkos sem képes ilyen kegyetlenkedésekre, Isten pedig pláne nem lehet ilyen bosszúálló, hisz Ő jóságos. A magyar nyelv is a "jó Isten" kifejezést használja. Félretettem a Bibliát, és azóta se vettem a kezembe. Tudtam, hogy a tanok szájhagyomány útján terjedtek egy ideig, nem közvetlenül Jézus halála után írták le. És ami szájhagyomány útján terjed, az már a legjobb szándék mellett is torzul. Aztán hagytak is ki belőle részeket, módosítottak is rajta. Nem tudtam eldönteni, melyik egyház tanítását tudnám elfogadni, és arra a megállapításra jutottam, hogy még a legjobb szándék mellett se biztos, hogy bármely egyház a teljes igazságot tanítja. Amikor becsuktam a Bibliát, arra kértem a jó Istent, mutassa meg nekem a helyes utat, azt, hogy hogyan kell élni, és közvetlenül Tőle szeretném tudni az igazságot. És Ő megmutatta. Embereket küldött hozzám, akik nyitottak voltak a spiritualizmusra, sokat tanultam tőlük. Majd jött valaki, aki kölcsönadta nekem a Beszélgetések Istennel c. trilógia harmadik kötetét. Szinte faltam a könyvet, nem bírtam volna letenni. Minden szabad időmet az olvasására fordítottam. Aztán elolvastam az első, majd a második kötetet, és végül ismételten a harmadikat. Annyi tisztaság és oly sok szeretet áradt a könyvekből, hogy ez lett a „Bibliám”.

A teremtés valóságos mibenlétét a keleti tanok közelítik meg leginkább, amit a trilógia valahogy így fogalmaz meg: először volt a szintiszta energia, a paradicsomi állapot, amikor nem létezett a dualitás, a yin és a yang, csak a tiszta szeretet, az ősergia. Őt nevezzük Istennek. A teremtő azonban így nem tudta meg tapasztalni a "jót", mert nem létezett "rossz", ezért teremteni kezdett: létrehozta az egyből a kettőt: a yint és a yangot, a két ellentétpárt, melyek egymást kiegészítik, állandóan egybeolvadnak, változnak, és egymás nélkül nem tudnak létezni. Ha odafigyelünk az életünk eseményeire, mindannyian meg tapasztalhatjuk, hogy valóban minden rossz magában hordozza valami jónak a csíráját. Hogyan tudnánk érzékelni a boldogságot, ha nem tapasztalnánk meg a boldogtalanságot? Hogyan örülhetnénk anappali világosságnak, ha nem lenne

éjszaka? Hogyan örülhetnénk annak, hogy süt a Nap, ha nem lenne borús idő? Hogyan tudnánk értékelni az egészségünket, ha nem tapasztalnánk meg a betegséget? Csakis így fejlődhetünk, így valósíthatjuk meg önmagunkat, így tapasztalhatjuk meg, kik is vagyunk valójában. Isten ezért teremtett minket, mert Ő is így tudja megtapasztalni önmagát - rajtunk keresztül.

A yin és a yang azután tovább osztódott: létrejött a kettőből a három, és így tovább. A teremtés maga a csoda! Az Univerzumban minden összefügg, és annak törvényszerűségei működnek. E törvényekbe nem avatkozhatunk bele. De meghagyta a Teremtő a szabad akaratunkat. Életünk folyamán a megoldá-sokat tálcán kínálja az Univerzum, csak hallgatnunk kell a belső hangra. És itt jön be a szabad akaratunk: aszerint cselekszünk, vagy sem. A sorsunkat - az eleve elrendeltetetteken túl - ezáltal mi magunk szabjuk meg. Ezért van az, hogy az egyik ember boldognak, a másik boldogtalannak érzi magát, az egyik sikereket ér el, a másik kudarccokat él meg. A kudarccok azonban megedzik az embert, és tanulásra serkentik. Én is sok kudarcot éltem meg, és most kezdem élvezni az életet, átélni az apró örömek gyönyörűségét. Boldog vagyok, hogy éppen itt, és éppen most élhetek. Felemelő érzés átélni ezt a kort, és hálával tölt el, hogy a magasabb rezgéstartományba kerülésünket megélhetem, mert maga a csoda látni a gyors ütemű változásokat, látni, hogy mások hasonlóan élik meg ezt, és hogy küldhetem az emberek felé a gyógyító szeretet-energiát, ami segíti őket a félelmük leküzdésében, a lelki gyógyulásukban. És gyönyörűséggel tölt el, amikor ezt mások is viszonzozzák. Így tudunk egymáson kölcsönösen segíteni, hisz mindannyian EGY-ek vagyunk.

Brian Weiss: Lélektársak c. könyvéből a saját szavaim köszöntek vissza rám. Azt mondtam: azért élünk a Földön, hogy szeressük és segítsük az embertársainkat. A könyvben ez így hangzik: "Tanítsd őket arra, hogy szeressék és segítsék egymást." Már gyerekkoromban, öntudatlanul is ezt éreztem, és eszerint éltem.

Volt néhány évtized, amikor úgy éreztem, a jóért csak rosszat kapok cserébe, és ez nagyon elkeserített. Haragudtam magamra, amiért nem tudtam ugyanúgy viszonyulni másokhoz, ahogyan hozzám viszonyultak az emberek, akkor nem szerettem az életet sem. Ma hálával tölt el, hogy ismét rátalálhattam a helyes útra, aminek következtében az életem gyökeresen megváltozhatott. Megtanultam szeretni önmagam. És még egy igen fontos dolgot tanultam meg, amit a férjemnek köszönhetek: nem szabad feltétel nélkül, mindenáron, mindenkien segíteni, mert ezzel gátoljuk embertársaink fejlődését. Csak azon lehet és szabad segíteni, aki maga kéri. Ez egyaránt vonatkozik úgy a gyógyításra, mint az élet más területére. Egy anyának fájdalmas látni, ha a gyerekei az élet nehézségeibe ütköznek, és szeretné őket - a saját tapasztalatai alapján - ellátni jó tanácsokkal, de nem szabad befolyásolni a sorsukat, mert azzal az útjukat kereszteljük, gátoljuk őket a fejlődésükben. Néha keserves ta-pasztalatok árán jutunk el idáig.

Hogyan futnak össze a szálak?

Megtanultam bánni a pálcával, és megtanultam energiával gyógyítani, sőt a pszí-sebészetet is. Tudom, hogyan lehet akupresszúrával megfordítani a farfekvéses magzatot, ezzel megmentve az anyákat a császármetszéstől, de ami még csodálatosabb, létezik egy pont, amivel a klinikai halálból is vissza lehet hozni embereket, természetesen, csak akkor, ha "odafönt" megengedik, vagyis még nem jött el a távozás ideje. Tudtam, az egyiptomiak ábrázolták a rajzaikon a pálcát, tehát ők is használhatták.

Később olvastam a Hathorokról, akik elmondták, hogy nálunk magasabban fejlett lények, ők már túljutottak ezen a fejlődési szakaszon, amelyben most mi

vagyunk. Nagyon szeretnek bennünket, embereket, és a testvéreiknek tartanak. Tudomásunkra hozták, hogy segítettek Atlantisz idején, Egyiptomban, a fáraók idején, és most újra eljöttek, hogy segítsenek ezt a kaotikus időszakot átvészelni, mely a magasabb rezgésszintre kerülés velejárója. Biztos vagyok benne, érzem, hogy a gyakorlataik nemcsak az egészségi állapotomra voltak pozitív hatással, hanem hozzájárultak ahhoz is, hogy fittebb lettem, és lelkileg is sokat fejlődtem, lényegesen erősebbé váltam.

Ezután következett Brian Weiss két könyve: "A mesterek üzenetei", majd a "Lélektársak". Az író eredetileg agykutató lévén, racionális gondolkodású volt, de mint pszichiáter, hipnózissal is foglalkozott. Az egyik páciense spontán visszajutott a múltba, ekkor döbbsent rá, hogy létezik valami más is a földi életen kívül. Így kezdte kutatni a spirituális valóságot. Rengeteget tanult a pácienseitől, akik nem csupán az előző életeikről számoltak be, hanem némelyikük a mesterek üzeneteit is közvetítette, s így kapta "odaátrol" a segítséget, hogy segíthessen az embertársain. A tudás mindig jön más dimenziókból, csak meg kell tanulni odafigyelni. Ma dr. Weiss magánpraxist folytat Miamiban, képzett pszichológusokat is alkalmazva, akik szintén regressziós hipnózissal gyógyítanak. Ő maga szemináriumokat, gyakorlati csoportfoglalkozásokat, szakmai továbbképzéseket is tart, úgy az Egyesült Államokban, mint külföldön. Több műve is megjelent, így adja át az információkat emberek ezreinek. Küldetése csodálatra méltó.

A Lélektársak c. könyvében beszámol - többek között - egy esetről, amikor az egyik női páciensét visszavitte az előző életébe, aki Egyiptomban gyógyítónak tanult, és elmesélte, hogyan gyógyítottak. Ő ebben az életében mit sem tud a gyógyításról. Megemlíti Hatort, akit istenként tiszteltek, és aki segítette őket. Elmeséli, hogy pálcával gyógyítottak, s a pálcában folyékony energia van (tehát áramlik az energia). Több pálcát is használtak, s ezekkel képesek voltak szöveteket regenerálni, sőt, elvesztett végtagokat is újranovesztettek. Alkalmazták a kézzel történő gyógyítást. Van, aki ráteszi a beteg testrészre a kezét, de a fejlettebb gyógyítók csak fölötté húzzák a kezüket. Az aura több rétegében is el kellett végezni a kezeléseket. Képesek voltak halottakat is feltámasztani, de ezzel sietni kellett. Erre azonban csak akkor kerülhetett sor, ha engedélyt kaptak rá. Itt bizonyára a klinikai halál állapotára gondolt. Én is tudom, hogy csak azokat az embereket lehet gyógyítani, akik gyógyulását engedélyezik. Ez főként vonatkozik a menthetetlennek tartott betegekre és a pszí-sebészetre.

Apránként feltárul a múlt, és ezáltal mi is szert tehetünk az ősi tudásra.

Felvetődik egyesekben a kérdés, hogy a táltosok hogyan kaphatták vissza az ősi tudásukat, hisz tűzzel-vassal irtották őket. Először én is elgondolkoztam ezen. Hajdan, az utolsó táltos megmondta, ha majd eljön a vízöntő korszak, akkor újraélednek a táltosok. És eljött... Ki kell nyílnunk ahhoz, hogy az érzékszerveinken túl is képesek legyünk érzékelni dolgokat, aztán ha ez megtörténik, kapjuk az Univerzumból az információkat. Mégpedig mindenki ahhoz az információhoz és olyan mértékben jut hozzá, amelyre és amilyen mértékben szüksége van, ahhoz hogy a küldetését teljesíthesse. Így jött le a táltosok ősi tudása is, a gondolati rezgések által.

A fejlődés folyamatos, tudom, hogy még rám is sok tanulás, tapasztalatgyűjtés vár. Az univerzális tudás bennünk van, csak elő kell hozni. A fizikai létezésünk idején azonban nem rendelkezhetünk a teljes univerzális tudással, mert a tudatunk képtelen lenne mindazt elviselni. Ha nem is juthatunk a földi életünk során az összes tudás birtokába, hisz a beszűkült földi agyunkkal el

se bírnánk viselni, de sok mindent elő tudunk hozni, ami segít bennünket a teremtés folyamatában, mert az életkörülményeinket magunk teremthetjük meg. A sorsunk tehát a saját kezünkben van. Nincs értelme embertársainkat vagy Istent hibáztatni a nehéz körülményeinkért, a kudarcainkért, mert azért kizárólag mi magunk vagyunk a felelősek, a gondolatunk erejével teremthetjük meg a körülményeinket.

TIZEHETEDIK GONDOLATKÖR

KAPCSOLAT a SZENT ELEMekkel és a FÖLDANYÁVAL

A kínaiak az 5 elem tanára építették fel a gyógyításukat. Minden elemhez kapcsolódnak évszakok, színek, ízek, érzelmek stb. Fantasztikus volt számomra a felismerés, hogyan függ össze ez a tan az aurával, a betegségek lelki okai hogyan gyógyíthatók energetikai szinten. Már a tanulmányaim során feltűnt, hogy míg az általános természetgyógyászat azt vallja, 3 szinten létezünk: fizikai, lelki és szellemi síkon, addig a kínaiak úgy fogalmazzák meg ezeket a szinteket: fizikai, energetikai és szellemi sík. A Hathoroknak köszönhetően értettem meg az összefüggéseket.

Ők azt mondják, az auránk egyik rétege, a lelki testünk apró színes, csillogó részecskékből áll. Minden érzelemnek megvan a maga színe, így pl. a bánat, szomorúság színe a fehér. Az egyes érzelmek a testünk bizonyos területeire koncentrálódnak. Amikor pl. bánkodunk valami miatt, akkor a mellkasban, a szív-tüdő tájékán érzékeljük ezt az érzelmet, és ugyankor az auránk lélektestében a fehér szín válik uralkodóvá.

A kínaiaknál a tüdő a fém elemhez tartozik. A színe a fehér, a hozzá tartozó érzelem pedig a bánat, szomorúság, ami károsítja a tüdőt. Tehát a tüdő, ill. a légzőrendszer kezelésével, gyógyításával a szomorúság is csökken, ill. feloldható.

Nézzük pl. az alkoholbetegeket. Mint tudjuk, az alkohol hatására felszaporodnak a méreganyagok a szervezetben: a legnagyobb mértékben a méregtelenítő szervünkben, a májban, kisebb mértékben a vesében és egy egész kis mértékben a tüdőben. A fülakupunktúrás kezelések - az idegrendszer harmonizálásán kívül - ezeket a szerveket célozzák meg.

Mint ahogy azt tapasztalhatjuk, ezek az emberek tele vannak dühvel, indulattal, ami a májat károsítja. Ennek a pontnak a kezelésével ezt a negatív érzelmet lehet csökkenteni.

Valamitől félnek, gátlásaik vannak, kisebbrendűnek érzik magukat, ami arra készteti őket, hogy az alkoholba menekülve, ezek a gátlásaik feloldódjanak. A félelem viszont a vesét károsítja. A vese pont kezelésével a félelemérzést csökkentjük.

A gátlásaik következtében nem tudnak megfelelő kapcsolatot teremteni, nem tudnak megfelelően alkalmazkodni az embertársaikhoz, képtelenek kiteljesedni, az életük vakvágányra fut, s mindez szomorúvá, megkeseredetté teszi őket. A szomorúság károsítja a tüdőt. Ennek a pontnak a kezelésével pedig ezt az érzelmet lehet csökkenteni.

Egy energiahányos állapot, yin-hiány lép fel náluk, vagyis szeretethiány, tehát a erősíteni kell a szeretetet. Erre alkalmas a fülakupunktúra.

Ahogy az ember spirituálisan fejlődik, úgy jut újabb, a fizikai érzékelésen túli tapasztalatok birtokába.

A Hathoroktól tudtam meg, hogy a szervezetünk felépítésében részt vevő elemek /a szent elemek/ - föld, víz, levegő, tűz - is élnek. Mindegyik elemnek megvan a neve. Ha ezeket egymásután mondogatjuk /mantráljuk/, akkor kapcsolatba kerülhetünk velük. Mindent szeretek kipróbálni, hát ezt is megtettem, ...és egyszer csak a következő történt:

Egy alkalommal ahogy leültem, a talpamban bizsergést éreztem, majd egy zsibbadásszerű érzést, aztán remegni kezdett a lábszáram, de nem látható

módon, hanem mélyen, szinte a csontvelőmben érzékeltem. Nem tudtam, mi történt, hisz nem voltam ideges.

Később ugyanez megismétlődött, amikor leültem. Aztán felálltam, és mászkálni kezdtem. Erősödött ez az érzés, majd olyan dübörgő rezgéssé változott, mint amikor a betont verik fel, és a gép berezonáltatja még a házat is. Ezek a nagyon erős rezgések lentől jöttek. És ekkor beugrott a tudatomba: kapcsolatba kerültem a Földanyával. Szegény Földünk nagyon szenvedett, háborgott, mintha valahol földrengés lett volna. Akkor még nem is sejtettem, hogy egy nagy természeti katasztrófa - a Tsunami - következik majd be.

Azóta is szoktam érezni hasonlót, csak most már inkább a talpamra koncentrálódik egy bizsergés-szerű érzés. Néha erősebb dübörgést is érzek, tudom, érzem, hogy ilyenkor szenved szegény Földanyánk! A kínai 5 elem tana szerint is a földelemhez tartozom, sőt, a maya-naptár szerint is hozzá fűz egy kötődés.

Minden létező = energia! Minden = rezgés! A rezgések harmonizálásával helyreállítható az egészség. A rezgésterápiát orvosok is alkalmazzák. Egy agykutató, egyetemi tanár, természetgyógyász a zene rezgéseivel gyógyít, ami megnyugvást és szeretetérzést közvetít.

<

TIZENNYOLCADIK GONDOLATKÖR

CSODÁK, VALAMINT EGY BETEG KISLÁNY KARMÁJA

Levelezek Amerikába egy fiatal magyar nővel, Los Angelesben él. Egy alkalommal - hogy régi vágya teljesülhessen - elutazott a Niagara-hoz. Ott egy panzióban szállt meg. A visszaútra is megváltotta a buszjegyét, és a pénztárcájába tette, ami elveszett.

Közben felhívtam telefonon akkor este (ott még délután volt). Mondta, 200 dollárra lenne szüksége. Kénytelen lesz colás dobozokat gyűjteni, hogy pénzhez jusson. Nagyon megsajnáltam, küldtem neki szeretetenergiát (arany fényt), és egy arany burokkal védtem le. Abban a pillanatban a burok mintha a sajátjává változott volna, minden irányba áradtak belőle az aranyló fénysugarak, ugyanúgy, mint belőlem. Ezután kértem a jó Istent, segítsen neki, szüksége lenne 200 dollárra. Még aznap délután kiment a Niagara-hoz, pedig esett az eső. Ott találkozott egy imádkozó férfival, akinek elpanaszolta, mi történt. A férfi még aznap este megkereste a panzióban, és 200 dollárt vitt neki. Mondta Isten, hogy mindig annyit kapunk, amennyit kérünk. Ezt most meg is mutatta nekem. Amikor megtudtam, mi történt, potyogtak a könnyeim.

Egyre több ember jut spirituális tapasztalathoz, de sokukat felkészületlenül éri. Egy ilyen eset:

Egy ismerősöm írta, hogy egyik kollegája kiment az erdőbe, gombászni. Egyszer csak kívülről látta a saját testét. A következő kép: futva menekül, és már kb. egy km-re van attól a helytől, és még a szemüvegét is elhagyta. Annyira megrémült, hogy orvoshoz fordult. Vizsgálták: EKG, EEG stb. Semmit se találtak, végül benyugtatózták.

Egy hölgy elbeszélése alapján:

Vihar volt, és egy erős késztetése támadt, hogy ki kell mennie a szabadba. Egy pillanat alatt egy fantasztikus spirituális tudás birtokába jutott. „Látta”, ahogy nőnek a növények, érzékelte, hogy sír és szenved a fa, amelyiket a házuk előtt kitépett a vihar, és a házuk tetejére borított. Látta az emberek ereit, ahogy folyik bennük a vér. Ez megrémítette. Tudta, hogy a házban gonosz erők vannak, akik megszállták a családját. Tudta, hogyan lehet elküldeni őket, csak azt nem, hogy nem szabad beleavatkozni a dolgukba. Miután kitisztította a házat, nem hagyták annyiban, hogy beleavatkozott a dolgukba, bosszút álltak rajta: kikészült idegileg, a pszichiátriára került, ahol begyógyszerezték. Ennek következtében elveszítette a kapott képességei egy részét. Itt a bizonyíték, hogy a hivatalos drogok lehúzzák az ember rezgésszintjét, megakadályozzák a spirituális fejlődést.

Korábban a lélektársamnak és családjának küldtem arany fényt, amit a szívükbe irányítottam. Ez szeretet-fény volt. A lélektársam mindig megérzi, ha küldöm. Ez fejlődött tovább, a gyógyításomban.

Az amerikai levelező partnerem ajánlott egy magyar hölgynek, akinek az unokája súlyos beteg volt. Engedélyt kaptam az 5 éves epilepsziás kislány

gyógyítására, az Atyától. Ez a kicsi lány az epilepszia legsúlyosabb fajtájában szenvedett. Igen komoly feladat volt, keményen kellett küzdeni az egészsége helyreállításáért. Úgy éreztem, mintha az Égiek ezt egy vizsgafeladatnak szánták volna. Vidékről hozták hozzám a kislányt. Amikor először láttam, az volt az érzésem, hogy valamilyen gonosz erő tartja a hatalmában. Mint utólag kiderült, nem tévedtem.

Közben megismerkedtem egy fiatalemberrel, akivel csodálatos dolog történt: kb fél percre megnyílt az Univerzumra a tudata, és akkor úgy érezte, hogy szó szerint mindent tud. Persze, aztán kitörlődött ez a tudás. Ennek hatására könyvet írt, ami arról szól, hogy egy férfi egy pillanatra összekapcsolja az elméjét a Föld összes emberének az elméjével. A szeretet, az összetartás és az egyensúly megteremtése a küldetése. A magasabb rezgéstartományba kerülésünket segíti. Ő hozott össze egy kollegájával, aki látó, és egy szerény, nagyszerű, tiszta lélek. Ő is besegített a kislány gyógyításába. Ő látta, hogy egy gonosz szellem fojtogatja a kislányt. Kérte szeretettel, hogy menjen el, az Atya megbocsájt neki, de a szellem nem hallgatott rá. Ekkor két fénylény megfogta, és elvitte.

A kislány egész megváltozott, pozitív irányban. De a gonosz támadások csak nem hagytak fel.

Mindig igyekeztem távol tartani magam a gonosz erőktől. Annyit már régebben is tapasztaltam, hogy félelemkeltéssel próbálnak manipulálni, viszont szeretettel le lehet győzni őket.

Még korábban 3x próbálkozott velem gonosz szellem, de leküzdöttem a félelmemet, és azt mondtam, szeretem, kértem, menjen el, én nem avatkozom a dolgába. Szót is fogadott mindhárom. Már jó ideje békén hagynak.

Egyik ilyen eset: Fülakupunktúrával kezeltem egy nőt az idegessége miatt. A fia sátánista volt, ettől borult ki. Egyik alkalommal elhozta a fia két rajzát. Ahogy néztük a rajzokat, mindkettőnk elkezdtett rázni a hideg, tetőtől-talpig libabőrösek lettünk, és még életemben nem tapasztaltam olyan erős félelmet, mint akkor. Kénytelenek voltunk kimenni az udvarra, ahol egy kicsit kezdtük összeszedni magunkat. Az asszony gyorsan el is köszönt. Én még a távozása után is éreztem, hogy ott van az az entitás. Azt mondtam neki: Nem félek, semmi közünk sincs egymáshoz, nem avatkozom a dolgába, de kérem, ő se avatkozzon az enyémbé. És még hozzátettem, hogy szeretem. Eltávozott, és nem jött vissza többé. A feltétel nélküli szeretet csodálatos hatalommal bír. Ezt megtapasztaltam akkor is, amikor fizikai síkon akartak nekem ártani. A szeretet még az ellenséget is leszereli.

Visszatérve a kislányra:

Kezdetben csak energiával kezeltem.

Az orvosok azt mondták, a homloklebenye károsodott a rohamok hatására. Csukott szemmel láttam több kis fehér pici foltot rajta, amit el kezdtem arany fénynyalábokkal beforrasztgatni. El is tűntek a foltok.

Ez újdonság volt a gyógyításomban. Aztán újból láttam egy pár foltot, amit megkezeltem. Végül arany fénnel bevontam a homloklebenyét, és az egész kislányt egy arany burokkal vettem körül, hogy levédjem. Ekkor a kislány fejéből minden irányba áradtak az arany sugarak.

Közben ismét látta a gyógyító társam, hogy gonosz erők támadják a kislányt, még mielőtt beletettem volna az arany burokkba. Ekkor egy angyal segített eltávolítani a „gonoszkát”, és azt látta, hogy az angyalka gyógyítja. Majd később még látta, hogy megnyílik egy fénykapu, elviszik a kislányt, és az Égiek különböző műtéteket hajtanak végre rajta.

Később egyszer azt látta a társam, hogy egy virágos réten játszadozik egy kislány, és egészséges.

Közben felvitték Pestre a kislányt a Bethesda Intézetbe, ahol az epilepsziásokat kezelik. Három napja volt fent, amikor írta a nagymamája, hogy kevés rohama van, az is csak hajnalban. Azelőtt előfordult, hogy naponta több mint 100 rohama is volt. Nem habzik a szája a kicsinek, hanem talán fél percig tartó görcsei vannak. Az epilepsziának ez a fajtája igen veszélyes.

A gyógyszerekre nem reagál a kislány. Persze, hogy nem, mert karmikus a betegsége. Sokszor kérdeztem az Atyát, mindig azt a választ kaptam, hogy meggyógyul. Mivel a karmába nem szabad beleavatkozni, ezért újból megkérdeztem az Atyától, gyógyíthatom-e a kicsit. Az alábbi párbeszéd zajlott le köztünk:

- Drága, jó Istenem!
- Mondd, lányom!
- Gyógyíthatom a kicsit?
- Minden további nélkül.
- Ezzel nem avatkozom a karmájába?
- Nem, hanem segítesz megszabadulni a karmájától.
-

Amikor levédtem a kicsi lányt, láttam a gonosz erőket, ahogy próbálják támadni, de csak a burokg jutnak el, ezért igen dühösek.

Végül sikerült a kislányt levédeni egy olyan erős arany burokkal, aminek a szélei nem látszottak, a végtelenbe vesztek.

A kislány tünetmentessé vált, megszűntek a rohamai. Igen kemény küzdelem, de boldogító érzés volt.

Sajnos, nem sikerült véglegesen meggyógyítani a kislányt. Egy idő után, amikor már nem tettem rá védelmet, újra kezdték elővenni a rohamok.

Miközben a kislányt gyógyítottam, még két érdekes dolog is történt.

A lélektársam, aki nem gyógyító, csak magas spirituális szinten áll, megismerkedett egy végbélrákos (áttétes a rákja) férfival. Sokat beszélgetett vele, és küldte felé az energiát gondolatban, mert szeretett volna segíteni rajta.

Ezután lett egy erős aranyér vérzése, székrekedése, és úgy érezte, a beleiben 3 helyen elzáródás van. Nagyon megijedt, és kérte a segítségemet. Javasoltam, hogy méregtelenítsen, és először is keserűsóval hajtassa meg magát, hogy kitisztuljanak a belei. Ezt tette, én pedig előbb arany fényt vezettem végig a belein, majd egy arany gömbbel tisztítottam ki, persze, távból, és meg is kezeltem energiával. Ez egy újabb gyógy mód volt, amit "felfedeztem".

A betegséget könnyen magunkra vehetjük, ha laikusként gyógyítunk. Egy ilyen súlyos beteg esetében különösen óvatossá kell lenni: egyrészt az Égiek engedélye nélkül tilos gyógyítani, másrészt 3 szinten kell levédeni magunkat. Az is fontos, nehogy túlادagoljuk az energiát a betegnek, mert rosszul lehet tőle. Több gyógyító is megbetegedett, mert nem voltak ezekkel a dolgokkal tisztában.

Természetesen, a gyógyász is ember, ő is megbetegedhet, nem feltétlenül a gyógyítás következménye a betegsége, csupán valamilyen megoldandó feladata lett, fejlődnie, változnia kell.

Közben egy 46 éves vak nővel is elkezdtem levelezni, aki elhatározta, hogy meggyógyul. Mint írta, az orvosok kinevették, mert elhaltak a látóidegei. De már 2 éve fokozatosan javulgat a látása. Őt is kezelni kezdtem, először arany fénnel, majd bevontam a szemeit arannyal. Nagyon hálás, ez is javított a látásán.

És eközben történt még valami csodálatos dolog velem. Mindig szerettem volna angyalt látni. Ahogy bevontam a szemeit a fénnel, abban a pillanatban láttam, hogy ott terem egy angyalka, és a kezével gyógyítja az egyik szemét.

Nagyon érdekes, hogy többször, amikor hajnalban vagy reggel ébredtem, bevillant valami kép, valami kis történés. Először azt hittem, álmodom, de ez egész más. Ezek nem folyamatos álmokképek, hanem villanásszerűek. Az az érzésem, valamiféle jövőbe látás van kialakulóban nálam.

Hálásan köszönöm az Égieknek, elsősorban az Atyának, hogy újabb és újabb képességeim bontakozhatnak ki.

A honlapom alapján talált meg egy férfi /nevezzük Istvánnak/, aki az ország másik részéből keresett fel. Az édesapjának lágyrész daganata volt, túl a kemoterápián, a végső stádiumban. Már csak genetikai kapcsón keresztül lehetett elvégezni a szellemműtétet. Engedélyt kaptam rá az Atyától. István szerdán hajnalban indult hozzám, vonattal. Keddről szerdára virradó éjjel furcsa dolog történt. Felébredve, úgy éreztem, valaki van mellettem. Nem egy ember állt ott, a fizikai valóságában, hanem egy szellem. Rövidesen tudatosult bennem, hogy István édesapjának a fantomja, aki bejelentette, hogy nem akar tovább maradni, a lelke szabadságra vágyik, ezért el fog távozni. Könnyeket csalt a szemembe.

Istvánt már nem tudtam értesíteni, hogy ne induljon el. Az állomáson vártuk, kocsival. Amint megérkezett, rögtön az édesapja hogyléte felől érdeklődtem. Bevitték a kórházba, már nem tudtak vele kommunikálni – mondta.

Elvégeztem a szellemműtétet. Még nem találkoztam emberrel, akire ilyen mély benyomást tett volna a szellemműtét. Istvánra olyan csodálatos aranyfényt árasztott az Atya, hogy sokáig a hatása alatt volt. Ő valóban kilépett a testéből, ott volt a szellemkórház műtőjében, és ugyanúgy látott mindent, ahogy én. Látta azt is, hogyan műtenek a kezeim.

Amikor elkészönt tőlem, még akkor is állt, mint aki mondani szeretne valamit, csak nem találja a szavakat. Nehezen mozdult, mint akinek földbe gyökereztek a lábai, az átélt élménytől.

Másnap meghalt az édesapja.

Miért kaptam mégis engedélyt a műtetre, amikor látszólag értelmetlen volt? István egy mély érzelmű ember, aki nagyon szerette az édesapját, és lelkiismeret furdalása volt, mert úgy érezte, nem tett meg mindent az apukája gyógyulásáért, mivel lekötötte a munkája. A jó Isten így segített neki, hogy ne önmagát hibáztassa egész élete során. Ezért adott engedélyt a látszólag értelmetlen műtetre.

A maya-naptárról jut eszembe egy igen különleges, egyedülálló élmény, melyben részem lehetett. A Teremtő nagyon szeret engem, hogy ezt megadta. Abban a szerencsében részesülhettem, hogy megismerkedhettem a Beszélgetések Istennel c. trilógia fordítójával. Ő hozott össze egy Kanadában élő magyar gyógyítóval, aki éppen hazalátogatott. Egy újabb fantasztikus emberrel találkozhattam. Itthon is vállalt előadás-tartást, ceremóniát. Igen sokrétű a tudása: a kínai orvoslástól, az indián gyógy módig. Több indián törzs is beavatta. Már gyerekkorom óta nagy csodálója vagyok az indiánoknak, és különös szeretetet érzek irántuk. Valamelyik előző életemben köztük tartozhattam, vagy talán az ősi magyar-indián testvériség érzése élhet bennem? Nem tudom.

Meghívtam hozzánk a kanadai gyógyítót, nagyon érdekelt néhányunkat a ceremónia. Összejött rá egy társaság. Nem igazán lehet szavakba önteni azt az élményt, amiben részünk volt. Éreztem az indiánok ősi szellemeinek a jelenlétét, a szellemi nagyságukat, ami egy pozitív érzéssel töltött el, mintha egy segítő, védő

őserő lett volna. A gyógynövényfüstöt sastollal terelte mindannyiunk testére a gyógyász. Megfigyeltem, hogy egy-egy résztvevőnek más és más testrészére hajtja a füstöt. Utólag rákérdeztem, vajon a beteg részeket gyógyította? Jól sejtettem, úgy volt.

A ceremónia csúcslénye a feltétel nélküli szeretet megtapasztalása volt. Talán az indián ősök is segítettek egy magasabb rezgéstartományba kerülni? Befejezésül, egymásután mindenki átölelt mindenkit. Az egyik hölgy kevésbé volt szimpatikus számomra, mégis, amikor átöleltük egymást, éreztem, ahogy a szívemben kinyílik a szeretet-virág. Igen meglepődtem. Ez akkor történik meg, amikor elértük a feltétel nélküli szeretet állapotát. Erre is a Hathorok tanítanak bennünket. Isten ismét megmutatott nekem valamit.

Elmeséltem pár embernek az élményemet. Az egyik ismerősöm azt mondta, biztos kábítószeres füstölő volt, az nyújtott ilyen felemelő élményt. Én azonban tudom, mit jelent elérni egy magasabb rezgésszintet, pedig sose próbáltam ki semmilyen kábítószer se. Olyan szeretetet tapasztalhattunk meg, amelyet még életemben nem éreztem. Ehhez nem kell bedrogozni, a szeretet bennünk van, és azt ki is sugározhatjuk mások felé, akár egy másik földrészen élő emberre is.

Még egy különleges élményben volt részem. A télen nagyon beteg voltam, egy orvos halálra rémisztett. Az orvostudomány mai állása szerint gyógyíthatatlan a betegségem. Ehhez társult még egy gyógyszermérgezés is. Két hétig gyógyígtattam magam, addig nem bírtam fent lenni. Megfogadtam, hogy ahhoz az orvoshoz nem megyek többé. Még ilyen se fordult elő velem... Aztán elmentem egy másik orvoshoz, aki beállította a gyógyszeremet, és azt mondta, nyugodtan igénybe vehetek bármilyen másfajta gyógymodot is, az ő kezelése mellett. Így is tettem. A pesti barátnőm távból gyógyított, majd egy hónap elteltével már annyira megerősödtem, hogy fel tudtam hozzájuk utazni. A barátnőm naponta kétszer kezelte meg, a férje pedig minden nap sétáltatott. Áldja meg őket a jó Isten! Ilyen egy igaz barát!

Amikor hazafelé utaztam, a vonaton pihenésképpen becsuktam a szemem. Ekkor egy pillanat alatt fent találtam magam az Atya előtt. Egy hófehér alakot láttam, olyasmi kinézetű volt, mint amikor gyerekkorunkban egy lepedőt tettünk a fejünkre, hogy ijesztgessük egymást a szellemekkel. Ahogy előtte álltam, a „lepel” alatt oldalra megemelte a két könyökét, majd arany fénnel ölelt át, és végigsimította vele egy párszor a hátamat. Közben telepatikus úton megkérdezte: „Ugye tudod, hogy ez miért volt?” Tudom – feleltem. Mire Ő: „Te egészséges vagy, most menj!”

TIZENKILENCEDIK GONDOLATKÖR

A FÉRJEM MÁSODIK BETEGSÉGE

A betegségünk sokszor egy vállalás, ami nemcsak a mi tanításunkat, hanem valaki más tanítását, fejlődését is szolgálja. A férjem, az előző súlyos betegsége után szépen felépült, és nem volt panasza a közérzetére.

Mintegy, a sors fintora, hogy 2007. húsvét hétfőjén láttam meg a férjem nyakán a daganatot. Megrémültem, de aztán arra gondoltunk, hogy a megfázás, fülfájás következtében begyulladt a nyirokcsomója.

Elmentünk egy idősebb főorvosnőhöz, a magán rendelőjébe, az ő tudásában megbízunk. Régi vágású orvos, aki még műszerek nélkül is tud diagnosztizálni, amellet kedves, megnyugtató egyéniség, árad belőle a szeretet. Türelmesen, hosszasan vizsgál és kikérdezi a beteget.

Régebben volt egy nagyon jó nevű, komoly tudással bíró körzeti orvosunk, a diagnózisai is biztosak voltak. Akkor volt ott ez a főorvosnő, felülvizsgáló orvosként.

A főorvosnő fertőzésre gyanakodott. Laborba küldte a férjemet – nagyon jók az eredményei, azt mondta, nem rák, hisz azt a vérkép kimutatja. Telefonon beszélt egy sebésszel, és elküldte hozzá, aki továbbküldte a gégeszetre.

Egy szerdai napon megvizsgálta a fül-orr-gégész, nem látott a nyálkahártyán eltérést, - felállította a diagnózist: a gége rosszindulatú daganata. Elküldte a férjemet tüdőrontgenre és csütörtökre a citológiára, azzal, hogy pénteken menjünk vissza, mert hétfőn /pünkösd!/ be kell menni Szegedre, a klinikára. Pénteken megbeszéljük a továbbiakat.

Hogy mit éltünk át! Teljes vizsgálati eredmények nincsenek, de diagnózis van - gondoltunk bele utólag, amikor egy kicsit magunkhoz tértünk. A tüdeje gyönyörű tiszta, mint azt a röntgen mutatta, nincs áttét, ez megnyugtató...

Amikor ezt megtudtuk, azonnal végeztem egy szellemműtétet, amibe még a tanítómesterem, az ENSZ-oklevéllel rendelkező gyógyász is besegített.

A citológián megkérdezte a beavatkozást végző főorvos, hogy honnan vegye a mintát. Azt feleltük, a nyirokmirigyből /amint a fül-orr-gégész mondta. Azt mondta az orvos, ő a daganatból vesz mintát. /Én is ezt tartottam logikusnak, nem értettem, miért tette fel ezt a kérdést./ Kétszer szúrt bele, gondolom, különböző vizsgálatokhoz kellett. A minta egy gennyes folyadék volt. Azt mondta a doki, ne menjünk vissza a gégeszetre pénteken, majd csak jövő szerdán, mert ki kell tenyészteni a mintát, és az időbe telik.

A férjem daganata ezután még néhány napig folyt: gennyes folyadék szivárgott belőle, majd a mintavétel után jó nagyra nőtt. Azt mondta itt, a helyi kórház adjunktusa, hogy ne ijedjek meg, nem a daganat nőtt, ilyenkor be szokott gyulladni.

Az eredmény: a gége rosszindulatú daganata, metastazissal a nyirokra. A szegedi klinikán azt mondták, meg kell operálni, eltávolítják a gégét és a fejbiccentő izmát, nem fog tudni beszélni, a nyakán keresztül lélegzik, és újra meg kell tanulnia nyelni. Előbb azonban csinálni kell egy gégetükrözést, amihez el kell altatni. Ezért még további vizsgálatokra lesz szükség. Ehhez elő is jegyezték.

Egy valamit nem közöltek: nemcsak tükrözést akarnak végezni, hanem kimetszenek egy darabot a gégedaganatból, hogy megvizsgálják. Szöveget ütött a fejemben, miért írja a férjem háziorvosa a beutalóra, hogy beavatkozáshoz kellenek a vizsgálatok. Rákérdeztem az itteni adjunktusnőre, aki megmondta

őszintén, milyen beavatkozásról van szó. Ekkor kijelentette a férjem, ő nem veti alá magát semmilyen beavatkozásnak. Végeztetni kellett nyaki és mellkas CT-t, újabb laborvizsgálat kellett /a laboreredmények jók/, továbbá el kellett menni a belgyógyászatra, hogy műthető-e. Az asszisztensnő készített egy EKG-t, a belgyógyász egy pillanatra a férjem mellkasára tette a sztetoszkópot. Jó szándékú volt a belgyógyász, mert felvilágosított bennünket, hogy nem kellene a férjemnek vizitdíjat fizetni, a betegsége miatt. Pedig anélkül nem végezték el a vizsgálatokat. Gondolom, hogy ebben a káotikus egészségügyi rendszerben még az orvosok sincsenek tisztában a rendeletekkel.

A mellkas CT nem mutatott áttétet, és a nyaki CT szerint se volt azon az egy daganaton kívül, több áttét.

Az adjunktusnő könyörgött a férjemnek, hogy műttesse meg magát, mert ha nem megy bele, akkor egy éjjel arra ébred, hogy fuldoklik, akkor pedig a mentő Szentesre viszi át, majd onnan viszik Szegedre, aztán vissza Szentesre, ahol nincs felszereltség. Felvetettem, mi lesz, ha a gégedaganat begyullad a szövettanhoz történő mintavétel következtében. Azt felelte, nem gyullad be. Pedig korábban ő mondta, hogy a nyirokdaganat begyulladt, amikor mintát vettek. Ennek ellenére, tudom, hogy jót akart, láttam, hogy őszintén törődik a betegekkel. Egy járókeretes idős nénit a bejáratig kísért, és elintézte, hogy a mentők visszavigyék a Szociális Otthonba, mert nem akarták elvinni. Rábeszélte őket, hogy úgyis útba esik az otthon.

Mindketten megijedtünk a kilátásba helyezett következményektől. A férjem búskomoran üldögélt, én pedig éjszakánként figyeltem, hogyan lélegzik.

Amikor ránk ijesztett az adjunktusnő, gondoltam, jó lesz alátámasztani fizikai síkon is a gyógyulást, és telefonon beszéltem egy, az ország távolabbi részén élő gyógyással, akinek egy gyógynövénykutató cége van, ők maguk gyógynövény tinktúrák, olajok gyártásával is foglalkoznak, és amellet – állítólag - sikeresen gyógyítják a rákbetegeket. Maga a gyógyász is kigyógyult 4 fajta rákból. Elmondta, mit és hogyan szedjen a férjem.

Nagylányunk beszélt egy pesti belgyógyász-onkológus szakorvossal, aki kínai orvoslással is foglalkozik. Azt tanácsolta, ne menjünk bele a mintavételbe, mert kivérzik a gégedaganat, és szétcsapják az egész testébe, még a hasnyálmirigyre is rámeget. Én is így gondoltam.

Később meglátogatott bennünket a sógorom fia, aki Pesten, az Onkológiai Intézetben műtős. Ő is érdeklődött az onkológusoktól, azt mondták, nem tudják meggyógyítani, csak legfeljebb az életét hosszabbítani.

2007. június első fele:

Nem ment be Szegedre azon a bizonyos hétfői napon a férjem, halasztást kértünk. Aznap este méregtelenített, ionizátorral. Koromfekete lett a víz. Azon az éjjelen furcsa élményben volt részem. Felébredtem, és arra gondoltam, ez a szellemműtét következménye, tisztul a szervezete, és már beindulhatott fizikai síkon is a gyógyulás. Egy idő után újra elaludtam, majd reggel teljesen megnyugodva ébredtem, tudtam, hogy nem lesz baj, meggyógyul a férjem. Kilenc évvel ezelőtt már átéltem egy ilyen erős megérzést, ami be is igazolódott. Ahogy felkeltem, a bal vállamon láttam egy hosszú, piros, karcolt csíkot, ami a felkaromra is áthúzódott egy darabon. A bal combomon egy 10 forintos nagyságú kék ütőfolt keletkezett, a jobb könyökhajlatomban, a vénámon egy borsónyi nagyságú sötétlila folt volt, úgy nézett ki, mintha vért vettek volna.

Még azon a héten, csütörtökre sikerült nagy nehezen időpontot kapnunk az említett gyógyászhoz, ahol egy fantasztikus tudású (így gondoltuk) látót ismerhettünk meg. Mint mondta, onkológusokkal is kapcsolatban áll. Amikor megmondtuk, hogy nem egyezik bele a műtétbe a férjem, akkor felvilágosított bennünket, hogy az operációval a gégéjét eltávolították volna, de a

nyirokdaganathoz nem nyúlhatnak. A nyakizmát azért kellett volna kioperálni, hogy legyen hely a nyirokdaganat növekedéséhez.

Azt mondta, rosszabbra számított. Volt, akinek egész nagy volt a nyirokdaganata. Megtudtuk tőle, hogy 17 évestől, idős néniig, minden korosztályt gyógyítottak már ki a rákból. Míg az orvosoknál 10-ből 5 beteg gyógyul meg, addig náluk átlag 10-ből 9 a gyógyult eset - mondta.

A férjem édesapjával kapcsolatban elmondott pár dolgot, ami meglepő volt, annál is inkább, mivel már rég nem él a papa. Megállapította, hogy a férjemnek szívritmuszavara van, gyenge a tüdőkapacitása /ezt a mellkas CT is kimutatta, de ezt a leletet nem vittük magunkkal/. Mondta, ezek rontják a műtéti esélyeket. Megállapította, hogy nincs máshol áttét, amit az orvosi vizsgálatok is alátámasztottak. Előny a gyógyulás szempontjából, hogy a két daganat között nincs energetikai összefüggés. Igen megörültem, amikor kijelentette, hogy a gégedaganat már kezd visszafejlődni. Ez bizonyítja, hogy valóban átíródott fizikai síkra a szellemműtét, és már beindult a gyógyulási folyamat. Mint később kiderült, a nyirokdaganatra nem íródott át a műtét, mert közvetlen utána beavatkoztak a mintavétellel.

Ahogy az egyes betegségek sorban alakulnak ki, mintegy láncreakciószerűen, ugyanolyan sorrendben következik be a gyógyulás is.

Azt mondta a gyógyász, hogy a férjem az édesapjától és tőlem kapott vért, mert vérmérgezése volt. Ekkor mondtam el neki, hogy miket láttam magamon kedden reggel. Megerősítette, hogy valóban a véradás nyoma volt. (A véradás természetesen, egy másik dimenzióban történt, szellemi síkon.)

A nagylányunk egy időben megálmodta a baleseteket, csak azt nem tudta, hol és kivel fog megtörténni – aztán másnap látta a TV-ben, hogy úgy történt, ahogy álmodta. Szörnyű rossz érzés volt, hogy nem tud segíteni, és maga az állandó feszültség is. Egy idő után végre sikerült megszabadulnia ezektől az álmoktól, amiket én inkább látomásoknak neveznék. Most, ahogy az édesapja beteg lett, akit nagyon szeret és félt, azt álmodta, hogy gyógynövényeket gyűjtött, és meggyógyult az apukája. Azóta teljesen nyugodt, és biztos a gyógyulásában, ahogy én is.

2007. aug. 10.

Furcsa, hogy amikor valaki súlyos beteg lesz, valahogy kerülnek az emberek, nemcsak a személyes találkozást, hanem még a szóbeli érintkezést is. Vagy talán nem is annyira furcsa, hisz ki szeret negatív dolgokkal foglalkozni? Valahol érthető, viszont egy betegnek igen fontos a törődés, egy biztató szó, egy mosoly. Ha még a gyógyítójától se várhatja ezt el az ember, akkor az ismerősökre, rokonokra miért is kellene számítania?! Ilyenkor derül ki, hogy ki az igaz rokon és barát. Mert vannak jó emberek, és egyre többen lesznek, leszünk, ugyanis a kvantumugrásokkal fokozatosan kerülünk magasabb rezgéstartományokba, ahol egymás szeretete, megbecsülése, segítése lesz a legfontosabb az emberek számára.

Eltelt két hónap azóta, hogy a látónál jártunk, és azóta egyszer se tudtunk vele beszélni. Telefonon se volt elérhető, csak a titkárnőjén keresztül lehetett üzeni oda-vissza. A férjem fogyott, a daganata „hízott”, és kifakadt. Ez várható volt, már látszott, hogy ez lesz a vége. Annyit üzent a titkárnőjén keresztül a gyógyító, hogy hagyjuk abba a pakolást.

Ekkor kétségbe estem, attól féltem, szétcsapódik a szervezetében a rák.

A pesti barátnőmet hívtam fel, aki közel 30 évig dolgozott az egyik jó hírű pesti kórházban, kutatóként, majd tibeti orvoslást tanult. Ő nyugtatott meg, hogy nem lesz baj. Anyukám szintén rákos volt, 55 évesen lett beteg. Az orvosok lemondtak róla, azt mondták, utolsó stádiumban van, menthetetlen. Neki volt hasonló

kinézetű a daganata, nem sok kellett, hogy kifakadjon. Emlékszem, ettől féltek az orvosok. Anyukámat megműtötték, és sugarazták. Tudta, hogy a beteg apukámnak és nekem is szükségem van rá. Ezután még 28 évig élt, 83 évesen ment el.

Semmilyen más módszert nem lehetett a férjemnél alkalmazni, mintha mindent leblokkoltak volna. Egy afrikai gyógynövényről olvastam a Gyógyhír magazinban. Tafedim tea néven kapható Magyarországon. Teljesen „be voltam zsongva”, hogy as férjemnek kell az a tea, mert az fogja meggyógyítani. Volt egy érdekes álmom /vagy talán látomás?/: egy újságcikk-kivágást láttam, és telepátikus úton közölték velem, hogy „a gyógynövény alkotóelemei fokozatosan gyógyítanak”. Ez kimondottan az afrikai növényre vonatkozott. Hogy honnan tudom? Hasonló nagyságú újságcikk-kivágást vizualizáltam, mint a magazinban található cikk.

Beszéltem telefonon a hölgygel, aki behozta hazánkba a növényt, miután ő maga kigyógyult tőle a rákból. Elmondta, milyen adagban igya a férjem a teát, de azt is, ha az 5 napos kúra alatt nem kezd puhulni a daganat, akkor nincs értelme folytatni. Ezt nagyon korrektnek tartottam, mert nem a pénzszerzésre megy rá.

A férjem itta ugyan a gyógyteát, kezdett is fellazulni a daganata, de láttam, hogy nagyon nem tetszik neki a teaivás. Majd jött a pesti barátnőmtől egy telefon, hogy kérdezzem meg a pálcát, mert neki azt mutatja, nem jó ez a tea. Nekem is ezt mutatta a pálca, így leállt vele a férjem. Viszont az állapota romlott, nem tud aludni, mert akárhogy fekszik, nyomódik a daganata, és fáj.

Ugy volt, hogy augusztus elején kell visszamenni a látóhoz. Elég furcsa volt a titkárnője viselkedése, és a magyarázkodások, lényeg, hogy nem kaptunk időpontot, még a mai napig se (aug. 27.). Közben a gyógyász beteg lett, valószínűleg influenzás. Ennek már 3 hete.

Tudtam, hogy lépni kell valamerre, hisz rajtam kívül még 3-an azt az infót kapták, hogy meggyógyul. Ahányszor rákérdézek, mindig ez a válasz.

Közben egyik éjjel volt egy látomásom. Nem álom, mert ébren voltam. Láttam, ahogy az égi gyógyítók két oldalról körbe veszik a férjemet, és kezelik. Nagyon megnyugtató volt. Isten mindig küld jelet, csak oda kell figyelni rá.

Férjem számára fontos volt fizikai síkon is alátámasztani a gyógyulását. Én nem értek a gyógynövényekhez, ezért fontos, hogy más is besegítsen.

Hál'Istennek, sikerült rátalálnom Marikára, aki annak idején gyógyította, az orvosi kezelések mellett. Ha ő nem kezeli, ma biztos nem élne, annak ellenére, hogy kiváló orvosai voltak. Marika gyógyított Amerikában, majd Hévizen, orvosok mellett.

Felhívtam, hogy szeretnék vele konzultálni, és még aznap át is mentünk hozzá. Van egy olyan műszere, amit a Nasanál használtak, egy biorezonanciás készülék, csak jóval több programmal, mint amelyet már korábban kipróbáltam. Ez mindent kimutat, még az aurát, a csakrák működését, a lelki problémákat is, valamint a betegség kiváltó okát. Beméri, mire van szüksége a betegnek, és megadja, hány százalékos a készítmények határfoka, azután kezel.

Igy derült ki, hogy a látó gyógyító készítményei csak 37 %-os határfokkal gyógyítanak. Melléjük tette a Tafedim teát, és kiderült, hogy azok a készítmények és ez a tea „ütik” egymást.

Marika ajánlott 3 készítményt, ezek határfoka 80 % volt. Hozzájuk tette a Tafedim teát, és egyből felment 100 %-ra.

Tehát nem volt véletlen az álmom és a megérzésem a Tafedim teával kapcsolatban.

A férjem már mély depresszióba süllyedt, mert látta, hogy az az ember, akiről azt hitte, meggyógyítja, elérhetetlen, még telefonon is. Ezt is kimutatta a műszer is.

Most új hitet kapott. Nagyon akar gyógyulni, és becsülettel betartja az előírásokat. A műszer azt mutatta, nincs olyan nagy vész, gyógyítható a betegsége.

Marika bemérte a férjemet: a feje és a nyaka Hartman-vízér kereszteződésben volt. Én mondtam neki párszor, hogy ne feküdjön bele - még a TV-t is úgy nézte, napközben is -, nem hallgatott rám. Marika nekem tett szemrehányást, hogy ezt tudnom kéne. Mondtam, én nem tehetek róla! És tessék, ott a daganat!

Ezért nem lehet egy közvetlen hozzátartozót gyógyítani, Egy idegen gyógyító tanácsát megfogadja a beteg, a családtagét elengedi a füle mellett, őt nem respektálja eléggé.

Máskor a hasa, gyomra volt Hartman-vízér kereszteződésben, amibe majdnem belehalt. De nem tanult belőle. Pedig a betegség figyelmeztetés, hogy valamin változtatni kell. Talán most megtanulja a leckét.

2007. aug. 14.

Ahogy áttértünk a Tafedim teára, egyre nagyobb területen lazul a daganat. A tea úgy hat, hogy fellazítja a daganatot, ami annak a jele, hogy az kezd kocsonyásodni, majd elhal.

Végre, kifeküdt a Hartman-vízér kereszteződésből is. Így a káros földsugárzások nem akadályozzák a gyógyulási folyamatot.

Kezdetben gyertyáztam, aztán leálltam vele, amikor rájöttem, hogy ez egy daganat, nem gyulladás. Marika mondta, nyugodtan gyertyázhatom. Valami fantasztikusat tapasztalunk! A fájdalom csökken, megkönnyebbül a gyertyázás után. Már nem búskomor, nevet és viccelődik, sőt, most fütyörészve jött haza a bevásárlásból.

Tudom, hogy meggyógyul. Amikor 9 éve, a műtét után azt mondta a professzor, hogy sikerült a műtét, de pár napig még kritikus lesz az állapota, nem biztos, hogy túléli, akkor én már biztos voltam benne: életben marad, és meggyógyul.

Ma este először fordult elő, hogy nem érzett a nyeléskor csípős fájdalmat.

2007. aug. 25.

Tegnap már úgy tűnt, mintha kicsit kisebb lenne a férjem nyirokdaganata, de nem voltam biztos benne. Ma viszont már az álla és a daganata közé befért a hüvelykujjam, pedig azelőtt a mutatóujjam vége is alig fért oda. A kőkemény, gömbölyded daganat nagy része fellazult, a felszíne hepe-hupássá vált. Naponta legalább egyszer, általában reggel égetek el rajta egy gyertyát. Mindig rengeteg benne a kiszívott „anyag”. A kislányunk is észrevette, hogy meggyógyul a daganat. Ez volt a férjem legkedvesebb névnapi ajándéka.

2007. aug. 27.

A daganat szemmel láthatóan kisebb...A férjem hangulata ismét a régi...

A gyógyulás útjára lépett. Biztos lesznek nehezebb időszakok is, de végigcsináljuk. Megígértem neki, hogy nem hagyom cserben. Mi már egymás gondolatában is olvasunk, a lelkünk szinte egyé vált.

Köszönöm, hogy vagy!